

Ivo Saseks

Satricinājums

Cēloņi – iedarbības – izejas ceļi

Elaion-Verlag

CH-9428 Walzenhausen

Elaion
CH-9428 Walzenhausen

Pasūtīt
Gemeinde-Lehrdienst
Pasūtījuma Nr 27 LVA
Vācu izdevuma oriģināla nosaukums:
„Erschütterung”
1. izdevums 2001
2. pārstrādātais un papildinātais izdevums 2002
4. papildinātais izdevums 2007

Tulkojums un korekcija, latviešu brāļi un māsas
Vāku noformējums, komplekts, zīmogs un ražots
Gemeinde-Lehrdienst, CH-9428 Walzenhausen

Satura rādītājs

Priekšvārds.....	4
Mēness-sērdzīgais uz jumta dzegas	6
Dieva apbruņojums	9
Bangojošā jūra	43
Miers pirms vētras - un otrādi.....	79
Uguns katastrofa Kaprunā	83
Slinkuma gars	87
Otrā izvēle.....	103
Vienveidošana (uniformēšana) vai pilnīgveidošana?	111
Kopsakarības uz vienu acu uzmetienu.....	122
Kas ir antikristīgi?.....	126
Aborti un to sekas	130
Asinsgrēka likums	132
Un jūs jautājat kādēļ...?.....	140
Par mērīšanas kalpošanu	143
Kas ir OCG?	149
Pēcvārds.....	150
Svarīgs noslēguma vārds	151
Pielikums	152

Priekšvārds

Raud 3:37-39 „Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiktu bez tā Kunga pavēles, un ka ļaunais un labais nenāktu no Visvarenā mutes? Ko tad cilvēks tik daudz sūdzas, kamēr viņš dzīvo (vāc. – ko nelaime nav nāvīgi ķērusi vai ko ir ķēris sods par viņa grēkiem) Lai labāk ikkatrs sūdzas par saviem grēkiem!”

Nav nevienas darbības bez cēloņa. Atpazīt cēloņus un iedarbības to kopsakarībās ir Dieva žēlastības dāvana. Viena no skaidrākajām tiesas zīmēm pār šo kļūdošos un nocietināto cilvēci atkal un atkal ir apjukuma gars, kas tai traucē atpazīt skaidru sakarību starp cēloņiem un darbībām. Ja mēs savlaicīgi neatgriežamies un nenožēlojam grēkus, tad Visvarenais mūs nodod mūsu pašu sagrozītā domāšanas veida vājprātā - **Rom 1:24-28 “Tāpēc Dievs viņus viņu siržu kārtībā nodevis izvirtībai, kurā viņi paši sākuši sagandēt savas miesas, tāpēc, ka viņi Dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju – viņš lai ir slavēts visos mūžos, āmen. Tad nu Dievs viņus nodevis kauna pilnās kaislībās: sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pretdabisko. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekopdami netiklību, vīrietis ar vīrieti, saņemdami pelnīto sodu par savu nomaldīšanos paši pie sevis. Tad nu tāpat, kā viņi nav turējuši cieņā viņiem doto Dieva atziņu, Dievs viņiem licis krist necienīgās tieksmēs, ka viņi dara to, kas neklājas.”**

Praktiski ikdienā tas nozīmē, ka mēs slimību, sērgu, katastrofu, likteņa triecienu un visāda veida posta cēloņus meklējam nepareizās vietās. Šī diagnozes kļūdainā interpretēšana cilvēci

jau vairākkārt ir noveduši pie pilnīgas pašiznīcināšanas robežas. Mūsdienās cēloņu un iedarbību nepareizā izskaidrošana no jauna sasniedz savu augstāko punktu. Kā netaisnā dzimušo nesavlaicīgu žēlastību, mēs vienmēr no jauna piedzīvojam, kā Dievs mums apgaismo Viņa izejas ceļus no nāves un tā ieliek mūsu rokās atslēgu glābšanai no satricinājumiem. Visas šīs grāmatas vēstis mēs, no vienas puses, lielā godbijībā un, no otras puses – ar baiļošanos sirdī, nododam mūsu lasītājiem. Jo mūs nelaiž vaļā šis bailes iedvesošais jautājums: “Vai jau nav par vēlu? Vai vispār ir vēl cilvēki, kas šīs vēsts gaismā vēl ir neapzīmogoti?” Mūsu nepārtrauktā lūgšana ir, lai Dievs šo rakstu nodotu saviem 7000 atlikušajiem.

Veltīts Kungam un Viņa žēlastībai.

2001. gada novembrī

Ivo Sareks

Mēness-sērdzīgais uz jumta dzegas

Bija plkst. 02.30. Tās šausmas man vēl ir kaulos. Ko tu iesāktu, ja tevi nakts vidū pamodinātu dīvaini trokšņi un dzītu pie loga? Tu stāvi un ieraugi mēnessērdzīgu cilvēku uz kaimiņu mājas jumta dzegas. Tik nepatīkamā situācijā es šajās dienās nokļuvu pavisam nejauši, un to man darīja zināmu kāda garīgā uztvere. Izmisums dzina mani klusējošajā naktī izgrūst visskaļāko: “Nevienu soli tālāk!... Debesu dēļ mosties augšā!... Starp tevi un nāvi ir tikai viens vienīgs solis!!!” Taču par lielu laimi, vēl tieši īstajā laikā no mugurpuses nāca stipra roka, kas aizturēja manu muti tā, ka es nevarēju izkliegt, ko biju gribējis. Lai gan katrs bērns zina, ka mēnessērdzīgos nedrīkst tādā veidā izbiedēt, jo tieši tādēļ tad viņi pavisam droši nogāzīsies lejā, es šo patiesību atkal apzinājos tad, kad patiesībā jau bija gandrīz vai par vēlu. Cik labi, ka pastāv vēl nelaimi novērsoša žēlastība, kuru Dievs mums vienmēr sniedz “savlaicīgai palīdzībai”. Tad es ātri uzvilku savu treniņtērpu un gāju lejā caur viesistabu biroja virzienā. Mana sieva, kas gulēja viesistabā, pamodās manas trokšņošanas dēļ, tūlīt norūpējusies nāca man klāt un jautāja, vai es nevarot gulēt? Es viņai izstāstīju par savu izbīli uz jumta esošā mēnessērdzīgā dēļ. “Ko tu tagad darīsi?”, viņa man jautāja, pateicīga, ka es vēl neko nebiju pasācis. “Es iešu uz biroju”, es atbildēju, “un saudzīgi atturēšu atpakaļ skaļo sirds kliedzienu, ko es esmu izgrūdis jaunākajā apkārtrakstā, jo es esmu atpazinis, ka kristietība šādu modinošu patiesības saucienus šajā laikā vēl nav spējīga panest. Uz manas mutes ir uzlikta Kunga roka. Mums noteikti ir jāmeklē kāds cits ceļš, kā droši pasargāt mēnessērdzīgo draudzi no nenovēršamas nokrišanas dziļumā. Tā es apsēdos un uzrakstīju šīs rindas. Kad jau bija 6.30, es vēlējos, kaut es būtu

redzējis tikai vienu vienīgu mēnesssērdzīgu cilvēku uz jumta. Es vēl ilgi mocījos ar jautājumu: kā varētu pasauli, un vispirms jau kristīgo, pasargāt no droša kritiena tumsas dziļumos? Ar kādiem vārdiem var arī tevi, mīļais lasītāj, pa īstam pārcelt garīgajā realitātē, lai tu kļūtu par patiesības līdzstrādnieku, un tu nejustos tikai “galvas bīdīts”?

Es nolēmu pavisam klusiņām uzrāpties uz mēnesssērdzīgās draudzes jumta dzegas, lai vispirms turpat to drošinātu. Bet tam ir vajadzīga tava līdzpalīdzība.

Kā tam būtu jānotiek praktiski? Mēs vispirms pasniegsim tām stipru turēšanos Vārdā, jo ir rakstīts **Jņ1:1-3 “Iesākumā bija Vārds... caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.”**

Sekojošā vēsts “Dieva apbruņojums” satur stipru enkuru dvēselei, kas var drošināt uz jumta līgojošos draudzi. Neskatoties uz nopietnu saturu, šī vēsts neizbiedēs mēnesssērdzīgo; tā maigā tonī dod tam dzīvību glābjošus norādījumus. Kas to uzņems savā sirdī, tam tā dos nodrošinošu palīdzību īstajā laikā. Bet kas to uznesīs augšā uz jumta dzegas? Kas ļaus sevi traucēt personīgajā mierā, lai piedalītos šajā glābšanas akcijā? Sekojošā vēsts ir dabūjama arī brošūru veidā.

Tagad es konkrēti lūdzu tev sekojošo. Ņem sev laiku un uzmanīgi izlasi “Dieva apbruņojums”. Lasot lūdz, lai Dievs tev atklāj, par cik svarīgu Viņš pats uzskata šo vēsti. Un, ja pēc tam tev (vienalga, kādu iemeslu dēļ) arī nebūtu iespējams izplatīt šo brošūru lielākos apmēros, tad pasūti vismaz divus eksemplārus un nodod to tādiem kristiešiem, par kuriem tu domā, ka viņi bīstas Dievu. Jo - **Ps 60:6 “Tiem, kas Tevi bīstas, Tu esi**

devis karogu (vāc. – signālu), lai viņi zem tā pulcētos un izbēgtu no ienaidnieka stopa.”

Šīs lietas es rakstīju ar salauztu sirdi, tāpat kā toreiz 1989. gadā, kad es izdevu pravietisko Vārdu kristiešu sapulcēm. Lietas nopietnība pa šo laiku ir stipri saasinājusies. Cik daudz vēl būtu Kungam ko teikt šajās dienās, bet mēs, miesas vārguma dēļ, to nespējam panest. Visvairāk es ciešu tādēļ, ka tik svarīgas lietas drīkst izteikt tikai čukstus-tonī. Cik viegli taču ir pārklauties! Bet tagad tu zini, kādēļ tā ir jābūt. Un tomēr paliek viens mierinājums: “Kam ausis ir, tas *dzird*, ko Gars saka draudzēm!”, arī tad, ja tiek čukstēts! Vai mēs jau varam plūst līdzī arī tad, kad Tēvs runā klusi?

Dieva apbruņojums

Ebr 12:26-27 „Viņa balss toreiz satricināja zemi, bet tagad Viņš pasludinājis, sacīdams: vēl vienreiz Es kustināšu ne tikai zemi, bet arī debesis. – Bet vārdi “Es vēl vienreiz” norāda uz satricināmā pārvēršanu, tāpēc ka tas ir radīts, lai paliktu tikai nesatricināmais.”

Hoz 3:5 „...bijībā trīsēdami, tie nāks pie tā Kunga un pie Viņa žēlastības (vāc. – labā) pēdējās dienās.”

Atkl 3:10 „Tāpēc, ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.”

Mūsu priekšā ir garīgās cīņas dienas, ko Raksti kopsavelkot nosauc par “satricinājumu dienām”. Šo visu garīgo cīņu, resp., visu satricinājumu mērķis ir tas, lai Dievs iegūtu veidolu mūsos; jo vienīgi Viņš ir nesatricināmais, mūžīgi paliekošais. Viņš viens pats ir Labais - **Mt 19:17 “Un Viņš tam sacīja: “Ko tu man jautā par to, kas ir labs; tik viens ir Labais”. Tādēļ, pēc Kol 1:16 viss notiek Viņa dēļ, lai mēs iegūtu pilnīgu daļu Dieva Kristū: “Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur viņu un uz viņu.”**

Vēlākais, kad tādas varas vai spēki tiek izsūtīti mūsu pārbaudīšanai, mēs skaidri atpazīstam, cik tālu Dieva persona jau ir mūsu daļa.

Ījaba satricinājumi beidzās tikai tad, kad viņš varēja izsaukties - **Īj 42:5 “Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!”**

Arī mūsu satricinājumi beigsies tikai tad, kad tie būs varējuši aizvadīt mūs līdz *mērķim – Kristū iekšā!*

Tikai no šādas pamatperspektīvas mēs spējam saprast Dieva sagatavošanu, mūs apbruņojot, par ko Pāvils runā

Ef 6:10-17. Ar izteikumiem par mūsu apbruņošanu viņš piedāvā mums Personu, un nevis tikai kādu lietu, kādu teoriju vai kādu tehniku.

Dieva apbruņojums

Ef 6:10-17 „Beidzot, topiet stipri savā Kungā un viņa varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm jums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā. Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt. Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās, kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam; bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko jūs varēsiet dzēst visas ļaunā gara ugunīgās bultas. Ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva Vārdu...”

Pants 10: „Un beidzot, topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā”... Kas Pāvilu mazliet pazīst, tas apjauš, kādā gandrīz bezizejas situācijā viņš bija nokļuvis. Viņš, tautu apustulis, vēstules formā mēģināja izteikt, kāda cilvēciski neaptverama *atklāsme* bija viņa sirdī. Priekš tā viņam parasti dienām ilgas sprediķošanas bija par maz, kā dēļ viņš, kad vajadzēja, ņēma klāt arī naktis:

Apd 20:7-12 “... Kad mēs bijām sanākuši maizi lauzt, Pāvils, gribēdams nākamajā dienā doties ceļā, runāja... ieilga līdz pusnaktij... Kāds jauneklis, vārdā Eutihs, sēdēja uz palodzes un bija iegrimis dziļā miegā... un viņš nokrita no trešā stāva un tika pacelts nedzīvs. Pāvils... nometās pār viņu un, to apkampis, sacīja: “Neuztraucieties, viņa dvēsele vēl ir viņā!” Vēl labu laiku – līdz rīta ausmai sarunājies, viņš aizgāja.”

Tik daudz laika viņam vajadzēja, lai cilvēkus, attiecībā par Kristus noslēpumu, atkal ievestu aktuālajā stāvoklī, un tagad vienai īsai vēstulei vajadzēja ietvert visu šī noslēpuma pilnību? Runājot par īsuma un pilnīguma attiecību efesiešu vēstules iepriekšējās piecās nodaļās, var droši runāt par pasaules brīnumu. Un tad pēkšņi nāk – **“beidzot”**, it kā Dievišķā apbruņošanās būtu tikai tāda maza piedeva, pēdējais roba aizpildītājs pāri plūstošajā vēstulē? Nē! Es esmu pārliecināts, ka Pāvils ar šo “*tou loipou*” ir gribējis izteikt tieši to, kas virda viņa sirdī, un “*loipos*” dziļākajā nozīmē arī nozīmē: “skatoties uz visu, vēl iztrūkstošo, “attiecībā uz visu, vēl trūkstošo”, (tas nozīmē – uz visu vēl nepateikto, ko vēl vajadzētu pateikt). Īsi sakot: vispārīgus padomus visās iedomājamās konstelācijās un problēmās, bezizejās un uzbrukumos, par ko Pāvilam vēstules formā nebija iespējams parunāt sīkāk. Un ko tad šis “vispārīgais padoms” pavēl uz visu vēl “iztrūkstošo”, neesošo vai nākamo?

„Beidzot, - topiet stipri savā Kungā un viņa varenajā spēkā.”

Ar to Pāvils *apkopo visu* pēc tam *nākošo* kopā vispirms Personā. Jeb, citādi runājot, ar katru nākamo izteicienu viņš mūs ievada iekšā vienā Personā, nevis tikai mūs iepazīstina ar

kādu lietu vai tehniku. Šī atziņa mums vispār ir viena no pašām pamatus veidojošākajām, ja mēs savā praktiskajā ikdienā gribam tikt galā ar tās turpmāko izpildi.

Pāvils mums atklāj, ka mūsu varā ir “pieķerties” *pašam Dievam*, lai gūtu savu daļu Viņa Personā, Viņa varā, Viņa stiprumā utt. Lai iegūtu pašu Dievu, ne tikai kādu no Viņa svētībām, Viņš Pats mums ir jāiegūst! Cik daudziem Dieva bērniem jau kaut kādas no Viņa svētībām ir pietiekams aizvietojušs Viņam Pašam! Viņiem ir Bībele, ir kaut kādai apgaismojumi, garīgās pieredzes un priecīga pestīšanas apziņa – un viņi jau ir piesātināti, jau viņi domā, ka viņiem ir jau pilns Dieva apbruņojums. Taču vēlākais – nākamo satricinājumu priekšā, viņiem ir jākonstatē, ka visas viņu Bībeles zināšanas, visa viņu parastā ticība un viņu šķietamā noturība izrādās bezspēcīgas! Šāds posta pilnais stāvoklis turpināsies tik ilgi, kamēr viņi atzīs, ka Kristus mērķis nemaz nav mūs izvest no mūsu satricinājumiem, bet gan šie satricinājumi mums ir doti ar mērķi, mūs ievest Kristū. Jo Kristus viens pats ir viss Dieva apbruņojums Personā!

Ko mēs līdz šim esam sapratuši ar Dieva apbruņojumu? Kā mēs esam praktizējuši **Ef 6:10-17** – šo bruņojumu? Ar kādiem līdzekļiem mēs esam domājuši spēt nostāvēt pretī velna kara viltībām? Mūsu, kristiešu “Dieva apbruņojuma” izpratnes spektrs sniedzas no “vispār necīnīšanās” līdz “tikai vairs cīnīšanās”; no “nebaidīšanās ne no kā” līdz “dēmonu redzēšanai aiz katra oļa”. Kā tu līdz šim esi cīnījies? Kā pavisam konkrēti notiek sevis stiprināšana Kungā?

Nevis miesas veidā!

Ef 6:11-12a: „Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un

asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsas pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā”.

Kādā veidā Viņa varu un spēku pievelk sev klāt, lai tas darbotos? Vispirms jau ar to, ka pamana, ka mūsu cīņa *nav pret asinīm un miesu*. Ar to es nedomāju nepareizo domāšanas veidu, kas jebkuru cīņas veida ietekmi uz cilvēkiem jau no paša sākuma apzīmē par velnu.

Tā ir destruktīva kļūda, kas mums pavēl vienmēr ar cilvēkiem būt tikai laipniem un draudzīgiem. Cik daudzi dievbijīgo liekulīgi tikai tādēļ, lai tikai viņi nenonāktu kārdinājumā un vajadzībā konfrontīvā veidā cīnīties pret asinīm un miesu. Raksti pavēl mums pavisam ko citu, nekā uzvilkt glazē cimdus, kad runa ir par iemiesotu ļaunumu un grēcīgumu. Jēzus pret grēciniekiem ne tikai ņēma mutē asus vai!- saucienus, bet arī rokā pātagu un ar to izdzina no tempļa visu zaimojošo miesu un asinis – **Jņ 2:15 “Un, iztaisījis pātagu no auklām, Viņš visus izdzina no tempļa... un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus.”** Kad Pāvils draudzē atrada laulības pārkāpšanu un netiklību, viņš nesaudzīgi uzstājās pret, grēkus nožēlot negribošajiem, nolādēdams viņu asinis un miesu – **1 Kor 5:4 “Mēs, jūs un mans gars, sanākam kopā Kunga Jēzus vārdā un viņu nododam ar mūsu Kunga Jēzus spēku sātanam miesas samaitāšanai, lai gars tiktu izglābts tā Kunga dienā”;** **1Tim 1:20 “Himenejs un Aleksandrs, tos esmu nodevis sātanam, lai viņi pārmācīti vairs nezaimotu Dievu.”** To viņš darīja pat tad, kad pirms tam bija kļuvis viens ar vietējiem draudzes vadītājiem. Kad viņš nodārdināja pret burvi Elymas – **Apd 13:10 “Ak tu velna bērns, visas viltības un blēdības pilns, visas taisnības ienaidnieks, vai tu nemitēies sagrozīt tā Kunga taisnos ceļus?”**, un caur Kunga

roku sita to vīru, tad viņš to sita ne tikai ar iekšēju tumsu, viņš sita to Gara Vārdā un spēkā ar aklumu viņa miesā – *miesā un asinīs*! Tiklab Jēzus, kā arī apustuļi un visi pravieši pa laikam ir asi cīnījušies pret visu farizejisko, salasnīgo, melīgo u.c. – **Mt 23:1-36 “Vai!-saucieni Rakstu mācītājiem un farizejiem...”**; **Tit 1:12 “Kāds pravietis no viņu pašu vidus ir sacījis: krētieši aizvien melo, tie ir nikni kā zvēri, slinki kā maisi.”** Vai mums! Mēs savā garīgajā cīņā vienkārši ļaujam savai grēcīgajai miesai un asinīm pilnu vaļu! Kas tā dara, tas dod pilnu rīcības brīvību “plēsīgajiem zvēriem”! Pāvils turpretim apliecina -

1Kor 15:32 “Ja es, tikai mirstīgs cilvēks būdams, esmu Efesā cīnījies ar plēsīgiem zvēriem, kāds labums man tur būtu? Ja mirušie neceļas augšām, tad: “Ēdīsim un dzersim, jo rīt mēs mirstam!” - ka viņš ar šiem “plēsīgajiem zvēriem” ir cīnījies Efesā. Blakus šim pašsaprotamajam pienākumam tomēr ir jāatzīst, ka mūsu kopīgā garīgā cīņa *nenotiek* šādā “*miesas un asiņu*” *veidā*. Grieķiskais vārds, kuru Pāvils lieto, apzīmēdams šo “cīņu”, runā par *spēku* cīnīšanos “šurp un turp”. Vienlaicīgi viņš uzsver, ka šajā mūsu garīgajā izaicinājumā nevienu brīdi nedrīkst notikt šāda cilvēcīga spēku cīnīšanās. Kā arī tas varētu notikt? Mums pretī taču, saskaņā ar Ef 6:12, stāv neredzamās debesu varas un spēki un tumsas pasaulu valdnieki! Tīri pasaulīgi ņemot, mums te nav iespējams nekāds šurpu-turpu! Ja mēs te tuvotos ar saviem spēkiem, tad mēs uz vietas būtu plakani kā muša pie sienas. Tātad – pat nekādas domas par kaut kādu “šurpu-turpu”-cīņu no mūsu puses! Daudz drīzāk: “Piemini to totālo uzvaru, kura mums *tika dota* Kristū. Neizdari pat vismazāko mēģinājumu papildināt Golgātas uzvaru ar miesīgu cīnīšanos”.

Bet uz ko mūs aicina Raksti? Mums ir jāizceļ sevi kā tādus, kas esam iegājuši šajā augšāmcēlušamies Kristū, kas šo cīņu jau veiksmīgi ir izcīnījis – **Ef 6:10-11 “Beidzot, topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāvēt visām velna viltībām”**. Mums ir jāslēpjas šī, tagad izlietā Kristus, totāli piepildītajā uzvarā kā ieročos. Mums nav jādara nekas vairāk, kā jāsatver sev šis dzīvi piedāvātais bruņojums (Kristus pats), lai ļaunā dienā mēs pastāvētu un noturētu kara lauku

Ef 6:13 “Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt (vāc. - noturēt kara lauku)”. Kādu kara lauku? To pašu – jau noskaidroto, resp., izcīnīto totālās Jēzus kundzības lauku, kas klājas pār jebkuru varu un spēku, pār ikvienu vārdu redzamajā un neredzamajā pasaulēs visos laikmetos – **Ef.1:21 “...augstāk par ikvienu valdību, varu, spēku, kundzību un ikvienu vārdu, kas tiek minēts vai nu šinī laikā vai nākamajā.”** Šī absolūtā virsroka ir darbīga vienīgi Kristū, tas ir – ja mēs pilnīgi atrodamies Viņā (nevis pie Viņa), ja rēķināties ar sevi kā ar pilnīgi Viņā ievietotiem.

Mums pilnīgi viss, kas veido jeb sastāda Viņa Personu - un nevis tikai Viņa darbi – ir jāpieskaita mums pašiem, un viss, kas veido jeb sastāda mūs, ir jāpieskaita Viņam.

Kas vien ir ārpus miesīgi Augšāmcēlušā, tas tiks satricināts līdz pat pamata stiprumiem. Nesatricināmais ir vienīgi Kristus, un tikai Viņā beidzas visi satricinājumi. Viņš miesīgi ir viss mūsu bruņojums, kopā saņemts. Tādēļ satversim sekojošos pantus 14-17 šādā, personības gaismā.

Kā praktizē šo Kristu, konfrontējoties ar debesu satricinātājvarām?

Ef 6:14 „Tad nu stāviet, gurnus apjozuši *patiesībā*, tērpušies taisnības bruņās.”

Patiesību vienmēr var tulkot arī ar vārdu “realitāte”. Ar to ir domāts “tā, kā ir realitātē jeb patiesībā”, objektīvā realitātē jebkurā sakarībā; tā ir pretstats daudz kam, kam mēs subjektīvi un kļūdaini ticam, ko uzskatām vai sajūtam.

Grieķiski nav rakstīts, ka mums savi gurni ir jāaptin ar patiesību, bet – mums savi gurni ir jāaptin *patiesībā*. Un tas ir tā tikai tādēļ, ka patiesība ir persona: “Es esmu patiesība”, resp., realitātē, saka Jēzus Jņ 14:6. Jo Viņā ir viss radīts – **Kol 1:16 “Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās... viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu.”** Tātad mums ir jāaptinas ne tikai ar patiesību, bet **iekš** patiesības jāaptin gurni. Tas ir daudz vairāk, nekā tikai teikt patiesību, tas ir – nemelot. Tas arī nenožīmē būt tikai apjoztam ar Bībeles zināšanu vai ar teoloģisku spriešanas spēju kritiskās situācijās. Te vispār nav runa vispirms par kaut kādām patiesībām, kam ir kāda darīšana ar mūsu subjektīvo spriešanu, ar mūsu aptveršanas spējām vai ar mūsu cilvēcisko domāšanas veidu. Tas viss mums tāpat nelīdz nenieka, kā kāds reiz ir trāpīgi izteicies: “Tikko cilvēks domā, viņš kļūdās.” Tas, ka mēs savā starpā runājam tikai patiesību, teoloģiski griežam pēc iespējas taisni un pēc labākajām spējām spriežam “bībeliski”, ir tikai ābece pasaprotamības. Tas viss un arī Bībeles patiesību ticīga atzīšana, protams, arī pieder pie gurnu jostas, bet vairāk pie tās greznojumiem un krāsas. Tikai tas vien nekad mūs minētajos satricinājumos neiznesīs tiem cauri.

Deviņdesmito gadu sākumā es nokļuvu ļaunu apmelojumu tīklā. Toreiz daudzi pagrieza mūsu kalpošanai muguru un bez žēlastības izplatīja pret mums ļaunas tenkas. Vienlaicīgi arī

bitos līmeņos bija satricinājumi, kuri bija iemesls tam, ka mēs zaudējām savus vissvarīgākos līdzstrādniekus. Šajā akūtajā pārpūles periodā es beigās 1994. gadā izcietu miesīgu sabrukumu. Kad pēkšņi mana veģetatīvā nervu sistēma vairs nefunkcionēja, es vairs nevarēju droši noteikt, vai katrs no tiem vārdiem, kurus es agrāk biju izrunājis, bija pareizs vai nepareizs. Es vairs nevarēju novērtēt nevienu rīcību, nevienu lēmumu un vispār vairs neko. Šo vājumu izmantoja ienaidnieks, vēl vairāk mani paņemdams par apšaudes un apsūdzību mērķi. Tādēļ es simtos bezmiega nakšu mēģināju apjoties ar Bībeles patiesībām, lai stiprinātu manu stāvokli. Bet vājuma rezultātā es nespēju noturēt itin neko – galva vairs nestrādāja līdzī.

Es nevarēju arī izšķirt, vai manas grāmatas un kasetes bija maldu mācības un, vai es vispār kādreiz esmu stāvējis patiesībā. Velni bija leģioniem ap mani, un līdz ar tiem vissatricinošākās apsūdzības. Tie nepārtraukti apgalvoja: “Tā sabrukt var tikai tas, kas ir uz nepareiza ceļa, kā tu”. Tā kā es, nepārtrauktu nervu un smadzeņu krampju dēļ, nevarēju ne lasīt, ne pētīt, ne ilgāk parunāt, man no rokām bija izsists jebkurš ierocis, ar ko es būtu varējis aizstāvēties argumentēt “ar patiesībām”. Līdz ar to, ne veselā cilvēciskā saprāta līmenī, ne “aklas turēšanās pie Vārda” līmenī man nebija stiprinošās un atbrīvojošās patiesības. Jo visi kristieši, kas cits citu kaut kur savstarpēji apkaro, turas “akli” un cieši pie Vārda. Kuram maldu mācītājam būtu tiesības savu viltus taku aizstāvēt ar Bībeles patiesībām?

Arī visi, mani atbalstošo kristiešu aizstāvošie mierinājumi, tajā laikā nespēja man sniegt nekādu orientēšanos, jo apsūdzētāja balss argumentēja: “Vai pat Hitleram nebija savu, viņu

apstiprinošo, piekritēju?” Skatoties uz visiem saviem darbiem, es sev kā Pilāts jautāju: “Kas ir patiesība?”

Tikai, kad es ar laiku noorientējos uz to, kas es visos savos kalpošanas gados neesmu domājis un sludinājis neko citu, kā Kristu, visu lietu patiesību Personā, visi apsūdzētāji pēkšņi, kā uz sitienu, izrādījās uzvarēti. Vienmēr manu acu priekšā visā bija *Viņš kā Persona*, un es nekad nesludināju tikai plikas patiesības par Viņu! Es nekad arī nesludināju pats sevi. Tādēļ es par Viņu varēju noteikti teikt: “*Viņš ir visā*” realitāte tāds, kāda šī realitāte ir darbos un patiesībā. – *Viņš ir Patiesība!*”

Ir simtiem tūkstošu dzīves kopsakarību, iedarbību un notikumu, kurus mēs, neskatoties uz visgodīgākajām pūlēm pēc patiesības, nespējam aptvert pat iedīgļa veidā. Tādēļ, galu galā, nekas nav tik svarīgs, kā domāt un meklēt vienīgi visas realitātes nesēju *Jēzu Personā*. Vienīgi Viņā mums ir miers arī pat tad, kad mums ārkārtīgi stipri uzmācas jautājumi par pareizi-nepareizi un par patiesību un meliem. Notiek tieši pretēji tam, kā mums iestāda cilvēciskais prāts: jo nepārskatāmāks kļūst stāvoklis pasaulē un ar kristietību, jo mēs dziļāk ieejam Viņa mierā.

Visās cīņās mēs zinām par patiesību un meliem, visos uzbrukumos caur apmelošanu un apsūdzēšanu - mēs zinām vienu: *Viņš ir patiesība*, simtprocentīga realitāte Personā. Viņam ir pārskats pār visu, jo viss tika radīts Viņā kā Personā. Neviena jautājums nepaliek atklāts, un Viņa tiesa būs pilnīga un visiem, kas ir tikai domājuši par Viņu – žēlsirdīga. Tas nozīmē - būt apjotam patiesībā, iekšā Jēzus Kristus Personā; visur klātesošajā, visaptverošajā Dievā Personā atrasties mierā, - zināt, ka tu piedalies jeb esi Viņa visvarenajā Personā. Kāds svētīts Dieva vīrs reiz ir teicis: “Sausajās ciešanu dienās uzreiz

nav jāsaka, ka esi pamests. Tici man - kas negrib neko citu, kā vien *Dievu vienu pašu*, tas nekad nevar būt Dieva pamests”.

Tikai Viņā vienā es esmu atradis nesatricināmu stiprumu un mieru, kā arī 1Jņ 3:19 ir teikts **“No tā mēs nopratīsim, ka piederam patiesībai un varēsim savu sirdi Viņa priekšā klusināt, ka, ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas.”** Turpmāk vairs nekādas rūpes, nekādas šaubas par mani pašu nevarēja būt stiprākas kā realitāte: “Viņš ir uzticīgs un mani nepamestis, pilnīgi vienalga, kā izskatās mana iekšējā nespēja sludināšanā vai spriešanā, jo man prātā vienmēr ir bijis tikai *Viņš*”. Mūs var mocīt desmit tūkstošu apjukumā vedošu un nenoskaidrojamu kopsakarību – bet tajā visā runa nav nemaz par to. Runa vienīgi ir par Viņu – un Viņš ir patiesība un realitāte Personā. Viņš caurredz visu līdz pamatam. Viņam viss ir skaidrs un caurspīdīgs – bez neviena neatbildēta jautājuma. Un tikai pēc Viņa paša reiz tiks mērīts. Vienīgi domājot par Viņu vienu pašu, mēs esam vispusīgi nosargāti, jo tā mēs nekad nedomājam par sevi pašiem vai par kaut kādām patiesībām, bet mēs domājam par VIŅU, par PATIESĪBU, par realitāti Personā

Gal 2:20 “... bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus! Bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu”, uz Kristu. Ir jāatkāpjas visām bailēm, ja mēs patveramies Personas patiesībā, ja par mūsu patvērumu ir kļuvusi savienošānās ar Dievu. **Neh 8:10 „Un nebēdājieties, jo tā Kunga prieks** (vāc. – savienošānās ar Dievu) **ir jūsu stiprais patvērums!”** Īsi: kā apjožas patiesībā? Ieperinoties, ieligzdojoties visās pamata lietās, kas vien “iztaisa” jeb sastāda Viņu, Jēzus Personu. Viņš, piemēram, vienmēr ir pēdējā patiesība un visā Viņam ir pēdējais vārds. **Atkl 22:13 “Es**

esmu A un O, pirmais un pēdējais, sākums un gals (vāc. – mērķis)”.

Raud 3:38 “Un ka labais un ļaunais nenāktu no Visuvarenā mutes?” *Viņā* mēs esam arī atbrīvoti no jebkuras svešas virsrokas, jo **Kol 2: 9-10 “Viņā mājā visa Dievības pilnība redzamā veidā, un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi, jo VIŅŠ ir galva visām varām un spēkiem.”** *Viņā* mēs neko neesam parādā ne mūsu miesai, - **Rom 8:12 “Tātad, brāļi, mūs vairs nekas nesaista ar miesu, ka mums būtu jādzīvo pēc miesas”**; , ne velnam, ne grēkam - **Rom 6:12 “Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausait vairs viņas iekārēm!”**

Vienalga, vai mēs ciešam no smagu cilvēku sabiedrības, no vājībām un slimībām, no terorisma, kara vai katastrofām vai citādiem smagā likteņa veidiem: Viņš stāv tam visam pāri, Viņš valda pār visu. Nekāda kārdināšana nekad nepārspēs VIŅA iespējas.

Viņš ir vienmēr lielāks! No Viņa izplūst viss un visu pārspējošs padoms un gudrība. No Viņa izplūst jebkura forma un zināšana un atklāsme, vara un spējas, kur tas mums ir vajadzīgs. Kamēr mēs Viņa Personu uzlūkojam kā mūsu vienīgo identitāti, mums netrūkst nekā. Viņš *Personā* ir mūsu dziedinājums **1Kor 1:30 “Pateicoties Viņam, jūs esat vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu”,** visu Svēto Rakstu apsolījumu piepildījums **2Kor 1:20 “Jo cik ir Dieva apsolījumu, tās ir Viņā Jā, tāpēc caur viņu mūsu Āmen Dievam par godu”** - arī tā, ka Viņš vienmēr ir mūsu rīcībā, un pat arī vēl tad, kad Viņš mūs pārmāca **Jes 26:8 “Arī Tavu tiesu mēs ceļā gaidām, Kungs, uz Tevi; pēc Tevis ilgojas mums dvēsele”**. Tādēļ

katrā satricinājumā vispirms ir pavisam pamatīgi jāieiet visaptverošās, vispārīgās realitātēs, jo grieķu vārds “aletheia” blakus nozīmei “patiesība” ietver arī vispirms jau “realitāte”, “patiesie apstākļi”.

Kas reiz jau ir pieredzējis šīs dievišķās visu cilvēcisko subjektīvo patiesības uztveres satricinājumu dimensijas, tas zina, ka pie tam nekas netiek tā apšaubīts, kā tieši mūsu taisnīgums. Velns ir dievišķo tiesību perfekts pārzinātājs, un tādēļ mums, blakus tikko apskatītajai, vispārīgajai patiesības jostai, ir vajadzīga arī cita, pavisam speciāla tiesību aizsardzība.

Kopējā taisnīguma krūšu bruņās

Ef 6:14 “...tad nu stāviet, tērpušies taisnības bruņās ...” Vai! mums, ja mēs dzīvojam pēc formulas “Dari taisnību un nebaudies ne no viena” – izņemot, ja tad mēs esam uzvilkuši Pašu Kristu kā mūsu taisnību, citādi mēs iesim bojā! Ugunīgās ienaidnieka apsūdzības beidz dedzināt tikai Kristū. Ja tu piekrīti, ka var būt pietiekams tikai Jēzus asiņu pārstāvošais taisnīgums, tad es tev gribētu teikt, ka pastāv vēl lielāka žēlastība: Kristus caur sevi Pašu ir mums dāvējis daudz lielāku taisnību, nekā ir tikai *piedodošā* žēlastība Viņa asinīs. Mums ir jāpiedzīvo pārstāvošais Jēzus taisnīgums ne tikai juridiskā līmenī caur Viņa asinīm, bet arī pavisam praktiskā līmenī caur Viņa, mūsos darbojošos Garu. Ar to es domāju, ka Dievs grib ne tikai piedot, kad mēs atkal un atkal iekrītam vienā un tajā pašā grēkā. Vairāk par to – Viņš grib sava Gara spēkā mūs galīgi atbrīvot un atraisīt no tādām saistībām un grēkiem! Juridiska atbrīvošana bez praktiskas atlaišanas kādam saistītajam vai apcietinātajam būtu tikpat neapmierinoša kā fotografēts ēdiens izsalkušajam. Jēzus statiskā asins žēlastība dara mūs *juridiski* taisnus – taču Viņa dinamiskā Gara žēlastība

dara mūs taisnus *praktiskajā staigāšanā*. Juridiskais taisnīgums (caur Jēzus asinīm) *nav nekāds aizvietotājs*, bet daudz drīzāk tas ir *priekšnoteikums* Viņa, mūsos darbīgajam, praktiskajam taisnīgumam (caur Jēzus Garu) kā dāvanai. Tādēļ mēs izmantojam atbrīvošanu no bauslības nevis kā aizbildinājumu, lai netraucēti varētu dzīvot miesā – **Ec 33:13 “Ja Es taisnajam saku, ka viņš dzīvos, un viņš, paļaudamies uz savu taisnību, dara ļaunu, tad vairs neviens nepieminēs viņa taisnības, bet viņš mirs tā ļaunuma dēļ, ko viņš darījis”**

un **Jer 7:8-10 “Bet redzi, jūs paļaujaties uz viltus vārdiem, kas nekam neder! Vai tad jums bija zagt, nokaut, lauļību pārkāpt nepatiesi zvērēt un kvēpināt Baālam un kalpot citiem dieviem, kas jums sveši? Un tad jūs nākat... Manā priekšā šinī namā, kas nosaukts Manā vārdā, un sakāt: mēs esam glābti! – un turpināt darīt visas šīs negatības!”** Bet mēs izmantojam atbrīvošanu no likuma, kā aizbildinājumu, lai varētu netraucēti dzīvot un staigāt Garā!

Līdz ar to, Jēzus asinis mums dāvā statisko, bet Jēzus Gars – dinamisko Viņa taisnības pusi. Tās abas sader kopā kā mūsu augšlūpa ar apakšlūpu vai kā mašīnas disks ar riepu. Vai mēs jau pazīstam un mīlam *abas* šīs Viņa taisnības pārstāvošās puses? Vai arī mēs vēl noniecinām vienu no tām uz otras rēķina? Šāda veida cilvēki ir vēl jākausē un jāsatricina tik ilgi, kamēr viņi atzīst: ja runa ir par debesu varām, tad nevar noturēt to vienu pusi bez otras. Kas nemīl un nepieprasa dinamisko, resp., praktisko Jēzus pārstāvošās taisnības pusi, tas, tuvojoties uguns pārbaudījumiem, uz vietas, kā kvēlojošu ogli, kas apdedzina pirkstus, atmetīs no sevis arī savu ticību juridiskajai un statiskajai taisnošanai. Izņemot, ja viņš tādā pat veidā iegūst arī Jēzus dinamisko taisnību – citādi viņš otro reizi vairs neuzdrošinātos ķerties pēc Viņa dārgajām asinīm. Kas,

turpretim, nemīl bet iekāro juridisko un statisko pārstāvošās taisnības Jēzus pusi, tas Dieva uguns degsmes priekšā bēgs no saviem darbiem un pūlēm pēc sava taisnīguma tā, kā bēgs no stepes ugunsgrēka.

Ja tu reiz esi iekšā patiesajos satricinājumos, lai gan tu tad gribēsi balstīties tikai uz juridisko, statisko, līgumisko taisnošanu, kas faktiski ir vienīgi Jēzus asinīs, - tad tomēr, neskatoties uz to, tu netiksi nevienu soli tālāk! Saprotiet mani, lūdzu, pareizi: ar šiem vārdiem es nepazeminu Jēzus attaisnojošo asiņu nenovērtējamo vērtību, - es paaugstinu ar tiem tikai tikpat nenovērtējamo Viņa attaisnojošā Gara vērtību, kam Viņš, pamatojoties uz taisnojošajām asinīm, gribētu ļaut darboties mūsos.

Jo žēlastības statiskā puse, runā tā – **Rom 3:26 “...Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā nodarītos grēkus, lai tagadējā laikmetā parādītu savu taisnību...”**.

Turpretim dinamiskā puse saka – **Tit 2:11-12 “Jo ir atspīdējusi (Dieva) žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama *mūs*, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā.”**

Ebr 10:26-27 “Jo, ja mēs pēc patiesības atziņas (tas ir – statiskās žēlastības) saņemšanas tīši grēkojam, tad neatliek vairs upuris par grēkiem, bet gan briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums, kas aprīs pretiniekus.” Tālāk tā runā – **Ebr 12:7-8+14 “Pacietiet pārmācību! ...Bet, ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un ne īsti bērni (vāc. – dēli)... bez svētas dzīves neviens neredzēs to Kungu”**. Cik labi tomēr ir, ka Kristus ir mūsu ticības iesācējs un piepildītājs – **Fil 1:6**

“...pārliecināts, ka Tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai”; Ebr 12:2 **“Un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieks vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai”.** Šo realitāti mēs varam iedalīt sekojoši: *„Jēzus asinis – mana garantija bijušo grēku piedošanai; Jēzus Gars – mana garantija tagadējo grēku pārvarēšanai (audzināšana); Jēzus Vārds un personas vārds – mana garantija nākotnes grēku pārvarēšanai.”*

Es esmu dabūjis sajust Dieva augst-svētumu un esmu mācījies mēnešiem turēt sev priekšā Jēzus asinis, kad maitātājs ar savām apsūdzībām gribēja mani novākt. Man gāja kā Ciporai, kas Dieva priekšā taisni vai pavēloši pastāvēja uz to, ka “Tu esi mans asins līgavainis!” Taču, es nevarēju iet tālāk nevienu stundu ātrāk, pirms visa kopējā Kristus taisnība manī nebija sākusi pienācīgi darboties – un tas, neskatoties uz to, ka es Viņa dinamisko pusi kopš laika gala biju karsti mīlējis un pēc tās dzinies. Kristus nav nekāds vienpusīgais taisnīgums, kā mēs vienmēr domājam, bet Viņš ir *kopējais* taisnīgums, “dikaiosyne”, kā tas burtiski ir grieķiski. Bez ieiešanas šajā kopīgajā taisnīgumā mēs nevaram kļūt pilnīgi. Kad es, kā jauniņais kristietis, pirmo reizi nomanīju, cik milzīgas sekas maniem vārdiem un darbiem ir Dieva svētā vaiga priekšā, tad pat ne visi debesu spēki nevarēja mani izkustināt pāriet tālāk kaut vienu vienīgu soli, runāt kaut vēl vienu vienīgu sprediķi, paņemt rokās kaut vienu vienīgu darbu. Es gavējot nošķīros, aizgāju uz kalnu un savā sirdī nepārtraukti kļīdzu: “Nekad un nekad, Kungs, jo es esmu kā netīras drēbes! Ikvienā darbā es esmu pazudis bez Tevis!” Tad man, mierinājuma pilns, Kungs atklāja, ka šie uguns pārbaudījumi ir domāti tikai tam, lai manī

radītu un padziļinātu Viņa dinamisko, manī pastāvīgi ieplūstošo, praktisko taisnīgumu.

Kristus mūsos ir dzīvais taisnīgums darbos un patiesībā! Vai tu to jau pazīsti? Vai tu saproti, uz ko tas ved? Vienīgais izlīdzinājums atziņai par manu trūcīgo praktisko taisnīgumu tajā gadījumā bija nevis vēlreiz pārstāvošās (statiskās) asinis, bet gan – joprojām manī dinamiski darbīgais Kristus savā dzīvajā taisnīgumā! Nevis joprojām “mans” praktiskais taisnīgums Jēzus Vārdā, bet gan “Viņa” praktiskais dzīvais taisnīgums manī. Tā ir milzīga atšķirība. Vai tu savā dzīvē to jau pazīsti? Vai Jēzus ir drīkstējis tevi taisnot tikai juridiski, vai arī jau praktiski? Vai Kristus ir varējis līdz šim tevi mierināt tikai statiskā taisnīguma līmenī? Bet tāpat viņš vēlas tevī nest mieru arī dinamiskajā līmenī “caur Sevi Pašu”.

Pārāk augsti prasīts? Nē, jo tāpat, kā mēs tikai caur ticību un žēlastību vien varam sasniegt Jēzus statisko taisnīgumu, tāpat arī caur ticību un žēlastību vien mēs varam sasniegt Jēzus dinamisko taisnīgumu. Abi neatraujami sader kopā un izveido patiesi apžēlotu grēcinieku. Vēl nekad Dieva griba nav bijusi sagaidīt tikai statisko, tas ir – pārstāvošo Jēzus taisnīgumu vien.

Tā ir tik lēta un nepilnīga, kā kad es savai sievai pastāvīgi sistu pa seju, un sevi pilnīgi nomierinātu ar to, ka man jau ir piedots. Bet kas nomierinās viņu? Kas viņu atpestīs no viņas briesmīgās pātagas? Redzi? Tādēļ ir teikts

1Kor 1:30 “ Pateicoties viņam, esat jūs vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par (vāc. – kopējo) taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu.”

Un tādēļ, ka Kristus šo savu taisnīgumu grib dzīvi izdzīvot mūsos tā, ka tas atbilst pat “kopīgajam” taisnīgumam, tādēļ beigās par mums ir teikts **2Kor 5:21 “...lai mēs Viņā kļūtum Dieva** (vāc. – kopējā) **taisnība”**.

Kad beidzot mēs locīsim savus nepaklausīgos ceļus šī neaprakstāmi brīnišķīgā Dieva Vārda priekšā? Kristus mums nepiedot tā vienkārši atkal un atkal no jauna – Viņš grib vairāk – Viņš grib mūs soli pa solim arī pavisam praktiski atbrīvot no visas netaisnības. Un es uzsveru vēlreiz: *kā statisko, tā arī dinamisko taisnību mēs sasniedzam tikai caur ticību vien, bez darbiem, bez nopelniem!*

Apolytroxis un Aphesis

Ef 1:7 “Viņā mums dota pestīšana (grieķ. - apolytroxis) viņa asinīs, grēku piedošana (grieķ. – aphasis) pēc viņa bagātās žēlastības...”

Kristus grib būt ne tikai mūsu “apolytroxis”, tas ir – mūsu juridiskā izpirkšana, bet arī mūsu “aphesis”, tas ir – mūsu dinamiskā atlaišana” no grēkiem. Jo “aphesis” nozīmē daudz vairāk, nekā tikai piedošanu – no vienas puses, tā ir promaizvešana no grēcīgiem darbiem un, no otras puses, arī to promaizgādāšana, kā piemēram, atkritumus aizved uz atbilstošo vietu. Tā runā par personīgu aizsūtīšanu prom no pārkāpumiem, kā vēstuļu balodi aizsūta uz viņa vietu.

Cik nožēlojami un traģiski ir tas, ka mēs kristieši, balstoties uz mūsu subjektīvajām neveiksmēm svētošanās centienos, noliedzam šādas godības un tā rezultātā lēti paziņojam: “Mēs jau visi kopā esam grēcinieki!” Jā, tieši *tādēļ*, ka mēs to zinām, mums ik dienas ir jāiesaistās pilnīgā pašlāvībā un jāsaka: “Dievs, Kristū Tu šodien esi arī mans, soli pa solim izdzīvotais,

taisnīgums. Es tagad turpmāk paļaujos ne tikai statiski un juridiski, bet arī pilnīgi dinamiski un praktiski vienīgi uz Tevi un uz Tavu, manī darbīgo Garu. Bez Tavas pastāvīgās Tava taisnīguma dinamiskās darbošanās manī, es eju tikai nepareizi. Bez Tevis es esmu pazudis, bet tagad es rēķinos ik brīdī tikai ar praktisko Tava taisnīguma ieplūdumu manī. Tu no manis to prasi.” Tikai ar tādu zināšanu mēs varam mierīgi soļot uz nākotni ar visiem tās izaicinājumiem – izglābti Viņā, pastāvīgi sagaidot Viņa dzīvi-darbīgo kopējo taisnību mūsos.

Ar šo visu es nesaku, ka ar dinamisko taisnību mēs varētu aizvietot statisko vai arī kaut savā veidā “nopelnīt”. Tas nekad neies cauri. Mums līdz pēdējam paliek dota visa juridiskā taisnīguma pilnība. Bet tas, ko es stingri apgalvoju, ir tas, ka mēs juridisko taisnošanu varam noturēt ticībā tikai tad, ja mēs, no otras puses, esam stāvējuši mūsos ieplūstošā Jēzus dinamiskā taisnīguma pilnīgā sagaidīšanā. Raksti to sauc par “dzīšanos pēc svētošanas” – **Ebr 12:14: “Dzenieties pēc miera ar visiem un pēc svētas dzīves, bez kā neviens neredzēs to Kungu”**. Viņa kopīgajā taisnībā ir vēl trešais aspekts, tas ir – Dieva taisnīguma *pieprasījums*, kā ir rakstīts **1Jņ 5:7-8 “Un trīs ir, kas liecina vīrs zemes: Gars (kas dzīvo mūsos), ūdens un asinis, un šie trīs ir kopā** (vāc. – mērķē uz vienu un to pašu).”

Kad Jēzus gribēja likt sevi kristīt Jānim Kristītājam, tas uzreiz pretojās. Jo tā bija kristība uz grēku nožēlošanu. Pēc Jāņa-Kristītāja domām, tā varētu iznākt, ka caur to Jēzus apzīmogo sevi oficiāli par grēcinieku, kas faktiski būtu liela netaisnība. Bet Jēzus teica Jānim – **Mt 3:15 “Tam tā jānotiek! Jo tā mums vajaga piepildīt visu (kopējo) taisnību.”**

Vai mēs pamanījām, ka Jēzus neteica: “Mums tā pieklājas panest visu netaisnību”? Tēva spēks darīja Jēzu spējīgu piepildīt kādu taisnīgumu, kas atradās augstu pāri cilvēkam aptveramajam. Citiem vārdiem runājot, Viņš nezināja neko citu, kā tikai to, ka tas bija Tēvs, kas Viņam lika iestāties nožēlojošo grēcinieku rindās. Šajā savā spēkā Viņš to vienkārši darīja, zinādams, ka tā ir taisnīgi.

Un tā atvērās debesis, un tā augsti cēlā balss *attaisnoja* Viņu visas pasaules priekšā. Redziet, ja mēs vienmēr rēķināmies tikai ar savu personīgo horizontu, tad tāda kopējā taisnīguma ieplūsma vispār nav iespējama. Bet kas rēķinās tikai ar Viņu, tas var mierīgi pastāvēt arī katrā netaisnībā, jo viņš zina, ka pats Kristus iestājas par savu attaisnošanu.

Tā darīja Ābrahams, kad viņš upurēja Īzaku, un caur to viņš kļuva par *praktiskā*, tas ir – dinamiskā taisnīguma caur ticību tēvu. Tāpat darīja Noass, kad viņš būvēja šķirstu un kļuva par mūsu glābšanas prototipu. Tāpat darīja Kristus pie krusta un kļuva par mūsu kopējo taisnību! Tā ir patiesā krūšu bruņu nēsāšana! Arī šī trešā kopējā taisnīguma Kristū puse spēlē ļoti lielu lomu cīņā ar satricinošajām varām. Velna viltība vienmēr no jauna pastāv arī tajā, ka viņš mūs iejauc svešos grēkos. Tas notiek jau tad, kad mēs redzam, kā cilvēki grēko. un par to klusējam. Tieši šeit ir jāmācās svētā veidā atkal piecelties pret “miesu un asinīm”. Ar to es negribu teikt, ka mums turpmāk visur uzreiz būs jāprotestē, kur vien atrodam nekārtības. Izdzīvojot kopējo taisnīgumu, runa ir par visu citu, bet tikai ne par stūrgalvīgu likumīgumu jeb bauslīgumu. Kā mēs neatdarinām kādu baušļa turēšanu Vecās Derības veidā, tāpat mēs tagad pēkšņi nesākam atdarināt kādu Jaunās Derības formu “baušļa izpildīšanā”. Vienīgais likums, par kuru mēs zinām, ka tas ir mūsu pienākums, ir dzīvības Gara likums. Tikai tajā

piepildās Dieva kopējais taisnīgums. Bet šis dzīvības Gara likums nav neviens cits, kā Dzīvais, mūsu vidū un mūsos dzīvojošais, Kristus. Visur tur, kur Viņa klātesošā Persona, un līdz ar to Viņa plānveidīgā izveidošanās ir traucēta vai tiek apšaubīta, visur, kur Viņa dzīvību dodošā klātbūtne tiek mīdīta ar kājām, tur dzīvībai ir jādod vairāk liecības, nekā apspiedējam.

Jo mēs zinām, ka Viņa lūgšana ir mūžīgā dzīvība. Viņš pats ir dzīvības Gara likums. Tā kā netaisnība (starp citu, pateicoties mūsu klusēšanai) mūsdienās iegūst arvien lielāku virsroku, tad glābšanas lielā mērā uz dzīvību un nāvi ir atkarīga no mūsu runāšanas vai no mūsu klusēšanas, jo mūsu rīkošanās vai atturēšanās. Tāda drosmīga taisnības apliecināšana atrodas mūsos vienīgi darbīgā Kristus spēkā.

Būtisks kārdinājuma stundas pārbaudes akmens - **Atkl 3:10** **“Tāpēc, ka tu esi turējis manu pacietības mācību, es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli, pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes” –**

ir noskaidrošanā, kas Jēzus vārdā dara taisnību un māca un aizstāv to. **Ec 9:4 “Ej pa pilsētu, pa Jeruzālemi, šķērso to un uzvelc uz pieres zīmi visiem tiem vīriem, kas sūdzas un skumst par visām negantībām, kādas notiek pilsētā.”** Tādēļ būsim ietērpti šajās brīnīšķīgajās Jēzus kopējā taisnīguma bruņās. Sagaidīsim, ka Kristus mūsos atkal nesaudzēdams teiks Hērodam, ka viņam nedrīkst būt brāļa sieva. Drosmīgi apliecināsim, kā pirmie mācekļi, taisnību abos līmeņos ar savlaicīgu runāšanu un arī caur savlaicīgu klusēšanu, lai velns mūs nevarētu aptraipīt ar beigu laika netaisnības asinīm. Jēzus taisnības zobens arī šodien joprojām iet tieši caur draugu rindām un ģimenes saitēm! Caur mūsos darbīgo taisnīgumu

iesim uz visu, ko dara Jēzus, lai arī pār mums varētu atvērties debesis, un Tēvs savam Kristum mūsos varētu piešķirt taisnību. Neviena, lai vai cik nepatīkama, liecināšana nepārspēj Viņa varēšanu.

Nu laikam spiež šķietami pamatots jautājums: no kurienes lai ņem spēku un gatavību, lai ielaistos uz šādu, tik milzīgu kopējā taisnīguma vadību mūsos? Par to runā Dieva kopējās bruņošanās trešā daļa.

Viņa gatavība mūsos

Ef 6:15 “Kājas apāvuši ar apņemšanos (gatavībā) kalpot miera evaņģēlijam.”

Arī kaujas zābaki runā par to pašu *Jēzus darbīgo gatavību mūsos*. Tikai šī iemesla dēļ Pāvils aicina mūs - **Fil 2:14 “Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās”**. **Fil 2:13 „Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc labpatikas”**. Tādēļ, ka grieķu teikuma **Ef 6:15** salikuma tulkojums ir prātam grūti saprotams, tulkotāji iekavās pievienoja – mūsu kājām jābūt apautām ar gatavību “sludināt” evaņģēliju. Taču te nekas nav teikts par sludināšanu, bet gan tikai par *gatavību miera evaņģēlijam*. Un šī gatavība ir vienīgi Viņš, Kungs, miera labā vēsts: “*Viņš ir mūsu miers*”.

Ef 2:14 “Jo Viņš ir mūsu miers: viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsieni, kas mūs šķīra, proti, ienaidu”;

Kol 3:15 “Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; (un) esiet pateicīgi!”

Un ko arī līdzētu pionieriskais “Vienmēr gatavs!” no mūsu puses, ja mums notiek tas pats, kas man notika 1982. gadā Nepālā, kad es 2 nedēļu laikā trešo reizi tiku ieslodzīts evaņģēlija sludināšanas dēļ. Bēgot, toreiz es ar lielu švunku

30

izmetu ārā visas savas grāmatas, kuras man vajadzēja atvest nepāliešiem. Šo nocietināto cilvēku priekšā es nebiju gatavs vairs nekam, tāpat kā Elija vairs nebija gatavs nekam, kad Izebele neatlaidīgi kūdīja pret viņu. Viņš kļiedza: **1Kēn19:4** **“Nu ir gana, Kungs, ņem manu dvēseli, jo es neesmu labāks kā mani tēvi.”**

Jā, kad mūsu pašu Evangēlija sludināšanas gatavības spēks ir izbeidzies – vai nu caur slimībām, nespēku vai citādiem likteņa triecieniem – tikai tad pa īstam var atklāties šī brīnišķīgā, mūsos dzīvojošā Kristus, gatavība – gan pieņemot, ka mēs to zinām un ticam šim lielajam noslēpumam.

Elijas stāstā tieši šis process tiek brīnišķīgā veidā iepriekš iezīmēts. Savā paša gatavībā līdz galam nonākušais pravietis noliekas zemē un iemieg. *Bez šīs totālās sava izsmēluma nulles stundas un miršanas Kristus gatavība mūsos nevar sākt pilnīgi darboties. Un arī visas citas Kristus īpašības ir jāpierauj klāt caur mūsu pašu iespēju “nulles stundām !*

1 Kēn 19:5-8 **“Bet te, lūk, eņģelis stāvēja viņa priekšā,** (aizskāra to) (tas nozīmē, ka Dievs mums palīdz caur saviem kalpiem), **un tas viņam sacīja: “Celies un ēd!” Un viņš raudzījās, un redzi, pie viņa galvgaļa bija rausis (Kristus), kas cepts uz karstām oglēm un apaļa krūze ar ūdeni (Svētais Gars un mūsos ieplūstošā Dieva Vārda apliecināšana); un viņš ēda un dzēra un apgūlās. Un tā Kunga eņģelis atnāca pie viņa otru reizi (satricinājums turpinās tik ilgi, kamēr Kristus ienāk mūsos pilnīgi!), pieskārās un sacīja: “Celies un ēd (redzi, Dievs zina arī par mūsu pārpūli. Bet tā ir tikai sākums, un nevis beigas. Tādēļ tālāk ir teikts,) “jo tev ir garš ceļš priekšā! Un viņš cēlās (piecelies tagad arī tu!), ēda un dzēra un gāja, stiprinājies ar šo ēdienu (Kristus),**

četrdesmit dienas un četrdesmit naktis līdz Dieva kalnam Horebam.”

Arī Pāvils zināja šo noslēpumu, tādēļ viņš bija gatavs ne tikai ļaut sevi saistīt, bet arī Jeruzalemē mirt Kunga Jēzus Vārda dēļ. Visi līdzjūtīgie Cēzarejas mācekļi nespēja viņu atraut no šīs gatavības – **Apd 21:13 “Bet Pāvils atbildēja: “Ko jūs darāt, kam jūs raudat un laužat manu sirdi? Es esmu gatavs par Kunga Jēzus vārdu Jeruzalemē ne vien uzņemties saites, bet arī mirt.”**

Tādā pašā veidā daudzi mocekļi pievilka sev Dieva spēku Jēzus gatavības veidā. Mirstot, degot ugunī, slīkstot ūdenī, viņi dziedāja slavas dziesmas savam Kungam. Jēzus gatavības spēks, kuru viņi ticībā ēda un dzēra, visās viņu vajāšanās dienās un naktīs deva tiek spēku, līdz viņi nonāca pie Dieva kalna – tas ir, pie praktiskas virsrokas un kundzības caur Dievu.

Ticības vairogā

Ef 6:16 “Bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko (grieķ. – iekš kā) jūs varēsīt dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas.”

Kā var būt *iekš* (grieķiski ir lietots šis prievārds “iekš”) vairoga? Tas der tikai tādēļ, ka arī šis “garais vairogs” ir domāts kā Persona. Arī šeit nekādā gadījumā nav runa par *mūsu* ticību, kāda mums ir uz Dievu, jo mūsu ticība ļoti drīz izbeidzas, kad pienāk īstie pārbaudījumi un satricinājumi. Cik labi saka **Gal 2:20: “...nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.”** Arī mūsu ticība ir Persona, tādēļ ir teikts **Gal 3:22: “...lai apsoliņums taptu dots ticīgiem ticībā uz Jēzu Kristu.”** Un

23. pantā “Bet pirms nāca ticība, mēs tikām turēti ieslēgti bauslības važās...”

Ticība – Kristus – ir **atnākusi!** Kad mums reiz pa īstam pietrūks elpas, tad mēs šo īstenību mācēsīm ļoti augstu novērtēt!. „**Ticiet uz Dievu!**“, atkal pravietiski teica Jēzus **Mk 11:22**, kad Viņš runāja par kalna pārcelšanu.

Ar kādu ticību mēs rēķināties? Ir kristieši, kas joprojām cīnās ar jautājumu, vai Dievs vispār ir vai nav. Tikko viņi šajā fundamentālajā jautājumā ir kļuvuši “ticīgi”, viņi domā, ka uzreiz jau arī viņiem pieder “ticības vairogs”. Ļauj tevi brīdināt no tik dumjiem uzskatiem! Nākamo satricinājumu priekšā tu, kā Ījabs, vēl būsi tūkstoškārt pārliecināts, ka Dievs ir, bet tavos uguns-pārbaudījumos šī zināšana tev nelīdzēs nenieka tik ilgi, kamēr tu paklausībā neieiesi garajā vairogā, resp., neatzīsi *sevi Kristus ticību*, to nebūsi akceptējis un pieņēmis Viņu, jo Viņš tevī pastāvīgi stiepijas pēc tevis.

Mēs visādās ziņās esam pārāk virspusēji, tādēļ arī mūsu kristīgais stāvoklis ir kļuvis tik viscaur nespējīgs un atmetams. Tikai tādēļ, ka mēs esam noticējuši, mēs savās acīs jau uzreiz bijām arī pie mērķa. Taču Raksti saka, ka nekas no mums pašiem mūs neglābj – arī ne *mūsu* ticība:

Rom 1:17 “(I-VO tulkojums) „*Tanī atklājas Dieva kopējais taisnīgums, ka mēs ticam iekšā iekš Ticības*”. Šajā nozīmē grieķu valodā visur ir runāts vai nu par *Kristus ticību*, par *Viņa ticību* mūsos vai par mūsu ticību “iekš Viņa” (grieķ. “en”), resp., iekšā iekš (grieķ. “eis”) Jēzus Personas. Te daži konsekventi pārtulkoti piemēri (I-VO):

Gal 2:16 “... Zinādami, ka neviens cilvēks netop taisns pēc bauslības darbiem, bet tikai caur Jēzus Kristus ticību. Arī

mēs esam ticējuši “iekšā iekš” Kristus Jēzus, lai mēs tiktu taisnoti no Kristus ticības.”

1Tim 3:13 “Jo tie (diakoni), kas ir labi kalpojuši, nopelna sev skaistu rangu un daudz drosmes ticībā, kura ir Kristū Jēzū.”

Apd 3:16 “Un caur ticību uz Viņa Vārdu, Viņa Vārds to, ko jūs redzat un pazīstat, ir darījis stipru; un *caur viņu* izveidotā = iztaisītā ticība ir viņam devusi šo pilnīgo veselību jūsu visu priekšā.”

Viss pilnīgais realizējas jeb izdodas tikai tur, kur tiek atzīts:

Apd 3:12 “Ko jūs tik saspringti skatāties uz mums, it kā mēs to būtu izdarījuši *no sava spēka* vai no savas dievbijības, ka tas varētu izdoties?”

Kāds vairogs mums būs nākamo uguns bultu priekšā? Tikai, kad mēs visā – kā praktiskajās vajadzībās, tā arī ticībā būsīm novērsušies prom no sevis un atradušies iekšā Viņā, tikai tad mēs būsīm patiesi nonākuši pie dzīvības pulsa, lai neteiktu – tad būsīm kļuvuši par patiesiem kristiešiem.

Pestīšanas bruņu cepure

Ef 6:17 “**Ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri.**”

Kad Simeons Lk 2:29-30 turēja Jēzus bērniņu uz rokām, viņš teica: “**Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis; jo manas acis ir redzējušas TAVU PESTĪŠANU.**” Cik daudzi kristieši pazīst tikai *vienu* pestīšanu, ko tiem kaut kur debesīs ir pataupījis Kristus, bet kas tiem nav dota Kristū jau šeit un šodien! Ļauj tev pateikt: ja tu līdz šodienai ar pestīšanas ķiveri neesi sapratis neko citu, kā tikai tavu pestīšanas drošību uz kaut kāda Rakstu apsolījuma pamata, tad

tu darīsi labi, ja noliksi nost to salmu cepuri. Tā degs kā iekurs nākamajos uguns-pārbaudījumos un satricinājumos. Es uzsveru vēlreiz: viss un katrs, kas vēl ir atkarīgs un iziet no mums pašiem, ir lemts iznīcināšanai – arī mūsu turēšanās pie kaut kādiem Bībeles pestīšanas apsolvījumiem. To savā ticības dzīvē es atzinu jau ļoti agri.

Bija 1979. gads. Es tikko biju apgaroti noturējis savu pirmo tējas-istabas sprediķi, kad kāds vecāks kristietis man - manu iedomāto pestīšanas bruņucepuri, tā sakot, garāmejojot nogrūda no galvas. Toreiz es ar pilnu pārliecību biju izklāstījis savu nepazaudējamo pestīšanu. Pamatojoties uz Rakstiem, es pierādīju: reiz izglābts = vienmēr izglābts. Bet viņš man nolika priekšā tik viennozīmīgi pretēji skanošas Bībeles teksta vietas, ka mana pestīšanas teorija nevarēja nostāvēt nevienā punktā. Pēc tam es dienām ilgi gavēju un lūdzu kādā kalnā, lai atkal nostiprinātu manu statisko, zaudēto drošību par pestīšanu – bet veltīgi! Pārāk viegli bija ar Bībeli pierādīt kā vienu, tā otru.

Es skaļi izkļiedzu tikai vienu: „Vai man, ja kaut tikai viens grams svētības ir atkarīgs no manis paša pūlēm, un mana pestīšana man nevar tikt fiksēta tīri statistiski (tas ir – tīri pēc līguma), tad es esmu pazudis uz mūžību!” Tur, visdziļākajā punktā, Dievs man atklāja savu dinamisko pestīšanu Kristū.

Vairs nekad pēc tā pārdzīvojuma es nevarēju sev nodrošināt savu pestīšanu tikai statistiski vien – bet Viņa dinamiskajā žēlastībā līdz pat šodienai es esmu kļuvis svētlaimīgs un palicis stingrs. Pie tam es neatzinu neko citu, kā - Viņš iznes mani cauri: tikai Viņš viens pats savas klātesošās Personas spēkā, savas ilgstošās gatavības un dinamiskā taisnīguma spēkā, savas darbīgās ticības manī spēkā. Tikai un vienīgi Viņš pats Personā

ir mūsu Pestīšanas patiesā stiprība. Uz ko tu balstījies līdz šodienai?

Patiesā pestīšanas bruņucepure parādās arī dziļā pārliecībā, ka mēs jau tagad un šodien nekur nepaliksim kaunā. Pāvils apraksta arī šo Kristus godības pusi mūsos – “*Kristus iekš mums*” – ar meistarīgiem vārdiem. Viņš toreiz bija ieslodzīts un nevienu mirkli nezināja, kad viņam tiks nocirsta galva.

Fil 1:20 “Jo es gaidu un ceru, ka es *nevienā lietā* nepalikšu kaunā, bet kā vienmēr, tā arī tagad, atklātībā Kristus tiks pagodināts manā miesā vai ar dzīvību, vai ar nāvi.” Kā Pāvils var runāt tā – eventuāli nogalināts, un tomēr pie tam nepalikt kaunā? Vai arī mēs jau rēķināmies ar to, ka eventuāli arī mums varētu tikt atņemta dzīvība, un mums tomēr nav tādēļ jāpaliek kaunā? Vai nav tā, ka slepeni mēs, kā pestīšanu, vienmēr pieņemam tikai to, kas beigās mūs izglābj pasaudzējošā veidā – ja arī tas notiktu pašā pēdējā brīdī? Tik neizteicama godība ir tādēļ tajā pestīšanā, kas pārvar pat nāvi; tā pestīšana, kas mūsos kļūst darbīga, ja mēs to sagaidām no mūsos dzīvojošā Kristus, un nevis vairs no labvēlīgiem ārējiem apstākļiem. Tikko, kā mēs skatāmies vienīgi uz Viņu, un visa mūsu sagaidīšana ir vienīgi uz Viņa pestīšanas darbībām, Viņš mūs pārceļ tādā stāvoklī, ka mēs spējam arī mirt triumfāli, ja tam vajadzētu tā notikt, kā tas reiz bija Stefanam **Apd 7:54-56+59** “Šie vārdi iedzēla viņiem sirdī, un viņi grieza zobus pret to. Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas, un sacīja: “Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas”... Tie nomētāja akmeņiem Stefanu, kas sauca un sacīja: “Kungs Jēzu, pieņem manu garu!”

Tikai šajā dimensijā pie mums var pilnīgi piepildīties tas, ko “Pestīšana” – “Soteria” visdziļāk nozīmē: pilnīga izglābšana un uzraudzība, pāri nāves robežām! Ak, kā tur plūst svētības straumes, kas mūs ieved pilnīgā mierā. Tur arī mēs teiksim kā vecais Simeons **Lk 2:29-30 “Kungs, lai tagad Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis; (tagad es mierā varu pamest visu laicīgo), jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu”;** **Rom 8:28 “Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa (vienīgi Kristus!) mūžīgā nodoma ir aicināti.”** Pat nāve – jo viņi atrod mieru vienīgi Viņā un nevis sevī pašos.

Šī pestīšanas ķivere ir jāsauņem (“dexis”) un nevis jāņem (“lambano”). Ar to Svētais Gars norāda, ka pestīšanas iedarbība kļūst aktīva tur, kur mēs pieņemam Dieva darbības un neesam izvēlīgi, kā ir rakstīts, ka Kristus mierinājums kļūst iedarbīgs pacietīgā mums uzlikto ciešanu panešanā – **2 Kor 1:5-6 “Jo kā Kristus ciešanas spēcīgi nāk pār mums, tāpat spēcīgi darbojas mūsu ieprieca caur Kristu. Kad mums ir bēdas, tad tās jums par iepriecināšanu un pestīšanu; kad mums ir ieprieca, tad tā jums par iepriecināšanu, kas parādās spēcīga to pašu ciešanu panešanā, ko arī mēs nesam.”**

Gara zobens

Ef 6:17 „Nemiet (vāc. – saņemiet) arī... gara zobenu, tas ir Dieva Vārdu.”

Atkl 19:13 par Kristu ir teikts: **„...Viņu sauc: Dieva Vārds (Logos)”**. Līdz ar to arī Gara zobens ir *personīgs* zobens, vai nav nekāda. Dažos vācu (un arī latviešu) tulkojumos ir rakstīts: “Nemiet zobenu.” Tā to tulkot vajadzētu izvairīties ļoti svarīgās garīgās realitātes dēļ, kas slēpjas aiz tā, kas vēl ir jāpasaka.

Grieķiski arī tur ir “dexis” (saņemt), un nevis “lambano” (ņemt).

Tā saucamais Gara zobens tiek citēts visbiežāk, kad runa ir par Dieva bruņojuma skaidrošanu. Parasti mīl citēt Jēzus kārdināšanu tuksnesī un tad piemin, kā Jēzus ar Gara zobenu - ar “stāv rakstīts” – piespieda bēgt velnu.

Izskatās, ka tas ir Dieva bruņojuma praktiskais Vārds. Tā izaicina ticīgos velnu aizdzīt ar Bībeles vārdiem. Bet praktiski tas bieži izskatās tā, ka ticīgie nezina, kā sev palīdzēt, neskatoties uz visiem Bībeles vārdiem un apsolījumiem, parasti viņi nonāk tikai tik tālu, ka viņi spēj apjozties ar patiesību tajā nozīmē, kā es to iepriekš esmu izskaidrojis “gurnu jostā”. Bet ir ārkārtīgi svarīgi atpazīt, ka Pāvils te ir runājis par Gara zobenu kā par Dieva “rhema”, un nevis kā par “logos”. Šī atšķiršana ir ļoti svarīga tādēļ, ka ikviens “rhema” vienmēr ir arī “logos”, bet ne katrs “logos” ir vienlaicīgi arī “rhema”.

Un tieši tas ir pamats, kādēļ mēs tiekam uzaicināti saņemt, un nevis ņemt. Kādu Dieva “logos” savā veidā var it kā “ņemt” rokā, kamēr “rhema” var tikai saņemt. Ar Dieva “logos” es šeit domāju vispārīgi spēkā esošo Dieva Vārdu, kas mūs pamāca par Kristu (Logosu personā) un Viņa valstību un visām tās godībām (visa mūsu Bībele). Bet “Rhema” turpretim ir personīga, dzīvā Dieva runāšana, nepastarpinātais, atrisinājumu nesošais, radošais Dieva Vārds mūsu aktuālajā stāvoklī. Dievs, Logos, tā sakot, dzīvi ieplūst jaunajā dzīves situācijā. “Rhema” vēl nozīmē arī “plūstošais”, tas uzsver nepastarpinātību, radošo, pravietisko Dieva runāšanu.

Tāpat kā neviens no savas gribas nevar kaut ko paredzēt, tāpat neviens arī nevar izrunāt personīgu, no Dieva plūstošu Vārdu (Rhema). Viņa mūžīgās jeb vispārīgās patiesības (Logos)

turpretim ikviens var un viņam vajag iemācīties spēt izrunāt un atzīt katrā laikā.

Kā tas notiek, mēs jau apgaismojām pirmajā punktā “Apjošanās patiesībā”. Es vēlētos, lai mani saprot pareizi: te nekādā gadījumā nav runa par “logos” izspēlēšanu pret “rhema”. Un nepavisam par to, lai “logosu” izrādītu kā mazvērtīgu, jo kā “logos”, tā “rhema” ir viens un tas pats Dievs – Kristus! Mēs norādām uz šo atšķirību tādēļ, jo pats rakstītais “logos” tieši uz to norāda un – garīgās realitātes dēļ, kas augšējā un daudzās citās Rakstu vietās runā par “rhema”.

Tadēļ katrs “rhema” ir arī “logos”, bet ne katrs “logos” ir arī “rhema”. Mēs drīkstam un mums vajag tādēļ balstīties uz katru uzrakstīto “logos” un mācīties tajā būt mierā, tajā dusēt – **2 Kor 1:20 “Tāpēc, cik ir Dieva apsolišanu (rakstītajā “Logos”), Viņā tās ir “Jā”, un tāpēc caur Viņu mūsu - āmen Dievam par godu.”** Bet tas Āmen ir tieši CAUR VIŅU, tas “Tā lai tas ir”, un nevis caur mums! Šis “caur Viņu, āmen” ir nodrošinājums pret Viņa autoritātes graušanu – tas ir “rhema”, kas pareizajā laikā dara dzīvu “logos”. Cik daudzi zem Dieva suverenitātes un autoritātes ir darījušies patstāvīgi un pēc patikas kādu “logos” ir darījuši par “rhema”.

Vēl viens papildinošs piemērs par “logos” un “rhema” attiecībām: kad Izraēls Mozus vadībā tuksnesī cieta slāpes, tad Dievs vispirms gribēja tiem pamācīt, kā apjoties mūžīgajā, vispārīgajā patiesībā (logos).

Praksē tam būtu vajadzējis izskatīties tā: “Kungs, mūsu Dievs! Tu esi mūs izvadījis caur jūru, Tu esi mūs atbrīvojis no ēģiptiešiem un esi mums apsolijis visu tālāko palīdzību. Tagad Tu mums noteikti šo rūgto ūdeni arī kaut kā padarīsi saldu. Mēs Tev to lūdzam un tev pateicamies, ka Tu mūs esi

sadzirdējis.” Tādā veidā viņiem būtu bijis tik ilgi *jāņem* “logos” un ar to jāapjožas, kamēr viņi no Dieva savā aktuālajā situācijā būtu *saņēmuši* “rhema”. Un tad tas plūstošais Vārds arī nāca. Dievs teica Mozum: “Paņem kādu koka gabalu un iemet to ūdenī, un tas kļūs salds”. Un tiešām – tikai pēc šī speciālā “Rhema-vārda” notika brīnums. “Logosu” viņi varēja ņemt, bet “Rhema” viņiem vajadzēja saņemt.

Ir Bībeles mācītāji, kas šajā vietā taisa lielu kļūdu. Viņi zināmā mērā māca saviem mācekļiem, ka tie no jebkura Bībeles “logosa” varot taisīt “rhema”. Bet tas neatbilst garīgajai realitātei, lai gan tas pastāvīgi no jauna tiek mēģināts! Pat vakardienas “rhema” nevar iztaisīt par šodienas “Rhema”! Kad Izraēls nākamajā gadījumā atkal cieta slāpes, viņi nevarēja atkal pielietot vakardienas “Koka gabala-rhema”. Kas mums vakar bija “rhema”, šodien un rīt atkal kļūst par “logos”. Mēs gan varam atcerēties un stiprināt sevi, domājot par Dieva varenajiem darbiem, kurus Viņš ir darījis caur savu dzīvo, radošo “rhema”. Taču, lai izmainītu jauno situāciju, mums atkal ir vajadzīgs jauns “rhema”.

Apjošanos ar “logos” mums vispirms vajag kā degvielu izturēšanai, kā ir rakstīts **Rom 15:4 “lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami Rakstos, iegūtu cerību”**. Tas pats, kas 5. pantā ir teikts par Dievu, 4. pantā ir teikts par Rakstiem, par “logos” rakstiskā formā: “Tā kā mūsu Dievs ir *izturēšanas Dievs*, tā arī Rakstos sevī ir izturēšana. Tas, ka mēs ticīgi uzņemam Rakstus, rada to, ka mūsos, kā pati no sevis, rodas dziņa izturēt.

Vispirms tas ir apjošanās ar patiesību vingrinājums. Svētīlaimīgs, kas pastāvīgi apjožas ar “logos”! Tā viņam tiks dāvāta izturēšana, un proti – kopā ar Jēzus gatavību (kara

zābaki) un ar Jēzus taisnīgumu (krūšu bruņas) mūsos, kopā ar Jēzus ticību mūsos (garais vairogs) un ar Jēzus pestīšanas darbošanos (bruņu cepure) mūsos. Tā mēs saņemam spēku izturēt, kamēr Rhema ielaužas jaunajā situācijā. Un šī ir mūsu labā vēsts: Kristus ir ar mums staigājošā garīgā klints, kas vienmēr, katrā jaunā situācijā ir gatavs izrunāt savu plūstošo, Vārdu, savu jauno, dzīvo, glābjošo “rhema”. Mums tikai ir jāgaida zinot, ka Viņš to labprāt dod – un tad tas notiek. Vai tas būtu mūsu gudrības trūkums - **Jēk 1:5 “Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots”** vai spēka trūkums – **Jes 40:31 “Bet kas paļaujas uz to Kungu, tie dabū jaunus spēkus, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi pārvietojas un nepiekūst”**, vai tas būtu bezūdens tuksnesis (arī garīgajā nozīmē) – **1Moz 21:19 “Un Dievs atdarīja viņas acis, ka tā ieraudzīja ūdens avotu; un viņa aiztecēja, piepildīja ūdens trauku ar ūdeni un deva zēnam nodzerties”** vai arī bailes – **Jes. 41:10 “Nebisties! Jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar savas taisnības labo roku!”** – Vari uzskaitīt, ko gribi - tikko mēs, gaidu pilni, izstiepjami, lai saņemtu apsolīto Dieva “rhema”, mēs saņemam uzasinātu zobenu, pilnīgi vienalga, kādā dzīves stāvoklī mēs tobrīd atrodamies. Un, kur vien mēs to saņemam, uzreiz rodas jauna, dziedinoša asinsrite. Šis “rhema” rada atkal jaunu “logos”, tāpat arī jaunu ticību, un arī atkal jaunu gatavību

Rom 10:17 “Tātad ticība nāk no sludināšanas, un sludināšana – no Kristus pavēles (vāc. – Vārda)”, jaunu dinamisku taisnīgumu, un caur to atkal jaunu pestīšanas cerību

utt. utjpr. Kāda neizsmeļama godība taču mums ir dota Kristū, Dieva pilnajā apbruņojumā! Mums viss ir dots VIŅĀ!

Tādēļ nepārtraukti izgaršosim un vingrināsim šo visu laikmetu noslēpumu. Mums visā vajadzētu Kristū kļūt pārbagātiem, visā ņemt un satvert Viņu, visā Viņu pievilkt un saņemt. Te nav nekāda trūkuma, mums pilnīgi viss ir Viņā. Un mēs varam vēlēties, ko vien gribam, tas vienmēr ir vienīgi Kristus priekš mums, iekš mums un caur mums, kurš jebkuru trūkumu aizpilda caur Sevi pašu: Viņš ir mūsu piedošana, mūsu dziedinājums un pestīšana; Viņš ir mūsu gudrība, mūsu spēks, mūsu spējas; Viņš ir mūsu mīlestība, mūsu prieks un miers; Viņš ir mūsu mierinājums, dziednieks un atbrīvotājs; Viņš ir mūsu audzinātājs, koriģētājs un mērogs visā; Viņš ir mūsu vadonis, skolotājs un mūsu Tēvs; Viņš ir mūsu ilgas, mūsu pazemība, mūsu Līgavainis; Viņš ir mūsu godība; mūsu pārdabiskums, mūsu pilnība... – **Kol 2:9-10 “Viņā mājo visa Dievības pilnība redzamā veidā, un *Viņā* arī jūs esat kļuvuši pilnīgi... (atvesti līdz pilnībai)”**.

Bangojošā jūra

Lk 21:25 – 28 “Pēc tam būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neziņā, kur palikt, jo jūra kauks un celsies. Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies. Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesī lielā spēkā un godībā. Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinaities un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.”

Jēzus Kristus atnākšana, kas notiks laikā, kad pasaule būs neziņā, kur palikt un bezizejas stāvoklī, neatnesīs apspiestajiem zemes iedzīvotājiem cerēto atbrīvošanu. Kristus no jauna atnāks nevis tādēļ, ka kauc jūra un trako ūdeņi, bet jūra trako un ūdeņi kauc tādēļ, ka atkal atnāks Kristus!

49:3-4 “..jūs, cilvēku bērni, visnotaļ bagāti un nabagi, visi līdzī! Manas mutes runa lai ir gudrība, un manas sirds pārdomas lai ir dziļa patiesība.” Kristus atnākšana ar visiem Viņa svētajiem nepieliks punktu trakojošajām tiesām, bet tā pabeigs šīs tiesas līdz pilnīgam, ar uzvaru vainagotam, Dieva taisnības valdīšanas sākumam. Kā ir rakstīts:

Jūd 14-15 “Bet šiem arī Ēnohs, septītais pēc Ādama, ir sludinājis, sacīdams: redzi, Tas Kungs nāk ar daudz tūkstošiem Savu svēto tiesāt visus un sodīt visus bezdievjus viņu bezdievīgo darbu dēļ, ko tie darījuši, un visu nekaunīgo vārdu dēļ, ko bezdievīgi grēcinieki ir runājuši pret viņu.” Atkl 19:15 “No Viņa mutes iziet ass zobens, ar ko satriekt tautas, Viņš min Dieva Visuvaldītāja bargo dusmu viņa spaidu.” Atkl 6:16-17 “sacīdami kalniem un klintīm: krīti uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd

goda krēslā, un no Jēra dusmām. Jo atnākusi Viņa lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?”

Daudzu tautu troksnis

Trakojošā jūra ar augstu paceļošamies viļņiem – tā vispirms esam mēs. Mēs jau sen jaucam cēloņus ar darbībām. Mēs klanāmies ēnai, un noniecinām realitātes, kas met šo ēnu. Mēs bīstamies no lietām, par kurām Dievs saka, ka nebaidieties no tām, bet no tā Vienīgā, no kura vajadzētu būties, no tā mēs nebaidāmies. Kad parādīsies šausminošas zīmes uz saules, mēness un zvaigznēm, kad patiesi jūra un ūdeņi sāks nekontrolējami trakot un satraukties, tad tas notiks tikai kā sekas un kā neapvaldāmās cilvēces atveids. Tad būs klāt pēdējā iespēja ieskatīties sejā glābjošajai realitātei, īstenībai. Tā visa cēlonis ir nožēlot negribošā cilvēce, nevis cilvēce ir tikai bezpalīdzīgs šo, visu pasauli aptverošo, dabas katastrofu upuris. Visaptveroša dabas spēku pretošanās ir tikai ēna un cilvēka sacelšanās atspulgs viņa nepadevīgajā augstprātībā pret Dievu un Viņa taisnību. Un tā, ja zemes jūras kādreiz sāks nekontrolējami trakot, tad tas nebūs nekas cits, kā zemes patiesā nemiera un bīstamības perēkļa atspulgs, un tas ir – grēcīgās cilvēces neapvaldītā satraukuma un viļņošanās (atspulgs), kā ir rakstīts:

Jes 17:12-13 “Vai, kāds ļaužu valodu troksnis, tie krāc kā jūra! Kāda tautu donoņa, tās sacēlušās kā varenu ūdeņu viļņi! Tautas krāc kā lieli ūdeņi, bet Viņš apsauc tās, un tās aizklīst kā pelavas vājā uz kalniem un kā putekli aukā.”

Atspulgi dabā

Svētie Raksti mums māca, ka dabas satraukšanās vienmēr ir sekas, bet ne cēlonis. Patiesais bīstamais ir cilvēks, kas iekritis

grēkos un atkarībā no velna. Tādēļ, pirms mēs atkal pievērsīsimies trakojošajai jūrai, lūk, vēl daži pierādījumi no Rakstiem teiktajam. Ādama un Ievas laikos daba bija pilnā harmonijā ar cilvēku. Līdz ar krišanu grēkā, daba pirmo reizi cilvēkam atbildēja ar sitieni, un tas notika uz lāsta pamata, kuru Dievs bija uzlicis radībai sakarā ar šo krišanu. **1Moz 3:17-18** “Un cilvēkam Viņš sacīja: **"Tā kā tu esi klausījis savas sievas balsij un esi ēdis no šī koka, par kuru Es tev pavēlēju, sacīdams: tev nebūs no tā ēst, - lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, smagi strādājot, būs maizi ēst visas sava mūža dienas. Ērkšķus un dadžus lai tā tev dod, no lauka augiem tev būs pārtikt."**

Daba nonāca spaidos Ādama dēļ, nevis Ādams dabas dēļ. Vai tu to spēj skaidri saskatīt? Kad Jonas laikos satrakojās jūra, tad tas notika Jonas grēka dēļ. Vispirms cilvēks bija satraucis dabu, pirms tā savā varenībā satrauca cilvēku. Tādēļ jābaidās nav no jūras, bet no cilvēku grēka. Tiklīdz Jonu iemeta jūrā, tā nomierinājās no savām dusmām. **Jon 1:11-15** “**Tad tie viņam sacīja: "Ko lai mēs ar tevi darām, lai jūra nomierinātos?"** - jo jūra joprojām bija ārkārtīgi nemierīga. Viņš atbildēja viņiem tā: **"Nemiet mani un iemetiet jūrā, tad tā kļūs rāma. Es zinu, ka manas vainas dēļ pār jums sacēlusies šī lielā vētra."** Tad kuģa ļaudis, visiem spēkiem airēdami, centās pagriezt kuģi tā, lai viņi drīzāk sasniegtu krastu, bet tas viņiem neizdevās, jo jūra bija sacēlusies un bangoja vētrā pāri viņu galvām. Tad viņi piesauca To Kungu un sacīja: **"Ak, Kungs, nepazudini mūs šā cilvēka dvēseles dēļ un nepieskaiti mums par grēku viņa nenoiedzīgās asinis! Jo Tu, Kungs, rīkojies tā, kā Tu atzini par pareizu."** Tad viņi satvēra Jonu un iemeta jūrā; vētras trakošana mitējās, un drīz jūra norima pavisam.”

Jābaidās ir tikai no Dieva, kurš atmaksā par grēkiem. Par grēkiem vienmēr atmaksā Viņš, bet ne daba un tās varenība! Daba ir kļuvusi par upuri mūsu un mūsu grēku dēļ. Ja mēs savlaicīgi neatstāsimies no grēkošanas, tad dabas spēki, kurus Dievs ir sacēlis pret mums savās dusmās, mūs sakaus. **Rom 8:22** pierāda, ka daba cieš mūsu dēļ: **“Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes.”**

Dāvida dienās Saula nama asins grēka dēļ 3 gadus bija bads – **2 Sam 21:1** **“Un Dāvida valdīšanas laikā bija bads trīs gadus no vietas, gadu pēc gada, un Dāvids meklēja tā Kunga vaigu. Un tas Kungs sacīja: “Uz Saula un viņa nama gulš asins grēks, tāpēc ka viņš nogalināja gibeoniešus”.**

Kad Dāvids apgrēkojās pret Kungu, tad viņam bija jāizvēlas – vai nu trīs dienas mēra, trīs mēnešus ienaidnieka vajāšanu vai, lai septiņus gadus valstī valda bads – **2 Ķēn 24:13** **“Un viņš (Bābeles ķēniņš) lika no turienes paņemt visus tā Kunga nama dārgumus un visus ķēniņa pils dārgumus un nolauza zeltu no visiem rīkiem, kurus Zālamans, Israēla ķēniņš, bija licis darināt tā Kunga namam; tā Tas Kungs to bija jau iepriekš pavēstījis.”** Visas iespējamās katastrofas vienmēr ir mūsu darbu augļi. Tādēļ Zālamans ir lūdzis, kā **2 Laiku 7:13-14** **“Kad aizslēgsies debesis un nebūs lietus tādēļ, ka viņi grēkos Tavā priekšā...”** Un: **“Uz zemes būs vai nu bads... mēra čūlas... dedzinošs vējš, rūsa, siseņi, tārpi vai ienaidnieks viņus spaidīs viņu zemē..., ja tie savās sirdīs sajutīs postu un izstieptas rokas uz šī tempļa pusi: Tu tad sadzirdi to debēs... un apžēlojies; izdari un atmaksā...”** (panti 37-39). Šo lūgšanu Zālamans varēja tā noformulēt tikai tādēļ, ka Dievs jau iepriekš bija teicis **2 Laiku 7:13-14** **“Redzi, kad Es aizslēgšu debesis, ka lietus nelīs, vai kad Es pavēlēšu**

siseņiem, lai viņi noēd zemi, vai ja Es sūtīšu mēri Savai tautai, un Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi.”

Tas pats princips attiecas arī uz saules, mēness un zvaigžņu izmaiņām. Aculiecinieki stāsta, ka pirms abiem pasaules kariem, un vispār pirms visiem kariem – debesis ir nokrāsojušās asins krāsā. Šo liecību apliecina arī vārds no **Atkl 6:12-13**, kur pirms 1/3 cilvēku iznīcināšanas notika ārkārtīgi stipra zemestrīce, saule aptumšojās kā saru maiss, un mēness kļuva kā asinis, un zvaigznes krita uz zemi utt. Pirms mokošie atmaksas spēki un triecieni ķer nepastarpināti cilvēku, vienmēr vispirms kaut kādā mērā cieš daba. Šo principu mēs redzam apstiprināties stāstā par Izraēla tautas iziešanu no Ēģiptes un arī visā vēsturē. Arī **Atkl 8:7-13** vispirms tiek samaitāta 1/3 koku, tad dzīvnieku valstība, tad ūdeņi, saule, mēness, zvaigznes – pirms samaitāšana sasniedz pašus neapzīmogotos. Es domāju, ka itin neviena dabas katastrofa vai neparasta dabas izmaiņa nav notikusi ārpus šī vispārējā kopsakara ar cilvēces grēkiem. Kad Jēzu – dzīvības valdnieku un ķēniņu piesita krustā, tad nebija novēršams tas, kā ir teikts **Mt 27:45** “**Bet no sestās stundas (plkst 12) tapa tumšs pār visu zemi līdz devītajai stundai (plkst 15)**”. Un, kad Jēzus beidzot izlaida garu, ir teikts: (panti 51-52) “**Un redzi, ... zeme trīcēja un klintis šķēlās, un kapi atdarījās...**” Vai daba un tās spēki bija upuris vai darītājs? **Jes 5:30** to savēl kopā: “**...kad raudzīsies uz zemi (atkrišanas dēļ: 1 – 29. panti), tur klāsies baiga tumsa, un aiz miglas un padebešu segas vairs neliksies gaisma spīdam.**” Mēs savā kalpošanā jau daudzus gadus

vērojam, kā lielu garīgu cīņu laikā debesis aptumšojas un trako vēji, un, kā ar biedējošu precizitāti tas katras garīgas izlaušanās reizē atkal zīmīgi noskaidrojas. Nevis mēs orientējamies pēc vēja un mākoņiem, bet debesis orientējas pēc mums. Citus pierādījumus tam lasiet **Hoz 4:2-5** “**Toties ik uz soļa dzirdama Dieva zaimošana, skan nepareizi zvēresti, tiek pausti meli, notiek slepkavības, zādzības, laulības pārkāpšanas, un viens asiņains noziegums seko otram. Tādēļ zemes stāvoklis būs nožēlojams, un visiem tās iedzīvotājiem klāsies ļauni; iznīcība skars pat zvērus laukā, putnus apakš debess un pat zivis jūrā! Tomēr nebūs sūdzēties, nedz arī kādu nosodīt, jo visa tava tauta jau ir kā priesteri, ar kuriem tā pati ir pastāvīgi nemierā. Tāpēc tu, priesteri, kritīsi gaišā laikā, un līdzās tev kritīs pravietis naktī; tā Es iznīcināšu tavu māti, visu tautu.”**; **Jer 4:22-28** “**Tiešām, mana tauta ir apmāta: tā mani nepazīst; tie ir muļķības pilni bērni bez saprašanas: gudri tie ir ļaunu darīt, bet labu darīt tie neprot. Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša! Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vairs gaismas! Es uzlūkoju kalnus, un redzi, tie trīc, visi pakalni šķobās! Es raugos visapkārt, un redzi, tur nav neviena cilvēka, un visi putni apakš debess ir aizlidojuši! Es raugos visapkārt, un redzi, auglīgais tīrums ir kļuvis par tuksnesi! Un visas tā pilsētas ir sagrautas pēc Tā Kunga prāta Viņa dusmu karstumā! Jo tā saka Tas Kungs: "Visa zeme kļūs par tuksnesi, tomēr Es to neizpostīšu pavisam. Tādēļ sēro zeme un debesis augšā tērpjas sēru drēbēs, jo Es to esmu nolēmis un noteicis, ka Es no tā neatkāpšos un ka Man tā nebūs žēl."** un daudzās citās vietās.

Patiesi bangojošā jūra

Patiešām bangojošā jūra, uz ko vērš mūsu uzmanību Svētie Raksti, ir uzjundīto ļaužu jūra. Tā ir īstenais iemesls un patiesais drauds pirms Kristus atnākšanas. Svētie Raksti paši paskaidro, kas ir šī sabangotā jūra. **Jes 57: 20-21 "Bet bezdievji ir kā savīļnota jūra, kas nevar rimt, bet kuras ūdeņi uzvanda dūņas un dubļus. Bezdievjiem nav miera! Saka Dievs."** Jūda šo izteikumu apstiprina **Jūd 12:13 "viņi (dzīrojoši, nepaklausīgi ļaudis) vēja dzenāti bezūdens mākoņi; ... trakojošas jūras bangas, kas izgāž putās savu pašu kaunu, nomaldījušās zvaigznes..."** ". Raksti sniedz viennozīmīgu liecību – zemes jūras ir tikai tautību atainojums. Jeremija saka **Jer 51:42 "Jūra ir sacēlusies pret Bābeli, un tagad tā ir jūras krācošu viļņu pārklāta"**. Katrs, tomēr, zina, ka reāla jūra nekad nav bijusi Bābeles tuvumā un nav to apskalojusi ar saviem bangojošiem viļņiem. Jūra un viļņi, par kuriem runāja Jeremija, saskaņā ar **Dan 5**, bija mēdieši un persieši tāpat, kā citur ir teikts par Izraēlu un Asūru **Jes 8:7-8 "Tas Kungs tiks pārvelties pār viņiem varenās un plašās Eifratas upes ūdeņiem, tas ir, Asīrijas ķēniņam ar visu viņa karaspēku"**. Daniēls, pravietis, redzēja savā vīzijā, kā četri lieli zvēri izkāpj no jūras (**Dan 7:17-23**). Eņģeļa paskaidrojums bija šāds: **"Šie četri lielie zvēri, nozīmē, ka no zemes celsies četri valdnieki. Pēc tam valdīs Visuaugstā svētie, kam būs valdīt mūžīgi mūžos"**. Jūra – kā tautu simbols; bangojošā jūra – bezdievju tēls, kas atrodas starp šīm tautām. Jānis savā atklāsmē redz to pašu ainu **Atkl 17: 1+15 "Nāc, es tev rādīšu, kādu sodu saņem netikle, kas sēd pie lielajiem ūdeņiem... Ūdeņi, ko tu redzēji, pie kuriem sēd netikle, ir tautas un ļaužu pulki, ciltis un valodas"**. **Atkl 13:1 "Es redzēju izkāpjam no jūras zvēru..."**. Kādēļ mēs nodarbojamies ar šo

tipoloģiju? Tādēļ, ka tai ir izšķiroša nozīme, lai mēs sakārtotu mūsu domāšanu un to ievirzītu, par spīti pēdējo laiku lietām, uz svarīgo. Mūsu uzmanība un pretošanās nav jāvirza uz kaut kādu bangojošu jūru un satrakotiem ūdeņiem, kaut gan tie var mūs nāvīgi apdraudēt. Nebaidieties no tiem, un necīnieties pret tiem ! Patiesībā cīnīties vajadzētu nevis ar ēnām, vai no tām baidīties, bet gan ar realitātēm, kas šīs ēnas, izraisa, t.i. ar īstenajiem iemesliem, kuru dēļ ir šie notikumi. Lielā kauja, kurā pēdējās dienās cīnīsies visas tautas nebūs vērsta pret vētrām un viļņiem, un arī ne pret meteorītiem un citplanētiešiem (eņģeļi un dēmoni), kaut arī šie spēki ir spējīgi satriekt cilvēkus. Tauta turpinās piedzīvot vilšanos savās cīņās līdz tam brīdim, kamēr nevērsīs šķēpus patiesās problēmas virzienā, kas ir grēks un bezdievība viņu pašu vidū.

Kas ir tas, kas sabango jūras?

Jes 8: 7-8 “Tad tas visvarenais Kungs tiks pārvelties pāri pār viņiem varenās un plašās Eifratas upes ūdeņiem, tas ir Asīrijas ķēniņam ar visu viņa karaspēku. Un tas kā milzu upe izplūdīs pa visām tās pietekām, izkāps ārā no visiem saviem krastiem, ielauzīsies Jūdā, pāršļāksies pāri tai un pārpludinās to visu tā, ka ūdens sniegsies iedzīvotājiem līdz kaklam...” **Ps 50: 3-4** “Mūsu Dievs nāk un necieš klusu; iznīcības uguns iet Viņam pa priekšu, un stipra vētra plosās Viņam visapkārt. Viņš uzsauc no augšā un zemei, lai tiesātu savu tautu.”

Tas ir Kungs, kas pavēl vējiem un jūrai. Tas ir viņš, kas sabango cilvēku jūru, un Viņš viens, tāpēc, ir arī tas, kas var to visu atkal nomierināt. Kā ir rakstīts:

Ps 107: 25 – 29 “Pēc Viņa pavēles sacēlās vētra, kas sabangoja jūras viļņus, tie pacēlās augšup pret debesīm un

nogrima atkal dzelmē, tā ka viņu dvēsele trīcēja izmisumā un bailēs. Tie viņus mētāja un svaidīja kā dzēruma pilnus, visa viņu gudrība bija galā. Tad viņi piesauca to Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu bailēm. Viņš aplusināja vētru, ka norima viļņi.”

Zināšanai, ka Kungs ir tas, kas satrauc cilvēku jūru, vislielākā nozīme ir tagad, šajā pēdējā laikā. Ievēro labi šo frāzi. Jo ne velti Jesaja saka **Jes 8:12-13 “Neturiet par sazvērestību visu to, ko šī tauta tā sauc, un nebīstieties no tā, no kā šī tauta bīstas, un neturiet to par kaut ko šausmīgu. Nē, bet turiet gan par svētu to Kungu Cebaotu, bīstieties Viņu, Viņš lai jums iedveš bailes un šausmas!”** Kāda tieši ir šīs ļaužu jūras satraukuma būtība? Tas ir fakts, ka Dievs atļaidīs visus ļaudis citu pret citu, kā ir rakstīts **Cak 8:10 “...Es atļāvu ikvienam cilvēkam būt naidīgam pret savu tuvāko.”** Gandrīz visos darbos, kas apraksta pēdējo laiku, uzmanības centrā stāv kaut kādi intriganti. Kādiem tas ir islams, kas grib jūs norīt, citiem tie ir ASV ar tās iluminātiem, masoniem, jezuītiem un vispasaules sazvērniekiem. Citi runā par sātānistu sazvērestību. Nebeidzama tēma ir vienotas vispasaules varas radīšana ar tās antikristu. Mūs apbur tādas tēmas, kā ANO, NATO, Eiropas Savienība un citas. Citi Dieva Vārda sludinātāji saasina mūsu uzmanību uz komunismu, uz Vatikānu un ekumēnismu. Un patiesi, kad parocies šajos darbos, tu ievēro, cik daudz patiesības tur ir. (Kaut kas jau arī neatbilst). Bet, pēc būtības, šīs sazvērestības tiešām darbojas.

Trako daudzslāņaina cīņa par pasaules kundzību. Sākot ar ebrejiem, tad ar islamu, līdz pat progresīvajai kristietībai, un beidzot, ar antikristu – visi kāro pēc pasaules kundzības. Izstudē pasaules vēstures hroniku ar tās pagājušajām tūkstošgadēm, un tu ievērosi, ka pēc pasaules kundzības ir

trakojusi nepārtraukta cīņa. Visos laikos nav bijis gala kariem un asins izliešanai. Un tomēr, mums nav jābīstas no visiem šiem pūliņiem, kustībām un cilvēciskā viltus, jo tas ir Kungs, kas satrauc cilvēku jūru. Dievs ļauj iet cilvēkiem pret cilvēkiem. Tādēļ neviena organizācija, nekāda reliģija un nekādas savienības nekad nenasniegs kundzību uz visiem laikiem. Un tieši ap šo cīņu, un ne ap kādu citu, ceļas augšā un krīt lejā cilvēku jūra. Kurš ir ieguvis varu pār situāciju? Ne jūdi ar savu dabisko Izraēlu, ne kristietība ar savu Bībeli rokā, ne ilumināti, ne masoni, ne kaut kāda sekta vai islama kults, ne feministi, ne ekumēnisti, ne komunisti, ne pacifisti, ne sātans, ne antikrists nav ieguvuši valdīšanu pār šo trakojošo jūru, un tādēļ mums nav jābaidās no visām šīm okultajām, reliģiskajām un cilvēciskajām kustībām. Mums ir jābaidās tikai no viena – no Dieva, kas satracina jūru un nedod tai mieru tikmēr, kamēr visu to izsaukušais Jona nebūs izmests no kuģa, un konkrēti tas ir – cilvēciskā augstprātība un lepnums. Jo – **Jes 45: 6-7 “Es esmu tas Kungs, un cita nav neviena! Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu tas Kungs, kas visu to dara!”** Nedomājiet, ka kaut kādi veikli grupējumi mērķtiecīgi satrako un vada šīs cilvēku jūras. Tās tikai grib to... Un tie nav arī teroristi un visādu nometņu ekstrēmisti, kas ar mērķtiecīgu taktiku ir ieguvuši sev cilvēku jūras. Pasaules tirdzniecības centra izpostīšana un viss mūsdienu terors nav uzbrukumi, kas mērķtiecīgi pārvaldītu tautas. Tie ir tikai antikrista orgāni, kas kā traki sit ap sevi, kas ar Dieva atļauju izmisīgi sit ap sevi. Tajā visā viņi domā mērķēti vadīt savus triecienus un dabūt visu zem savas kontroles, bet ir rakstīts **Am 3:6 “Ja pilsētā pūš tauri, vai ļaudis tad lai nesabītos? Vai var gadīties pilsētā kāda nelaime, kam Dievs nebūtu licis notikt?”** **Raud 3:37-38 “**

Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiktu bez tā Kunga pavēles? Un ka ļaunais un labais nenāktu no Visuvarenā mutes?” Šai pašai līnijai pieder arī visas nākamās Rakstu vietas:

Māc 7: 14 “Baudi labumu labā dienā, bet arī ļaunu dienu ņem par labu, jo Dievs dara ir šo, ir to”; 2Moz 21: 13 “Taču, ja tas nav ar nolūku uzglūnējis, bet Dievs viņa rokai tā līcis gadīties...” ; Ps 105: 25 “...bet kurnēja savās teltīs un nepaklausīja tā Kunga balsij”; Joz 11: 20 “Jo tas tā bija tā Kunga nolikts, ka viņu sirdis tika apcietinātas karam pret Izraēlu, lai iznīcības lāsts tiktu piepildīts un lai tiem nekāda žēlastība netiktu parādīta, bet lai viņi tiktu izdeldēti”; Soģ 14: 4 “...tas Kungs pats to tā bija izkārtojis, lai pārmācītu filistiešus”; 1 Ķēn 12: 15 “Un tā ķēniņš nepaklausīja tautai; jo tā bija nolēmis Kungs, lai piepildītos Viņa vārds, kādu izteica Kungs caur Ahiju Silomieti Nerobeāmam, Nabata dēlam”; 1Ķēn 2: 25 “...Salamans deva pavēli Benadam, Jojadas dēlam, un tas nodūra Adonju”... (27p.) lai piepildītos Dieva vārds”; 2 Laiku 22:7 “Bet paša Dieva nolikta bija Ahasjas bojā eja...”; 3Moz 14:34 “Kad jūs būsiet iegājuši Kānaāna zemē, ko Es jums gribu nodot par īpašumu...”; 4 Ķēn 19:25 “Vai tu neesi dzirdējis, ka Es sen jau to esmu izdarījis, senajās dienās to esmu izdomājis, bet tagad to piepildīju caur tevi, ka tu izposti nostiprinātas pilsētas, tās pārvērzdams drupu kaudzēs”... utt. Kas ļaus savas domas novirzīt uz kādu no izplatītajām savvērestības teorijām un tai noticēs, tas ražā iegūs neko citu, kā apziņu par ienaidnieka visuresmi un visvarenību. Kamēr mēs dzīvojam, nodevušies patiesībai, mēs uz ienaidnieku skatāmies ar pilnu apziņu par Dieva visuresmi un visvarenību. Bet, ja mēs nodosimies kādai no savvērestības teorijām, tad mēs Dievu redzēsim pilnā apziņā par ienaidnieka visuresmi un

visvarenību. Tā tam nav jābūt! Visa Atklāsmes grāmata no pirmās līdz pēdējai rindiņai mums atklāj to, ka tautu likteņu noteicējs līdz pat sīkākajai detaļai vienmēr ir bijis tikai Dievs, Kungs! Nevar būt sazvērestības, kurās augstākā kontrole nepiederētu Dievam un Viņš visu neizmantotu Savam labumam. **2Laiku 15:5-6 ir teikts: “Un tanīs laikos nebūs miera nedz tam, kas dosies laukā, nedz tam, kas nāks mājās, jo lielas bailes pārņems visu zemju iedzīvotājus tā, ka tauta celsies pret tautu un pilsēta sagraus pilsētu, jo Dievs viņus iztrūcinās ar visādām bēdām.” Jes 3:5 viņš saka, ko Dievs izdarīs “Tauta būs apspiesta, cits citam māksies virsū, katrs savam tuvākam”; Māc 5:7 to savelk kopā sekojoši “Kad tu redzi, kā apspiež nabagu un cik bēdīgā stāvoklī valstī ir tiesa un taisnība, tad neuztraucies par to, jo ir vēl viens augstāks par augsto, kas visu novēro. Bet viens Visaugstākais ir nomodā pār viņiem visiem.”** Citiem vārdiem runājot, vienmēr virsvaldīšana ir vienīgi debesīm, un nekādā gadījumā sazvērniekiem, no kuriem šodien visur tā baidās. Dieva ķēniņvalstij, tas ir – Dieva kundzībai vienīgajai pieder pasaules valdīšana! Viņa Gara darbība ir visu cilvēcisko struktūru, sakaru un interešu sagraušana pīšļos un pelnos. Nevienš cilvēks, neviena organizācija, partija vai valsts nav spējīga nostāvēt pretī valdošajai Dieva valstības garīgajai varai. Dieva svētās klātbūtnes tuvošanās veicina to, ka viss bezdievīgais tiks aizpūsts kā sēnalas vējā un nodegs kā salmi ugunī. Viņa tuvojošās valstība novedīs pie tā, ka viss bezdievīgais noslīks kā svins ūdenī. Tikai tas, kas ļaus sevi saskaņot ar Viņa darbībām un likumsakarībām, varēs pastāvēt tajā, visu aprijošajā ugunī. Visam patvaļīgajam ir jāiet bojā un jāizplēn Viņa vaiga priekšā – **Jes 57:21 “Bezdievjiem nav miera!” - saka mans Dievs**. Un netaisnīgajiem nav miera

īpaši tad, kad viņi – uz ļoti īsu laiku – ieviesīs šķietamo miera valstību bez grēku nožēlošanas. Stundas laikā tā sabruks.“

Augstākais ir nomodā pār mums abiem.

Simtiem dažādu grupējumu ir sazvērētībā par pasaules kundzības sasniegšanu. Tostarp ANO un citi ar saviem centieniem, patiesi, ir tikai maza daļa no tiem. Mūsdienās ir pienācis laiks, kad Kungs atlaidīs tautas vienu pret otru. Katru teroristisko triecienu, katru epidēmiju vai katastrofu, vai tā ir nākusi no cilvēka rokas vai no augstākiem spēkiem, visi šie atsevišķie kandidāti Pasaules kundzības postenim cenšas izmantot ar reklāmas triku palīdzību savā labā. Katrs šis grupējums jau gadsimtiem ir aizņemts, būvējot vispasaules šūniņu tīklu un infrastruktūru priekš savas pasaules kundzības. Šie tīkli, protams, izšķirošajā brīdī vienmēr ir savstarpēji traucējoši. Savstarpējo satuvināšanās mēģinājumu mērķis vienmēr ir bijis ievest otru savā sistēmā. Bet līdz tam, kamēr viens mēģina tikai aprīt otru, šie aprēķini, loģiski, neizdodas. Šī iemesla dēļ - pieaug tautu kari, visas šīs sadursmes un terorisms. Bet pār abām pusēm nomodā ir Tas, kurš saka kā **Jes 8:9-10** “**Esiet sašutušas, tautas, un tomēr trīciet izmisumā! Uzklusait, tālie zemes gali! Taisieties cīņai un tomēr krītiņiet izmisumā! Taisieties cīņai un tomēr krītiņiet izmisumā! Izdomājiet plānu, taču tas nepiepildīsies; pieņemiet lēmumu, bet tas neīstenosies, jo ar mums ir Dievs!**” Emanuels! Kas ir šis Emanuels? Tas ir Kristus, Kungs, par miesu kļuvašais nākamās Dieva Valstības iemiesojums, kas tā runā. Kā Visaugstākais Viņš stāv pār visiem šiem augstajiem un atļauj tiem centīgi uzbūvēt savas infrastruktūras priekš vispasaules kundzības. Viņš mierīgi skatās no debesīm un saka

– Ps 2:1-2 **“Kāpēc pagāni trako, un kāpēc tik neprātīgas ir ļaužu domas? Zemes ķēniņi sacēlas, un valdnieki savās apspriedēs vērsās pret to Kungu un Viņa svaidīto.”** Viņš mierīgi skatās, kā šie pasaules varenie veido sazvērestību pret Viņa izredzētajiem un saka – **3. pants “Sarausim viņu važas un metīsim prom viņu saistekļus.”** Citiem vārdiem, viņi vēlas nomest no kakla kā Dieva vārdu, tā Svētā Gara vadību. Bet kā ir teikts tālāk **Ps 2: 4-12 “Bet, kas debesīs valda, smejas, un Tas Kungs tos tur par nieku. Taču reiz Viņš runās uz tiem Savās dūsmās un iztrūcinās tos Savā bardzībā: "Bet Es Savu ķēniņu esmu cēlis Cīnā, Savā svētajā kalnā." Es darišu zināmu Dieva spriedumu. Viņš uz mani sacīja: "Mans Dēls (Emanuels) tu esi, Es šodien tevi esmu dzemdīnājis. Prasi Man, tad Es tev došu tautas par īpašumu un pasaules galus par mantību. Tu ganīsi tos ar dzelzs zizli, kā māla traukus tu tos sadauzīsi!"** Tad nu, ķēniņi, nāciet pie prāta, ņemiet to vērā, jūs, zemes soģi! Kalpojiet Tam Kungam ar bijāšanu un ar sirds trīsām skūpstiet Dēlu, lai Viņš nedusmo un jūs neejat bojā savos ceļos, jo ātri iedegas Viņa dusmas. Bet svētīgi visi, kas pie Viņa tveras!” Dievs mierīgi skatās no augšas un atļauj šiem vispasaules valdības kandidātiem būvēt savu vienotās pasaules valdības infrastruktūru. Visaugstākais tikai nosmejas par to, cik nenogurdināmi cilvēku augstprātība cenšas apiet Viņa mūžīgo Valstību. Bet mūžīgās likumsakarības par svētību un lāstu, kuras Dievs bez kompromisiem ir uzlicis savai izredzētajai un apzēlotajai tautai, kā šīs likumsakarības domā apiet bezdievji un patvaļīgie? Vēl vairāk, visās sakarībās piepildīsies vārdi no **5 Moz 28**. Starp citu, attiecībā uz tiem, kas nevēlas nožēlot grēkus, ir rakstīts – **panti 28-30 “Un Tas Kungs tevi sitīs ar vājprātību, ar aklumu un ar sirds stulbumu, ka tu pat**

dienas vidū grābstīsies kā akls, kas grābstās tumsā, un tavos ceļos tev neveiksies, bet tu būsi tikai apspiests un aplaupīts visu savu mūžu, un glābēja nebūs. Tu saderināsies ar sievu, bet cits vīrs pie tās gulēs; tu sev uzcelsi namu, bet tu tanī nedzīvosi; tu dēstīsi vīna dārzu, bet augļus tu nebaudīsi.” (5Moz 28:28-30) Viss, kas zināmā mērā paliks pāri pēc uzbrūkošajām tiesām, tiks piepulcināts Kunga namam un Valstībai, kā ir rakstīts **Cak 14:14** “... cīnīsies pret Jeruzālemi; tur vienuviet sakrāsies arī visu apkārtējo tautu manta – zelts, sudrabs un neaplēšams daudzums drēbju”; **5 Moz 6:10-12** “Un, kad Tas Kungs, tavš Dievs, tevi ievēdīs tai zemē, ko Viņš ar zvērestu ir apsolijs taviem tēviem - Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, lai tev to dotu ar lielām un labām pilsētām, ko jūs neesat cēluši, un arī namus, kas pilni ar visādiem labumiem, kurus tu neesi sakrājis, un ar klintīs izcirstām ūdens tvertnēm, ko tu pats neesi izcirtis, un vīna dārzus un olīvkoku dārzus, ko tu neesi dēstījis,- un, kad tu tad ēdīsi un būsi paēdis, tad sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama.” (5Moz 6:10-12)

Torņu iznīcināšana

Kā 2001 gada 11. septembrī Ņujorkā notika pilnīga Pasaules Tirdzniecības centra iznīcināšana, kad no vienas stundas un otru izmainījās visas pasaules bilde, tādā pat veidā Dievs gāzīs ikvienu svešo valdīšanu. Šis notikums bija tikai ievada akords un simbols visam tam, kas mūsdienās nāk pār šo zemi. Vēl nesalīdzināmi sliktākas lietas, un vienmēr no citas puses, skars šo zemi. Cik daudzveidīga ir mūsdienu sabiedrība, tikpat daudzveidīgi būs postījumi un katastrofas, kas nāks gan no debesīm, gan notiks uz zemes. Nebūs nekā ne cilvēciska, ne

dvēseliska vai dabiska, ko neskartu šie Dieva satricinājumi. Debesis un zeme būs tik ilgi satricināmas, kamēr pats pēdējais un tālākais cilvēks neatzīs, ka viņš nevalda pār situāciju, ir bezspēcīgs. Un tā kā šeit nedarbojas cilvēks, bet darbojas Dieva roka, tad cilvēki tik ilgi sacelsies cits pret citu, un kopīgajā cīņā kritīs izmisumā tik ilgi, kamēr nebūs salauzts viss viņu lepnums un paštaisītā kundzība. Dievs vienmēr lieto cilvēku darbības un ļauj tiem iet vienam pret otru, bet tikai priekš tam, lai viņus apkaunotu viņu pašu gudrībā. Paliek vienīgi Viņa Valstība.

11.09.2001. katastrofa bija tipisks priekšvēstnesis **Atkl 18: 10-11, kur ir rakstīts: “...vai! vai! lielā pilsēta, varenā pilsēta Bābele, vienā stundā sodība ir nākusi pār tevi! Visas zemes tirgoņi raud un sēro par viņu, tāpēc ka neviens vairs nepērk viņu preces.”** Atkal un atkal šai nodaļā ir atgādināts, ka viss notiek vienā dienā, vienā stundā, tikai vienā vienīgā stundā – tāpat kā kādreiz Bābeles torņa celtniecības laikā. Bābele iemieso jebkuru pasaulīgo kundzību (valdīšanu), visu pasaulīgo ekonomiju un pasaules reliģiju, vienvārdsakot, tā iemieso katru mēģinājumu pasludināt cilvēcisko, vienoto pasaules valdību – un, netālu no mērķa tā tiks sagrauta pati sevī vienā stundā. Tas, kas notika Ņujorkā, bija tikai tēlainis ievada akords. Tādā pat mērā kā katastrofa Kaprunā (Austrijā) (lasiet manu traktātu par šo tēmu), tā arī notikušais Ņujorkā ir piepildīts ar simbolisku jēgu. Svētīgs, kas šos notikumus saskata ar gara acīm un izdara secinājumus. Visos laikos šie ir bijuši augstākie torņi, kuri tika sabrucināti pirms lieliem postījumiem vai izraisīja sabrukumu. Torņi simboliski nozīmē varenību, pašpārliecinātību un drošību. Kā arī visu tautu atkalsavienošanos. Es atgādinu par vareno celtni Bābeles torni **1Moz 11:4-9 16 “Un tie teica: "Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs! Ar to mēs sev sagādāsim vārdu un netiksim izkaisīti pa visu**

zemi." Un Tas Kungs nonāca, lai apraudzītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla. Un Tas Kungs sacīja: "Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams. Iesim, nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu, ka tie vairs nesaprot cits cita valodu." Un Tas Kungs tos izklīdināja no tās vietas pa visu zemes virsu, un viņi mitējās celt pilsētu. Tāpēc tās vietas vārds tika nosaukts – Bābele –, jo tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodas un no turienes Viņš tos izklīdināja pa visu zemes virsu." vai Sak 18:10 "Tā Kunga vārds ir stipra pils (tornis)".

Visā cilvēces vēsturē augstie torņi, kā arī augstās statujas vienmēr ir bijušas Dieva tiesas memoriāli, atgādinājuma zīmes. Tiesas stundā tie nav varējuši izglābt tos, kas ir uz tiem paļāvušies. Tā teikts Soģ 8:17 "**Bet Penuēlas nocietinājumu (torni) viņš nojauca, un pilsētas vīrus (iedzīvotājus) viņš nokāva**". Soģ 9:49 "...tā nomira visi Sihemas pils (kas bija S. tornī) ļaudis...".

Torņi tāpat arī simbolizē augstprātību un paša spēku. Jes 2:12-17 kopumā runā par visu augsto: "**Jo Tas Kungs Cebaots turēs tiesas dienu pār visiem, kas lieli un lepni, pār visiem varenajiem, lai tos pazemotu, pār visiem Libānas augstajiem ciedru kokiem un pār Basanas ozoliem, un pār visiem augstajiem kalniem un pakalniem, pār visiem augstajiem torņiem un pār visiem stiprajiem mūriem, pār visiem Taršišas kuģiem un pār visām lieliskajām laivām. Tad cilvēku lepnība tiks pazemota un vīru augstprātība lauza, vienīgi tas Kungs augsti stāvēs tanī dienā.**" Visur, kur ļaudis būvē sev augstus torņus, lai kādā formā tas nebūtu, Svētie Raksti tiem agrāk vai vēlāk prognozē ātras beigas, ātru

sabrukšanu. Jo augstāks tornis, jo ātrāka un postošāka ir tā krišana. Bet katrs kritušais tornis pravietiski runāja nākamajām paaudzēm. Jēzus, piemēram, runāja Lk 13:4-5: **“Jeb vai jums šķiet, ka tie astoņpadsmi, uz kuriem krita Siloāmā tornis un tos nosita, bija vairāk vainīgi nekā visi pārējie Jeruzālemes iedzīvotāji? Es jums saku: nebūt ne, bet, ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, jūs visi ņemsit tādu pašu galu.”** Kā tāda grēku nožēla izskatās praksē? Kā var izbēgt no varenās Bābeles torņa krišanas nākamībā? Atkl 18:4-5 ir teikts **“Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: “Izeita no viņas, mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos, un jūs neķertu viņas mocības. Jo viņas grēku darbi sniedzas līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus.”** Kas dzird, lai ir uzmanīgs - tuvākajā laikā likumdevēji izmainīs likumus tā, ka būs atļauts sapulcēties tikai tiem ticīgajiem, kuri atzīs pasaules ekumēniju, totalitāro jeb tā saucamo toleranto, vienoto pasaules reliģiju. Tagad ir pienācis laiks, kad katrs, kas kaut kādā mērā ir saistīts ar šo sistēmu, nonāks zem tā paša procesa, kā šī sistēma. Katrs lai pats izvēlas, no kāda kausa viņš grib dzert. Kas būtiski nepārraus saites ar šo sajaukšanos, tas arī ārēji nevarēs atrauties no tā.

Pravietiskā interpretācija

Līdzīgi kā Austrijas slēpošanas kompleksa Kaprūnas katastrofā, ir elpu aizraujoši paziņojumi par atsevišķu cilvēku izglābšanos arī PTC sagraušanas laikā. Es domāju, ka ne jau nejauši mums tie ir darīti zināmi. Vinsents Fiore spēja izglābties no degošā PTC, precīzāk, no ziemeļu ēkas 57. stāva pēc tam, kad tornī frontāli ietriecās otrā lidmašīna. Viņš teica: “Es neskatījos atpakaļ, es tikai skrēju”. Saskaņā ar detalizētāku ziņojumu, viņa sieva, atrodoties darīšanās ārpus torņa, redzēja, kā pirmā

lidmašīna ietriecās pirmajā tornī. Pa mobilo telefonu viņa to pavēstīja savam vīram, kurš tajā brīdī atradās vannas istabā. Viņš tai pašā brīdī metās bēgt, ģērbts tikai apakšveļā, pa kāpnēm uz izeju un tā izbēga no torņa sagrūšanas un drošas bojāejas. Tieši tāpat, pēc šī piemēra, pēc mūsu domām, vajadzētu rīkoties visiem, kas vēl ir saistīti ar šo pasauli, visu atstāt aiz muguras un nekavējoties pielikt visus spēkus, lai izbēgtu no noliktās tiesas pār visu, kas neatbilst Dieva mērogiem. Vinsents Fiore ir acīmredzams piemērs tam, ko teica **Jēzus Lk 17:32 “Pieminiet Lata sievu ”!** Jau tikai pēc viņa vārda, kurš nozīmē “uzvarēt” (no latīņu “vincere”), Dievs, liekas, grib mums teikt, ka šeit runa ir par attēlu, kurš mūs māca, kā “uzvarot” izbēgt no tuvojošajiem pārbaudījumiem. Šai vietā es vēl gribētu izteikt mūsu stingro pārliecību, ka lielākajai šodienas kristiešu daļai vajadzētu nolaisties par “57” stāviem zemāk, lai izbēgtu no drošas bojā ejas. Dieva Valstība ir ceļā un ir gatava ar ugunīgu greizsirdību sakaut visu miesas būtību. Mēs nenogurstoši liecinām, ka tikai organiskajā saiknē un paklausīgā, tūlītējā Dieva impulsu izpildīšanā ir iespējama patiesa izglābšanās no šīm tiesām. Tas ir projicē sievas tēls, kura savlaicīgi, tai pašā brīdī paklausīja impulsam, pavēstīt savam vīram pa telefonu par katastrofu. Kas notiktu, ja viņa vilcinātos? Dzīvot organiski nozīmē būt obligātā komunikācijā un saistībā, kā šī sieva, dzīvot vienam priekš otra un savlaicīgi dot signālus tik bieži, cik to ir. Daudziem (kā šīm vīrietim) būs iespējams glābt tikai savu pliko ādu - **1Kor 3:13-15 “Katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs. Ja kāda darbs, ko tas cēlis, pastāvēs, tas dabūs algu; Ja kāda darbs sadegs, tam būs jācieš, bet viņš pats tiks izglābts, bet tā kā caur uguni”.** Labāk ir stāvēt apakšveļā, nekā censties

saglabāt visu iespējamo šai pasaulē un tā dēļ zaudēt savu dvēseli.

Stenlijs Praimnats, kura birojā 81. stāvā ietriecās spārns, un kurš ar pēdējiem spēkiem spēja, atrodoties nepārtrauktā lūgšanā, atbrīvoties no drupām, pastāstīja: “Pēc tam, kad tika bojāts pirmais tornis, mēs gribējām, drošības apsvērumu dēļ, iziet no mūsu otrā torņa, bet mūs apturēja drošības dienesta darbinieki (kristiešu padomju simbols) un teica mums: “Ak, tā bija tikai avārija. Otrais tornis ir drošībā. Ejiet atpakaļ uz saviem birojiem”. Drīz pēc tam bija iznīcināts viss. Gandrīz visi zaudēja savu dzīvību pēc šī apdraudējuma samazinājuma jeb nenovērtēšanas. Pēc garas odisejas Stenlijs Praimnats beidzot atrada izeju, kur stāvēja tikai ugunsdzēsēji un kļiedza: “Skrieniet visi ārā”! Bet par sevi viņi nerūpējās un visi aizgāja bojā. Stenlijs tomēr spēja izglābties no uguns tikai tāpēc, ka pirms tam bija samērcējies zem sprinklera (ūdens izsmidzinātāja). Mīlie, esiet piesūcināti ar Vārdu un Garu, lai neskarti varētu izglābties no Babilonas!

Nākamais pravietiskais akcents, pēc mana viedokļa, bija pārāk ātrā pirmo ugunsdzēsēju vienību iejaukšanās. Vairāk kā 300 ugunsdzēsēji zaudēja savu dzīvību nesavlaicīgas iejaukšanās dēļ. Daudzu gadu gaitā mēs esam secinājuši, ka dvēseļu konsultēšanā ir ne tikai “par vēlu”, bet arī “nelaikā” jeb “par ātru”. Līdzīgi notiek ar slīkstošo. Ja tu gribi izglābt slīkstošo, tad tev viņš ir jāatstāj ūdenī tik ilgi, kamēr viņš beidz pretoties. Katrs glābējs apstiprinās jums šo likumu. Pienāksi par ātru, viņš ieķersies tevī, un jūs abi noslīksiet. Ja tās patiešām ir Dieva tiesas, kas sāk izlīt pār šo zemi, tad sargies uz šiem notikumiem reaģēt cilvēcīgi. Ņem vērā tos ar garīgajām acīm un domāšanu! Kad Ārona dēliem bija jāmirst svētnīcas likumu pārkāpšanas dēļ, tad pirmā Dieva komanda Āronam un viņa

palikušajiem dēliem bija - **3 Moz 10:6 “Tad Mozus teica Āronam un viņa dēliem Elāzāram un Ītāmāram: “Neatstājiēt savas galvas izspūrušas un neplēsiēt savas drānas, ka jūs nemirstat un neliekat dusmām nākt pār visu sapulci (organiskā rīcība!)”** (Apģērba saplēšana attēloja dusmas, galvas atsegšana - sēru zīme). Citiem vārdiem sakot, viņam nebija ļauts kaut kā izrādīt ne dusmas, ne sēras, jo tā viņš pretotos Dieva rokai.

Tāpēc nekad nesaki: ”Kāpēc Dievs to pieļauj?” u.t.t. Izvairieties no tādiem bezprātīgiem izteicieniem un padomājiet, ar kādu mīlestību Kungs tūkstošiem gadus ir pacietis mūsu nelikumības. Apdomājiet cik miljoniem un miljoniem cilvēku samaksāja ar savu dzīvību par savu taisnību. Mūsu valstis ir asiņu pilnas, un mūsdienās visi apzinās, ko nozīmē, ka Dievs tēvu grēkus piemeklē pie bērniem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei. **2 Moz 20:5 “Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem, jo Es tas Kungs, tavs Dievs, esmu taisnīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst”.** Bet, ja ir tā, ka Dievs jau simtgadēm ir cieties un tagad piemeklēs par visiem tiem grēkiem? Un kas ir, ja Dievs jau desmitgadēm pacietīgi ir skatījies, kā cilvēki dienu no dienas piesātinās ar netīrību no masu saziņas līdzekļiem un ar daudz ko citu? Bēdas viņiem, jo viņi ir savaldzinājuši tautas un apgānījuši zemi ar savu nešķīstību un žulti, ar asins izliešanu, ar savu kaisli uz nogalināšanu televīzijas ekrānos un kriminālajos romānos, ar asiņainiem skatiem uzvedumos, ar izlaidību, laulības pārkāpšanu, netiklību, ar okultismu, buršanu, perversiju, vardarbību, apmelošanu un slepkavībām. Ja Dievs, ilgi paciešot visu šo apmelošanu un melus, kas jau desmitgadēm caur masu saziņas līdzekļiem tiek iepumpēts tautā, tad kas notiks, ja Viņš,

visā savā svētumā beidzot sagribēs norēķināties par visiem šiem neskaitāmajiem grēkiem?

Tāpēc skaties, lai tu pie katra sitiena, kuru viņš pielaiž no debesīm, samierinoties saliektu savus ceļus un pēc iespējas ātrāk atstātu savu lepnumu, nešķīstos kārdinājumus, nepatiesību un ļaunumu jebkurā formā. Tā ir, ka tikai, ieskrienot Kristū iekšā, Viņa taisnībā, Viņā Pašā, tu varēsi pielikt punktu visām tiesām pār sevi. Bet ja tu no šī visa neko neesi nemācījies un gribēsi pēc vecās dievbijības palīdzēt cilvēkiem, tad tu cietīsi sakāvi no tām pašām nelaimēm, kuras izlīs pār Bābeli. Tās lauskas, garīgi izsakoties, kritīs arī uz tevi un iznīcinās tevi. Nekad neaizmirsti, kā Dievam gadsimtiem ilgi ir jāskatās, kā miljoniem un miljoniem nevainīgu bērnu tiek nogalināti jau mātes miesās. Ko tad, ja Dievs šo teroru pret pašiem vājākajiem zem šīm debesīm liks plaut vispasaules terora izskatā, ko tad? Desmitiemgadu Dievs ir pacietīgi skatījies, kā cilvēki savus pēcnācējus, no vienas puses, ar neparastu cietsirdību un spēku ir spīdzinājuši, bet no otras puses, ir lutinājuši viņus ar anti-autoritātvu audzināšanu un ar aklu, neprātīgu mīlestību. Viņš pacietīgi ir skatījies, kā tiek atmesta visa Viņam patīkamā audzināšana žēlastībā un stingrībā. Kas būs, ja Viņš liks cilvēcei sajust tās audzināšanas augļus dzīves dzelzs rīkstes veidā? Šeit mēs runājam pilnīgā pravietiskajā pārliedībā – jebkurš pasaules uzskats, politika, filozofija, reliģija u.t.t., kurā dzīvo cilvēks un viss, kas nesastāv no Paša Dieva, tiks iznīcināts tāpat kā PTC “no augšas uz leju” un sagrūs pats sevi līdz pamatiem. Tāpat kā šīs divas lidmašīnas nogāza šos 410 metrus augstos torņus, tā Dieva roka pravietiskajā vārdā jau ir satriekusi visu realitāti, kas atrodas ārpus Viņa – **Dan 2:43-44** **“Un ka tu redzēji, ka dzelzs bija maisīta ar mālu, tas ir aizrādījums, ka abu daļu cilvēki sadzīvē un laulības**

noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami nesavienojas ar otru, tieši tā, kā dzelzs nesavienojas ar mālu. Bet šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kura pastāvēs nesagrauta mūžīgi, un kurs vara nepāries ne uz vienu citu tautu. Tā satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi.” Augšējos “stāvos”, tēlaini runājot, viss jau deg ugunīs. Kas šai laikā grib izbēgt no drošas bojāejas, tas lai skrien, kā viņš ir - prom no savām kaislību važām, no sava ļaunuma un pretestības, no patvaļas un visas izlutinātības u.t.t. Tas lai sarauj jebkuras saites ar viltus reliģiju kā pēc būtības, tā arī pēc formas, lai neietu bojā Dieva liesmās, un tas lai glābjas Kristus būtībā. Ne reizi neatskatījies, laidies tik ilgi lejā, lejā no sava augstā troņa, kamēr nebūsi pilnīgi pārliecināts par savu glābšanu Kristū. Jo, beigu beigās, tas nav cilvēciskais terors, kurš satricina ikvienu atsevišķo dzīves stūrīti, bet, kā jau detalizēti ir izskaidrots, tā ir dzīvā Dieva roka. Debess un zemes Radītājs ir cieši apņēmis visīsākajā laikā sadauzīt pelnos un putekļos visas valdīšanas nozares, kuras atrodas ārpus Viņa paša – kā politiskās, filozofiskās, tā viltus reliģiozās, un tāpat teroristiskās un militārās.

Nebukadnēcera tēls

Dan 2:40-45 “Tad nāks ceturtā valsts, cieta kā dzelzs. Un kā dzelzs satriec un sagrauj visu, tā šī satrieks un sagraus visas pārējās. Tu redzēji, ka tēlam bija kājas un kāju pirksti pa daļai no māla, pa daļai no dzelzs, un tas norāda uz to, ka šī valsts būs savā būtībā nevienāda veidojuma valsts: tai piemītīs kaut kas no dzelzs stipruma, jo tu redzēji dzelzi, kas maisīta ar māliem; Bet ka tu redzēji kājas pirkstus pa daļai no dzelzs un pa daļai no māla esam, tas dod

aizrādījumu, ka šī valsts būs pa daļai stipra, pa daļai tomēr tieksies arī sadrupt. Un ka tu redzēji, ka dzelzs bija maisīta ar mālu, tas ir aizrādījums, ka abu daļu cilvēki sadzīvē un laulības noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami nesavienojas ar otru, tieši tā, kā dzelzs nesavienojas ar mālu. Bet šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kura pastāvēs nesagrauta mūžīgi, un kuras vara nepāries ne uz vienu citu tautu. Tā satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi, tādēļ tu redzēji, ka akmens bez cilvēku palīdzības novēlās no kalna un satrieca dzelzi, varu mālu, sudrabu un zeltu. Lielais Dievs ķēniņam parādīja, kas notiks nākotnē. Sapnis mums iedvēš dziļu ticību pret sevi, un patiesi ir tā izskaidrojums.” Jau Daniels (600-tajā gadā pirms Kristus dzimšanas) pravietoja pasaules valstības sabrukumu caur Dieva valstības iejaukšanos. Dieva Valstība savā ugunīgajā rīcībā ir tā, kas ne tikai vada tautas vienu pret otru, bet arī aprij savā ugunīgajā versmē visu, kas neatbilst un nepakļaujas tai. Ne baznīcai, ne reliģijai, ne valstsvīriem, ne partijām pār to nav nekādas varas. Ne arī kādam kristietim, ebrejam vai musulmanim, ne arī kādam pasaules sazvērniekam pār to nav varas. Dieva valstība sastāv no dzīvām, dinamiskām spēka darbībām, un tieši no paša Dieva, kurš ir tik reāls, kā vējš, tik varens, kā uguns, tik reāls, kā atmosfēras spiediena ietekme uz mums. Tikai šis Dieva valdīšanas, kura kā akmens ripo uz cilvēci, mums patiešām vajadzētu baidīties. Katrs grēks, kuru mēs nenožēlojam, un kuru steidzīgi nenoliekam malā, aizdegies grēciniekā caur šo Valstību, sodīs viņu un sakaus līdz saknēm. Dievs komandē visus dabas spēkus, kā arī karaļus, valdniekus, smēļējus vai teroristus un izmanto viņus kā rīksti, lai pazemotu cilvēci. Pie

tam neviens, neviens nolūks neatrodas cilvēces rokās!
Nākamais piemērs lai kalpo kā visu cilvēces nolūku attēls:

Kad Jūdu ķēniņš Ahass stāvēja pret Sīrijas ķēniņu Recīnu un Israēla ķēniņu Peku, tad – **Jes 7:2 “Tad trīcēja viņa sirds un viņa tautas sirds, kā mežā koki trīc vējā”**. Šie abi ķēniņi bija cieši apņēmušies iznīcināt Jūdu ķēniņu Ahasu, bet Dievs teica – **Jes 7:7-9 “Tas tā neizdosies un nenotiks; jo kā Sīrijas galva ir Damaska, tā Damaskas galva ir Recīns, un sešdesmit piecu gadu laikā Ēfraimu satrieks tā, ka šī cilts vairs nebūs tauta. Un kā Ēfraima galva ir Samarija, tā Samarijas galva ir Remaljas dēls”**. Šajā nodaļā Dievs skaidri parāda mums, ka nevis cilvēki, bet Dievs viens nosaka, kurš, kad un cik ilgi ir valdnieks pār tautu. Dievs skaidri un nepārprotami jau iepriekš pasaka, kurš ķēniņš, kad un kuru uzvarēs. Asuru Dievs tajā laikā nozīmēja par dusmu zizli - **Jes. 10:5 “Bēdas Asuram, kas ir manas bardzības rīkste, viņam ir rokā mana dusmu pātaka”**, kuru Viņš nosūtīja pret grēcīgo Izraēlu. Bet tai pašā laikā Viņš apsolīja, kā tiklīdz dusmas un sods tiks izlieti pār Izraēlu, Viņš uzvarēs Asura zizli un uz viņu vēršīs tiesu - **Jes 10:24-25 “Tādēļ saka Dievs Kungs Cebaots: “Mana tauta, jūs, kas dzīvojat Cīnā, nebīstieties no Asura, ka viņš tevi sit ar rīksti un paceļ pret tevi pat savu vēzdu kā citkārt Ēģiptē, jo ir atlicis tikai mazs brīdis, tad manas dusmas ir galā, un mana bardzība viņu iznīcinās.”** No seniem laikiem viss notiek tieši pēc šī parauga. Vienīgais iemesls, kāpēc sabruka visas iepriekšējās pasaules impērijas, tādas, kā Babilona, Mēdieši un Persija un viņu sekotāji – Aleksandra Lielā impērija un Romas valsts, ir tas fakts, ka Dieva Valstība ir akmens, kas tuvojas.

Apvienotās nācijas

Identiski ar **Dan 2** par šīm četrām pasaules impērijām liecina arī **Dan 7** un **Atkl 13**. Pravieši identiski redz, ka pēc pēdējās pasaules impērijas sekos pats dramatiskākais un galīgais sabrukums, jo pēc tam visā savā pilnībā ir jāatklājas Dieva Valstībai. **Dan 7** šīs četras pasaules impērijas ir attēlotas kā četri zvēri, kopumā ar septiņām galvām un desmit ragiem. Pirmais zvērs ir līdzīgs lauvai, otrais – lācim, trešais – leopardam, ceturtais – šausmīgam briesmonim -**Dan7:7-14** **“Un pēc tam es redzēju nakts parādībā ceturto zvēru, tas bija briesmīgs un bīstams, un ārkārtīgi stiprs; tam bija lieli un vareni dzelzs zobi, kā arī nagi no vara, tas aprija un iznīcināja visu, un, kas atlika, to tas samina ar kājām; tas bija pavisam citāds nekā visi pārējie zvēri, tam bija arī desmit rāgi.”** Es aplūkoju uzmanīgi šos ragus un redzēju, ka to starpā parādījās vēl viens mazs rags un trīs no tā agrākiem ragiem tika izlauzti. Un redzi, šim ragam bija acis kā cilvēka acis un mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas.... Kā mēs zinām pēc vēstures, lauva bija Babilonas valsts simbols, lācis – valsts emblēma Mēdiešiem un Persiešiem, trešo zvēro ar četrām galvām visi vēstures skaidrotāji vienbalsīgi interpretē kā Aleksandra Lielā impēriju ar visiem viņa sekotājiem, kas strīdas par kundzību, tas ir - Grieķija, Sīrija, Ēģipte un Izraēla. Ceturtais zvērs ar saviem desmit ragiem, kurš kā visvarenākais ir aprijis trīs iepriekšējās impērijas, tāpat kā iepriekšējais, gandrīz vienbalsīgi tiek visu vēstures skaidrotāju interpretēts kā Romas pasaules impērija. Tā, kā valsts komplekss, ir aprijusi sevī trīs iepriekšējās impērijas.

Atkl. 13:1-4 mēs lasām sekojošo: **“Es redzēju izkāpjam no jūras zvēru, kam bija septiņas galvas un desmit rāgi, un uz**

viņa ragiem desmit ķēniņa kroņi, un uz viņa galvām zaimu vārdi. Šis zvērs, ko es redzēju, bija līdzīgs leopardam; viņa kājas bija kā lāča kājas un viņa mute kā lauvas mute. Pūķis deva tam savu spēku, savu troni un lielu varu. Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota, bet tā nāves brūce atkal tika dziedināta. Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu. Un viņi pielūdza pūķi, tādēļ ka tas zvēram devis varu; arī zvēru tie pielūdza, sacīdami: "Kas līdzinās zvēram, un kas var ar to karot?" Ir raksturīgi tas, ka šis zvērs, kuram bija nāvējoša brūce un viņš izdziedinājās, kaut kādā mērā līdzinās četriem zvēriem no **Dan7**. Vismaz abos gadījumos mēs redzam – septiņas galvas un desmit ragi. Tāpat arī redzam, ka zvērā no **Atkl 13** ir apkopoti visi četri zvēri no **Dan 7**. Viņš bija līdzīgs leopardam, bet viņa kājas līdzinājās lāča kājām, bet mute kā lauvai. Tātad šis bija sintēze no visiem četriem **Dan 7** zvēriem, kas savukārt atgādina Nebukadnēcara statujas kājas, kas bija daļēji no dzelzs un daļēji no māla. Es esmu cieši pārliecināts, ka mēs esam iegājuši šīs pēdējās pasaules impērijas dienās un tās drīzas sabrukšanas laikā.

Pēdējā valstība

Nevar būt ne runas par kādu citu impēriju, kā tikai par Romiešu, kura labi atbilst ceturtā zvēra no Daniela skaidrojumam. Šī Romiešu impērija dabūja pamatīgu brūci caur agro kristietību un tās aso zobenu (tas nozīmē - caur Dieva Vārdu!). Bet ir pierādāms, ka tas atdzima garā kultūras pagriezienā no viduslaikiem uz mūsdienām (13.-14. gadsimti). Šis laikmets, raksturīgā veidā, tiek saukts par renesansi – par atdzimšanas laikmetu. Protams, Romas impērija atdzima ne jau vecajā, sākotnējā veidā, bet vispirms savā antīkajā garā un, kā aprakstīts **Atkl 13**, savā multikulturālajā raksturā. Apmēram

1000 gadu laikā kristietība pārvarēja Romiešu valsts garu ar tās filozofiju, humānismu, cilvēciskā prāta godināšanu, ar bezdievīgo zinātni un kultūru. Taču šī pārvarēšana ar Dieva Vārda un teoloģijas palīdzību, diemžēl, nesaglabājās arī dzīvē caur Svēto Garu. Tā kā vairākums kristiešu tā vietā, lai ieietu pilnā Kristus briedumā, ir pazuduši reliģisko formu un viltus gara uzturēšanā, antīkais Romiešu gars zemapziņā atkal varēja noformēties un no jauna iekarot vispasaules valdīšanu. Šodien mums ir kopīgs visu pagātnes pasaules impēriju domāšanas veids, apvienots tā sauktajā “mūsdienu domāšanā”. Visas valstu savienības, kā ASV, bijusī Padomju Savienība, ANO, NATO, ES un tā tālāk, ir šīs vispasaules gara nospiedums, kurš tiecas uz vienotu vispasaules valdīšanu. Mērķtiecīgie pūliņi multikulturālo sabiedrību atbalstam visā pasaulē nav salīdzināmi ne ar kādu no visiem iepriekšējiem cilvēces vēstures laikmetiem. Tu to redzi kopējā eiforijā, apvienojoties rietumiem ar austrumiem, ārzemnieku un bēgļu politikā, antirasisma un diskriminācijas likumos. Tāpat tu to redzi arī visās reklāmās. Šodien visur karājas plakāti, kur ir redzami melnie un baltie, baltie un dzeltenie vai citi tipiskie sajaukumi - tie veido reklāmu šai kopējai lietai. Jauktās laulības un homoseksuālisms tagad ir kļuvuši moderni. Tāpēc visas šīs intereses un vēl daudzas līdzīgas lietas forsē šis viens gars, kurš man atgādina to briesmoni, kas izkāpj no jūras. Vai mēs vispār pamanām, kad represīvā garā tiek strādāts pret tā saucamo represiju? Vai mēs vēl dzirdam to vienīgo noti, kura šodien visur pavada vairākuma mūziku? Vai mēs vēl pamanām, ar cik skaļiem lozungiem kliec pret skaļu lozungu lietošanu? Vai tad mēs, kristieši, neredzam kā mums visur rok kapu humānisma vārdā un izdzīvošanas palīdzībai? Visa šī sajaukšanās visās sfērās ir patiesa beigu zīme. Tā kā tieši mūsdienās, kad sajaucas

dzelzs ar māliem, Dievs ir apsolījis Savas Valstības ielaušanos – **Dan 2:43-44 “Un, ka tu redzēji, ka dzelzs bija maisīta ar mālu, tas norāda, ka abu daļu cilvēki sadzīvē un laulības noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami nesavienojas ar otru, tieši tā kā dzelzs nesavienojas ar mālu. Bet šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kura pastāvēs nesagrauta mūžīgi un kuras vara nepāries ne uz vienu citu tautu. Tā satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi...”** Šī ielaušanās drīz darīs galu visāda veida imperiālismam, kas eksistēja, piemēram, Babilonijā, un arī komunismam, un kapitālismam vai pacifismam, un visāda veida no jauna rodamies nežēlībai un cietsirdībai. Arvien vairāk tautas apjukušas stāvēs tautu jūras viļņošanās priekšā. Bet šīs jūras, kā Jonas laikos, pēc Dieva pavēles, tiks arvien vairāk saviļņotas tik ilgi, kamēr īstenais Jona nebūs izmests no kuģa. Tautas apvienosies, un katrs pretendents uz vispasaules valdīšanu gribēs iegūt sev labumu no šīs jūras viļņošanās. Bet viņi visi kopā tā dēļ salūzīs. Tam visam ir jānotiek tā viena vienīga iemesla dēļ - tāpēc ka valstība, kas ielaužas, ir Dieva Valstība!

Šī Valstība nepiecieš nekādas cilvēciskās valdīšanas formas. Paliks vienīgi tā valstība, kura ir Dievā. Piepildīsies vārds, kas ir teikts **Hag 2:21-22: “...sakustināšu debesis un zemi, un Es apgāzīšu ķēniņu troņus un iznīcināšu citu tautu varenās ķēniņu valstis; Es apgāzīšu kaujas ratus kopā ar braucējiem, kritīs no zobena zirgi un jātnieki cīnā cits pret citu.”**

Es vēlreiz īpaši pasvītrotu - ne komunisms, ne kapitālisms, ne ASV, ne ANO, ne ES, ne Arābu Emirāti, ne islams, ne cita reliģija, ne arī kādi ilumināti, ne teroristi, ne pagrīdes organizācijas nerasniegs savus mērķus. Tāpat arī ne pasaules

Izraēla, ne ebreji, ne pasaules kristieši nenasniegs pastāvīgu pasaules valdīšanu. To nenasniegs nekāda cilvēciskā organizācija, filozofija vai teoloģija. Tikai viens Dievs, Kungs paliks stāvēt Savā spēkā!

Iespējams, ka uz ļoti īsu laiku izlauzīsies viltus pasaules kundzība ar savu Antikrista organismu. Bet tas pazudīs, atnākot Kungam, caur Viņa mutes visvareno elpu, kā pelavas vējā. Tā nodegs, kā salmi ugunī un noslīks, kā svins ūdenī. Ja kāds pārdzīvos šo drāmu, tad tikai tāpēc, ka ir savienojies ar Dievu, ir atstājis savus grēkus un ir atradis patvērumu Dieva Organismā, pašā Dievā, kā reiz Noass šķirstā.

Glābšanas solījums

Man visdrūmākā Jaunās Derības Rakstu vieta ir šis antīkais romiešu gars. Šajā vietā ir runāts par ceturto zvēru, kas izkāpj no jūras: **“Tad tas atvēra savu muti Dieva zaimošanai, lai zaimotu Viņa vārdu un Viņa mājokli, tos, kas mājo debesīs. Tam tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt, un dota vara pār visām ciltīm un tautībām. Un to pielūgs visi, kas dzīvo uz zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radišanas nokautā Jēra dzīvības grāmatā.”** Kas var būt vēl tragiskāks kā uzvara pār svētajiem?! Kā mēs redzējām, šī ceturtais zvērs atdzimšana notika starp 13. un 14. gadsimtiem pēc Kristus. Šis antīkais romiešu gars ar savu – no vienas puses humānismu, bet no otras – ar bestiālu asinskāri kristiešu ticību vajājušais gars – kopš tā laika jau ir prasījis neskaitāmu daudzumu upurus. Vārds **“Tam tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt”** – šādā nozīmē, tiešām, vienreiz jau ir skaidri piepildījies. Tāpat arī šī visu tautu gara vara, kas ir novedusi visas tautas un valodas līdz viņa panākumu pielūgsmei. Tikai padomāsim par visu zinātni, medicīnu un tehniku! Kas gan no

visām tautām, līdzīgi ceļu locīšanai, nav locījies visu šo tehnisko sasniegumu priekšā, kurus paveic cilvēks arvien apbrīnojamākā mērā? Tikai īsti Kristū dzīvojošie cilvēki nelokās šī gara priekšā, jo tas ir iznācis no bezdibeņa. Tas ir redzams jau no tā, ka tikko, kā tiek izteikts, ka kaut kas jau ir zinātniski pierādīts, uzreiz apstājas visa garīgā realitāte, kura ir apliecināta Bībelē. Zinātne tautām ir kļuvusi vienlaicīgi par Dievu, reliģiju un svētajiem rakstiem. Bet tā ir cilvēci novedusi pie bojā ejas un darīs to arī turpmāk. Šis multikulturālais zvērs no jūras arvien vairāk ieņem savu veidolu, lai piepildītos Vārds no Atkl. 12: 3-5 **“Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: Redzi, liels pūķis, sarkans kā uguns; (esiet uzmanīgi!) tam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņi ķēniņi kroņi. Viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigžņu no debesīm un nometa tās uz zemi. Pūķis stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi. Viņai piedzima bērns, dēls, kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs zizli; un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa.”** Es ticu, ka šis bērns nenožīmē neko citu, kā no plašām kristiešu masām piedzimstošu, īsti organisku, dzīvu Kristus baznīcu. Lai gan Kristus organisms ir pastāvējis vienmēr, tomēr tā pilnveidojošā, kopīgā darbošanās Svētā Gara spēkā pa īstam sāk pieņemt aprises tikai tagad, mūsu laikā. Līdz šim Jēzum ticošie ir dzīvojuši individuāli, nesaistošā veidā. Un, tā kā, saskaņā ar Ef 4:13 **“līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru”** - šī ēra sāk piepildīties starp mums, tad mums ir pilnīgs pamats pieņemt, ka mums nepastarpināti priekšā stāv šī zvēra, tas ir – pūķa, pārvarēšana.

Es nevaru paredzēt, cik asiņu vēl tiks izliets priekšā stāvošajās vajāšanās, kas, dabiski, sāksies šī pēdējā laikā cīņā. Bet vienu no Rakstiem var secināt – kas šīs cietsirdīgās rīcības sasniegs savu maksimuma punktu, tad neizlīs vairs ne piliens mocekļu asiņu, bet notiks varena, pārdabiska pārvērtība, kā apliecina Atkl 12:5 “Un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa”. 1 Tes 13-18 “Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības. Jo tāpat kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcelies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar viņu. To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši. Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar to Kungu vienumēr. Iepriecinaīt cits citu ar šiem vārdiem!” Ir daudz varenu apsolījumu par izglābšanu šajā pēdējā laikā. Lk 21:36 “Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un stāties Cilvēka Dēla priekšā.” Mt 24:13 “Bet kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts.” Mt 10:22 “Un jūs būsit visu ienīsti mana vārda dēļ. Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts.” Ebr 3:6 “Bet Kristus kā dēls pār viņa namu; viņa nams esam mēs, ja drosmi un cerību, ar ko lepojamies, stipru paglabājam līdz galam.” Jau ir pietiekami izliets asiņu, dārgie brāļi un māsas! No šī laika, Kunga un viņa apsolījumu vārdā, stāvēsim kopā kā vienots organisms, lai piepildītu Ps 2:8 “Prasi Man,

tad Es tev došu tautas par īpašumu un pasaules galus par mantību!” Šis ir apsolījuma vārds Kristus organismam. Ja pirmie kristieši stingri pastāvēja gaidīšanā, lai pārvarētu šo anti-Kristu – pūķi caur debesīs uzraušanu, cik vairāk tad ir pamatota mūsu cerība pēc tam, kad jau tik daudzi ir zaudējusi savas dzīvības šī zvēra dēļ? Tādēļ stipri panesīsim un dosim godu, varu un kundzību valstībai, kas tuvojas. Uzvara nebūs nevienam citam, kā tikai pašam Kristum. Viņa kundzības priekšā nepalikis nelocījies neviens celis, katrai mēlei būs jāapliecina, kā **Fil 2:11 “Un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.”** Uzvarēs tikai Dieva valstība, un līdz ar Viņu visi, kas atbilda Viņam. **Nāc, Kungs Jēzu!”**

Šīs nodaļas noslēgumā es bez komentēšanas ļaušu runāt Svētajiem Rakstiem par tēmu “Jēzus Kristus atnākšana”. Pievērs uzmanību tam, ko tas nozīmē mums, kas dzīvojam Viņā, un ko tas nozīmē cilvēkiem, kas apzināti un augstprātīgi pretojas Viņa mūžīgajai kundzībai.

Kristus atnākšana un tās sekas

2 Tes 2:9-10 “Tikai tad netaisnais parādīsies atklāti, un Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā. Jo viņa (šī pretinieka) parādīšanās ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem ir sātana darbs. Kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos, kas pazūd, tāpēc, ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi.”

2 Tes 1:4-8 “Tā ka mēs paši lepojamies ar jums citās Dieva draudzēs, vērā ņemot jūsu izturību un ticību visās jūsu vajāšanās un spaidos, kas jums jāpanes. Tā ir Dieva taisnās tiesas zīme, ka jūs reiz būsiat cienīgi iemantot Dieva

valstību, kuras dēļ tagad ciešat; jo tāda ir Dieva taisnība, ka Viņš jūsu spaidītājiem atmaksā ar spaidiem, bet jums, kam jācieš, ar atpestīšanu, kopā ar mums, kad Kungs Jēzus atklāti parādīsies no debesīm ar savas varenības eņģeļiem UGUNŠ LIESMĀS. Un turēs tiesu pār tiem, kas Dievu neatzīst un kas neklausa mūsu Kunga Jēzus evaņģēlijam.”

Atkl 19:11-21 “... raugi, balts zirgs, un kas sēd uz viņa, tam vārds Uzticīgais un Patiesais, un VIŅŠ TIESĀ un karo ar taisnību. Viņa acis ir uguns liesma...; Viņš tērpies drēbēs, kas asinīs mērkas, viņu sauc: DIEVA VĀRDS. Debesu karapulki sekoja viņam uz baltiem zirgiem... No viņa mutes iziet ass zobens, Ar KO satriekt pagānu tautas. Viņš gana tās ar dzelzs zizli. Viņš min Visusaldītāja Dieva bargo dusmu viņa spaidu... ..Tos abus (zvēru un viltus pravieti) iemeta dzīvus degošā sēra uguns jūrā. VISUS PĀRĒJOS NOKĀVA AR ZOBENU, KAS IZGĀJA NO JĀTNIEKA MUTES; un visi putni barojās ar viņu miesām.”

2 Pēt 3:12 “Gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, KURAS DĒĻ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs...”

2 Pēt 3:10 ”Bet tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks, un zeme un viss, kas uz tās radīts.”

Apd 10:42 “Un VIŅŠ mums pavēlējis tautai sludināt un apliecināt, ka viņš ir Dieva iecelts soģis pār dzīviem un mirušiem.”

Jņ 5:22 “Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne pār vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam.”

Jņ 5:27 “Un Viņš TAM ir devis varu turēt tiesu tāpēc, ka viņš ir Cilvēka Dēls.”

Apd 17:31 “ Jo VIŅŠ nolīcis dienu, kurā viņš pasauli (kriev. – visumu) taisnīgi tiesās caur kādu vīru, ko viņš izredzējis un par ko visiem liecību devis, uzmodinādams to no mirušiem.”

2 Kor 5:10 “Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu algu par to, ko miesā būdams, darījis, vai labu vai ļaunu.”

Mt 24:50-51 “Tad šā kalpa kungs nāks tādā dienā, kur viņš to negaida, un tādā stundā, kas viņam nav zināma, un to satrieks, un tam dos algu ar liekuļiem. Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.”

Mt 24:30 “...un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību.”

Atkl 14:14-20 “Es redzēju, raugi, bija balts mākonis, un uz mākoņa sēdēja kāds, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis ... Kas sēdēja uz mākoņa, nolaida savu sirpi pār zemi un ievāca zemes ražu. (Otrs sirpis paredzēts zemes vīnakokiem). ...Tad eņģeļi nolaida savu sirpi pār zemi, savāca zemes vīna koka augļus un meta tos Dieva dusmības lielajā vīna spaidā. Vīna spaidu midija ārpus pilsētas, un no tā iztecēja asinis līdz zirgu iemauktiem...”

Atkl 6:16-17 “Sacīdami kalniem un klintīm: “Krītiet uz mums, apslēpiet mūs no tā vaiga, kas sēž goda krēslā, un no Jēra dusmām. JO atnākusi VIŅA lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?” Tā runā zemes ķēniņi un varenie, bagātie

un priekšnieki pār tūkstošiem un stiprie, un visi vergi un brīvie!”

Ps 2:12 “Kalpojiet tam Kungam (kriev. – godājiet Dēlu)..., LAI VIŅŠ NEDUSMO UN JŪS NEEJAT BOJĀ savos ceļos; JO ĀTRI IEDEGAS VIŅA DUSMAS.”

Mt 25:31+46 “Bet kad CILVĒKA DĒLS nāks savā godībā, un visi eņģeļi līdz ar VIŅU, tad VIŅŠ SĒDĒS UZ SAVA GODĪBAS KRĒSLA, un VISAS tautas TIKS SAPULCĒTAS VIŅA PRIEKŠĀ... un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.

Jūd 14-15 “Bet šiem arī Enohs, septītais pēc Ādama, ir sludinājis, sacīdams: “Redzi, TAS KUNGS NĀK ar daudz tūkstošiem savu svēto TIESĀT VISUS (bezdievjus) viņu bezdievīgo DARBU DĒĻ, ko tie darījuši un VISU nekaunīgo (kriev. – cietsirdīgo) vārdu dēļ, ko bezdievīgi grēcinieki ir runājuši pret viņu.”

Mt 25:45 “... ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arīdzan man neesat darījuši.”

2Tim 4:1 “Tad nu es piekodu Dieva un Kristus Jēzus priekšā, kas tiesās dzīvus un mirušus (kriev. – viņam parādoties un viņa valstībā), un minēdams viņa parādīšanos un viņa valstību.”

Jūd 4-5 “...kas aizliedz mūsu vienīgo valdnieku un Kungu Jēzu Kristu. Bet es JUMS, lai gan jūs jau visu zināt, gribu atgādināt, ka tas Kungs gan izglāba jūdu tautu no Ēģiptes zemes, bet pēc tam nomaitāja tos, kas neticēja.”

Atkl 22:17+20 “Un Gars un līgava saka: “Nāc!” Un kas to dzird, lai saka: “Nāc!” Tas, kas visu šo apliecina, saka: “Tiešām, es nāku drīz.” (Āmen.) Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!”

Pirmās publicēšanas datums: Novembris 2001

Miers pirms vētras - un otrādi

Atkl 8: 1.5 “Kad (Viņš, Jērs) atvēra septīto zīmogu, tad iestājās *klusums debesīs* kādu pusstundu... Un cēlās pērcons un baltis, zibeņi un zemestrīce.”

1Tes 5:3 “Kad sacīs: nu ir *miers un drošība*, tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt.”

Kā divi svarīgi momentuzņēmumi par tēmu “Vētra un miers” man atmiņā iespiedās sekojoši notikumi, viens bija ārzemju pasākums, un otrs – satikšanās ar manu agrāko laiku kaimiņu.

Pirms tā pasākuma manī trakoja vētra, kādu es reti esmu piedzīvojis. Vairs nebija iespējams ne uz priekšu, ne atpakaļ, ne pa labi, ne pa kreisi. Situācijās, kas nav vairs arī atpakaļceļa, mēs, pēc pašu pieredzes, ņemam “mieru uz augšu” – tā tad Dieva “uzbrukumu”. Toreiz atkal rīkojāmies tā – kad Dieva dēli vairs neredz izeju, tad viņi vienkārši rada kādu! Un patiešām – atkal no vislielākā nespēka radās vislielākā svētība – bija notikusi īsta draudzes izveidošana! Kā ir teikts mūsu grāmatiņā “Garīgie teicieni”? Nespēks + paļāvība = spēks! Tas gan teorijā parasti ir mazliet vieglāk kā praksē!

Un tad man bija tikšanās ar manu jaunības laiku kaimiņu.

Pirms trijiem gadiem viņš, kopā ar pāris citiem pensionāriem, atnāca šurp josinga apgērbā. Visiem bija starojošas sejas, viņi izskatījās veseli, labā formā un stipri. Es toreiz pie sevis nodomāju: “Tiem visiem ir otrais pavasaris”. Šajās dienās es satiku atkal to pašu vīru: sniega balti mati, trīcoša balss, vārgs, slimīgs, īsi sakot – briesmīgi vecs! No veciem ļaudīm ir zināms, ka daudzi pirms absolūtajām beigām vēlreiz piedzīvo stipru dzīvības pacēlumu spēka, prieka, fantāzijas, joku utt.

veidā. Šis otrais pavasaris bija miers pirms vētras, es, mazliet nobijies, konstatēju. Uzreiz es savā priekšā, kā panorāmā ieraudzīju šo likumsakarību visdažādākajās dzīves jomās. *Tikpat likumsakarīgi, kā katram dziļākam mieram pa priekšu iet “vētra”, tāpat arī pirms katras tuvojošās vētras, tai pa priekšu iet šī “pusstunda miera”.*

(Atkl 8:1.5 “Kad atvēra septīto zīmogu, tad iestājās klusums debesīs kādu pus stundu... Tad eņģelis ņēma kvēpināmo trauku, pildīja to ar altāra uguni un bēra to lejā uz zemi. Un cēlās pērkons un balsis, zibeņi un zemes trīce.”) Tādēļ ne velti runā par “klusumu pirms vētras”, jo pati daba māca mums šīs kopsakarības. Šis klusums pirms vētras izpaužas visdažādākajos veidos. Piem., **Sak 16;18 ir teikts “Kam jāklūst pazudinātam, tas papriekšu kļūst lepns (cēls), un augstprātība (vāc. – augsts noskaņojums) nāk pirms bojā ejas”, un Sak 18:12 “...bet pazemība ved godā (vāc. - pirms nāk godā, ir jācieš) (vētra pirms miera)”.**

Divas reizes es jaunībā esmu salauzis kāju. Abas reizes pirms kritiena man bija tāds piedzīvojums: dažas stundas pirms tam pārdabiski priecīgs noskaņojums, un tieši pirms lūzuma dziļā iekšēja cēluma, pacilātības sajūta. Pirms nosalšanas “nāves vētras” pēc nostāstiem, esot siltuma un labsajūtas sajūta, izslāpšanas nāves “tuksneša vētrai” pa priekšu esot maldīgas fata-morgānas miera sajūta. Tieši pirms Samuēls sacirta gabalos amalekiešu ķēniņu Agagu, tas teica **1 Sam 15:32 “Droši vien, nāves rūgtums man jau pagājis secen!”** Ko šī “miera pirms vētras un otrādi” likumsakarība grib mums mācīt?

No mūsu lasītāju puses ir izskanējis lūgums pēc vairāk laikmeta diagnozēm no mūsu viedokļa. Tādēļ ļaujiet man tagad pielietot šīs svarīgās likumsakarības pasaules tagadējās attīstības

līmeņos. Jo viss tas, ka notiek mazajā, īstenojas arī lielajā. Es pašreizējo stāvokli skaidroju tā: tiklab pasaulē un kristietībā, kā arī Izraēla tautā ir nolasāmas nepastarpināti priekšā esošas beigas. Kamēr Izraēla tauta jau gadiem atrodas arvien pieaugošā “vētrā pirms miera”, Eiropa, kopā ar lielu daļu kristietības, virzās uz “miera pirms vētras” beigu stadiju. Izraēls pēc, vēl priekšā esoša, vētras maksimumpunkta ieies mierā. Kā šis maksimuma punkts izskatīsies, un cik ilgs tas būs – tas ir Kunga un filozofu ziņā. To, ka Eiropai, baznīcām un daudzām draudzēm ir sīti pēdējā stunda, mēs redzam no to pieaugošās pārgalvības. Visvairāk par to liecina neizmērojamie "pārgalvīgo" kristiešu, kā arī viltus praviešu, zīmju un brīnumu savairošanās visās vietās – tas viss liecina par tieši priekšā esošām beigām. "Pārgalvīgie" kristieši vēl piedevām arī vieglprātīgi apgalvo, ka vēl pirms lielās kārdināšanas un bēdām, kas nāk pār visu Zemeslodi, viņi tikšot aizrauti projām debesīs. Bet tā netiks aizrauts neviens – pat ne visīstākie no īstākajiem kristiešiem – tikpat patiesi, kā realitāti nekādīgi nevar nošķirt no tās ēnas. Tāpat kā Dievs izglāba Izraēlu pie Sarkanās jūras, tāpat kā Viņš izglāba Noasu un Latu u.c., kā priekšēnu atbilstības bildi - pašā satricinājumā un pārbaudījuma vidū, tāpat Viņš izglābs arī mūs.

Tādēļ Atkl 3:10 Viņš saka “Tāpēc, ka tu esi turējis manu pacietības (ar ilgām gaidīt uz Kungu) mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā (ex – ārā no tās stundas, nevis pirms tās!), kas nāks pār visu pasauli.”

Kur stāvēsi tu, kur stāvēšu es to pēdējo lielo notikumu vidū? Vai mēs atradīsimies pieaugoši *vētrā pirms miera vai mierā pirms vētras?* Uzņemsim šīs likumsakarības saistoši.

Kā nekad agrāk, arī uz mums šajās dienās attiecas tas pats, kā **Mt 5:3-4 “Svētīgi, kas apzinās savu garīgo nabadzību, jo tiem pieder debesu valstība. Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.”** Svētlaimīgi, kas tagad satricinājumos, pārbaudījumos un visāda veida ciešanās saņem uzbrukumus un tiek sagatavoti. Caur to viņi tiek pilnveidoti. Bezizejas posts un spaidi pār visiem, kas tagad dzīvo netraucētā mierā un laimes sajūtās, kas paši sevī jūtas stipri, pašdroši un lielīgi un kļūst arvien augstprātīgāki.

Visas debesis gan vēl aizturēs elpu, lai viņiem vēl dotu “pus stundu” miera, bet pēc tam nāks bez-žēlastības vētra.

Tādēļ atgriezīsimies vēl šodien un liksim savu paļāvību pilnīgi uz Kungu un uz Viņa žēlastību, kura tiek mums piedāvāta Jēzus Kristus atklāsmē. Ir iespējams, ka vēl ir cerība – **Cef 2:1-3 “Pārbaudi sevi (sapurinies) un atgriezies, tu kauna neprātēja tauta (kas neprasa pēc Dieva), iekāms krīt piepildās) spriedums, - kā pelus aizput diena -, iekāms tā Kunga dusmu karstums nāks pār jums, iekāms pār jums nāks pati tā Kunga dusmības diena! Meklējiet to Kungu, jūs visi nelaimīgie (pazemīgie) šai zemē, jūs, kas ievērojat tā Kunga likumus; dzenieties pēc taisnības, kļūstiet pazemīgi, lai jūs tā Kunga dusmu dienā varētu glābšanu atrast!”**

Uguns katastrofa Kaprunā

Am 3:6 “Vai var gadīties pilsētā kāda nelaime, kam Dievs nebūtu licis notikt?”

Jes 45: 6b-7 “Es esmu tas Kungs, un cita nav neviena! Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu tas Kungs, kas visu to dara!”

Šīs vietas no Svētajiem Rakstiem atklāj mums mūsu Dievu no pavisam citas puses, nekā Viņš parasti tiek sprediķots no kancelēm. Ir vēl dučiem citu Rakstu vietu, kas apliecina to pašu. Un tā mūsu Dievs nav tikai labais, mīļais Pestītājs, kas uz visu un katru vienmēr tikai piemiedz acis. Mūsu Dievs ir arī Audzinātājs un Tēvs. Sevišķi šajās pēdējās dienās Viņš satver cilvēci īpaši cieši, lai to atvestu līdz uzskatu maiņai. Bībeles pēdējā grāmatā – Atklāsmes grāmatā ir parādīts, ka pēdējā laikā vienu katastrofu nomainīs citas. Un starplaikos vienmēr no jauna būs teiks: “Un cilvēki neatgriezās no grēkiem.”

Ar to nav domāts nekas cits, kā tas, ka ikviena nelaime, ikviena katastrofa un viss sliktais, kas notiek, vienlaicīgi sevī ietver arī Dieva vēstījumu cilvēcei. Un tāpat bija ar uguns katastrofu Kaprunā 2001. gadā, kad vairāk kā 150 cilvēki mira liesmās.

Jēzus laikā daži nāca pie Viņa, un stāstīja Viņam par tiem galilejiešiem, kuru asinis Pilāts bija sajaucis ar viņu upurdzīvnieku asinīm. Un Jēzus atbildēja un viņiem teica – **Lk 13: 2-5 “Vai jūs domājat, ka šie galilejieši ir bijuši lielāki grēcinieki kā visi pārējie galilejieši tāpēc, ka tie to cietuši? Es jums saku: nebūt ne, bet ja jūs neatgriezīsieties no grēkiem, tad *jūs* visi tāpat iesit bojā. Jeb vai jums šķiet, ka tie 18, uz kuriem krita Ziloas tornis un tos nosita, bija vairāk vainīgi nekā visi pārējie Jeruzalemes iedzīvotāji? Es**

jums saku: nebūt ne, bet ja jūs neatgriezīsieties no grēkiem, jūs visi ņemsiet tādu pašu galu.”

Kādā citā vietā Jēzus stingri pārmeta Rakstu mācītājiem to, ka tie nesaprotot laika zīmes – **Mt 16: 2-3 “Kad vakars metas, jūs sakāt: būs labs laiks, jo debess ir sarkana, un rīta agrumā: šodien būs negaiss, jo debess ir sarkana un apmākusies. Gaisa parādības jūs izprotat, vai (bet) jūs nevarat arī laika zīmes izprast.”** To Viņš tiem sacīja par saviem darbiem un arī par katastrofām, kas nāk pār šo pasauli. Īsi – ikviena nelaime, vienalga, kādā veidā tā arī neizlītu pār mums cilvēkiem, satur kādu zīmi no debesīm, kādu vēsti, kādu norādi, kurai būtu jākalpo mums par glābšanu, lai mēs arī neietu bojā tikpat nesagatavoti kā tie, kurus tas ir ķēris kā piemērus.

Kāda ir Kaprunas vēsts?

Kas ir smalki sekojis ziņojumiem par šo katastrofu, tas būs pamanījies, ka bija ne tikai mirušie, bet arī no šīs uguns katastrofas izglābtie. Bet sāksim no sākuma. Kas notika toreiz Kaprunā?

Austrijā pie Kitzšteinhorna 2001. gada novembrī ledāja ceļa “Kaprun 2” (augstumu starpība 1500 m) 3,3 km garajā tunelī sākās ugunsgrēks. Panikā lielākā daļa cilvēku skrēja prom no uguns uz augšu, lai nonāktu tuneļa galā. 155 ceļotāji aizgāja bojā, un tikai 12 cilvēki visbrīnumainākajā veidā ir izdzīvojuši. Kas labi pazīst Svētos Rakstus un to praviņojumus, tas ar vienu skatienu ierauga, ko Dievs ar šo ir gribējis pavēstīt Eiropas cilvēcei. Es vēlreiz pieminu to, ka Dievam ar visu, ko Viņš dara, prātā ir svētības domas mums par glābšanu, un nevis par pazudināšanu. Kad cilvēki atkal un atkal tiek šausmīgi piemeklēti, Dievs to lieto tikai kā brīdinājumu mums visiem, lai

mūs neķertu tas pats liktenis. Daudzās dažādās vietās Svētie Raksti apliecina, ka pār šo pasauli ies pārbaudīšanas uguns, kas tiek saukta arī par “lielajām bēdām” un “beigu laika tiesu”. Garīgi, fiziski un psihiski spaidi nāks kā uguns uz cilvēci, un glābšanas ceļš, pēc Bībeles liecībām precīzi atbilst tam, kā tas bija Kaprūnā. Kad izcēlās uguns, starp daudzajiem vilciena pasažieriem bija kāds profesionālis. Viņš pilnā mierā norādīja glābšanas ceļu. Viņiem vajadzēja izsist logu rūtis un vispirms bija jāizklūst ārā no braucamlīdzekļa, kurā tie sēdēja.

– Cilvēce atrodas vienā vilcienā, kas jau ir liesmās. Ar to es domāju ceļu bez Dieva. Mums ir jāpamet šis degošais vilciens, lai uguns mūs nerasniegtu. - Tad tas vīrs skaļi sauca cilvēkiem, ka viņiem vajadzētu skriet cauri liesmām uz leju un nemēģināt izbēgt uz augšu, jo tur tie iešot bojā. Šim vīram savā darbā vai privātajā dzīvē bija jābūt kaut kādai saskarsmei ar šīm likumsakarībām, kas darbojās šajā brīdī. Tā viņš precīzi zināja, kas pavisam droši notiks šajā brīdī: karstums celšoties uz augšu un temperatūras, kas līdzinās karstumkrāsnīm, izkausēsot un aprīšot visu; un turklāt vēl neizbēgamie dūmi, kuros nespējot izdzīvot neviens cilvēks. Viņš bija tik pārliecināts par šīm likumsakarībām, ka tādās dzīvības briesmās spēja paturēt skaidru galvu un mierā brīdināt visus likteņa biedrus un sniegt viņiem norādījumus par glābšanās ceļu. Taču tādēļ, ka šie norādījumi, kurus deva šis vadītājs, lielākajai daļai bija “pret spalvu”, tas ir – pret cilvēciskajām sajūtām, viņi tiem nesekoja un, atbilstoši savai, maldos vedošajai intuīcijai, tie meklēja izbēgt uz augšu, prom no uguns! Bet glābšana atradās tajā, ka viņi mestos lejā, ugunī un caur to – tur viņi būtu izglābušies.

Tieši tā ir rakstīts arī Sv. Rakstos: glābšanas ceļš vienmēr ved uz leju, cauri kādai ugunij, kā ir rakstīts **Mt 16:25 “Jo, kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kas savu**

dzīvību zaudē manis dēļ, tas to mantos (vāc. – mūžīgai dzīvībai). Vai kādā citā vietā – 1 Kor 3:11.13 “Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti Jēzus Kristus ...

Katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs.” Citiem vārdiem runājot, mums visiem būs jāiziet caur uguni – tā saka Svētie Raksti. Tā ir mūsu dzīves un cilvēka esmes nopietnā un izšķirošā puse. Neviens cilvēks nevar atrauties no šīs pēdējās tiesas.

Taču cilvēki Kaprūnā nesevoja šim profesionāli zinošajam vadītājam, bet vairāk uzticējās savai intuīcijai, un viņi sadega līdz pilnīgai neatpazīstamībai. Bet tie nedaudzie, kas izvēlējās ceļu uz leju caur uguni, tie 12 pārdzīvoja šo uguns katastrofu.

Es jums uzsaucu – ja jūs vēl neesat savu dzīvi pilnīgi ievēduši mierā caur ticību Dievam, tad pametiet savu līdzšinējo dzīves ceļu. Tas ir degošs vilciens. Nāciet un sekojiet mums uz leju. Mūsu dzīve tagad gan iet caur smagiem pārbaudījumiem, tieši caur uguni. Tas ir ceļš, kas ved uz leju, uz pašpazemošanu, uz ķengāšanu un nicināšanu. Bet šīs īsās liesmas beigās mums māj dzīvība, mūžīgā, debesīgā dzīvība. Sekojiet mūsu vadītājam, Viņu sauc Jēzus Kristus. Viņš ar savām personīgajām asinīm ir samaksājis par mūsu grēkiem un ir aicinājis mūs sekot Viņam Viņa sekotāju pulkā.

Katrs cits ceļš ved iekšā nāves liesmās. Uztveriet šos uzsaukumus nopietni, jo tie atbilst patiesībai. Mēs tik nenogurstoši tos izplatām tādēļ, ka cilvēces liktenis ir tik tuvs mūsu sirdīm.

Pirmā izdevuma datums: 2000. gada decembris

Slinkuma gars

Jes 29:9.10 “Sastingstiet un kļūstiet kā apmāti, apžilbstiet un kļūstiet akli! Tie ir piedzērušies, bet ne no vīna; tie grīļojas, bet ne no stipra dzēriena. Jo tas Kungs ir izlējis pār jums dziļa miega garu un aizdarījis jūsu acis – praviešus, un aptumšojis jūsu galvas – gaišreģus.” - Rom 11:8 “Dievs viņiem devis truluma garu (vāc. – gulēšanas kaites), acis, lai tie neredzētu un ausis, lai tie nedzirdētu...”.

Cilvēce kopš gadu tūkstošiem tiek piemeklēta ar izpostošām sērgām, ar nāvīgiem vīrusiem un moku pilnām tautas epidēmijām: mēris, lepra, holēra, vēzis, aids un daudz kas cits. Ir desmitiem tūkstošu dažādu slimību. Bet vispostošākais piemeklējums notiek tieši mūsdienās: tautas garīgā miega sērga, tas ir – slinkuma sērga! Šī epidēmija tur ņetnās visu zemeslodi. Tā jau ir satvērusi visas cilvēces vairākumu, bet jo sevišķi mūs, kristiešus. Visa slinkuma un miega sērgas saknes kuplo laicīgās labklājības un pasaulīgā luksusa augsnē. Tādēļ, ka mūsu dievkalpošana ir kļuvusi par blakus lietu, Dievs mums ir uzsūtījis miega (slinkuma) sērgas garu. Par to lasām:

Jes 29: 9.10 “Sastingstiet un kļūstiet kā apmāti, apžilbstiet un kļūstiet akli! Tie ir piedzērušies, bet ne no vīna; tie grīļojas, bet ne no stipra dzēriena. Jo tas Kungs ir *izlējis pār jums dziļa miega garu* un ir aizdarījis jūsu acis – praviešus un aptumšojis jūsu galvas – gaišreģus. “

”Kādēļ tā? Panti 13.14 “Tādēļ, ka šī tauta Man tuvojas tikai ar savu muti, un Mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no Manis, un viņu bijība Manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža (pavēle); tad Es

joprojām apiešos ar šo tautu brīnišķīgā un neparastā veidā...”

*Vai! mums tādēļ, ka mēs esam kļuvuši par baudmīļu tautu, par slinkiem domāšanā, par ērtu un vienaldzīgu tautu! Ja mēs neatgriezīsimies un nenokratīsim no sevis šo slinkumu, tad Dievs mūs pavisam nodos miega sērgas varā. Mūsu prāti masu mēdiju nepārtrauktas pārpludināšanas dēļ jau ir kļuvuši tā notrulināti, ka mūs vairs nekādas, lai vai cik traģiskas ziņas nespēj uzkratīt no slinkuma miega. **Mat 24** un **25** vārdi tādēļ ir piepildījušies – atkal ir tā, kā bija Noasa dienās: ēšana, dzeršana, precēšanās, īsi – laicīgā baudīšana! Visas jaunavas kopā ir iekritušas dziļā slinkuma miegā, bet klausies! – kliegšana nakts vidū: **“Redziet, līgavainis! Garā mēs redzam Kungu!”***

Kādēļ tad jūs tā kliedzat, kādēļ esat tā satraukušies? „Tādēļ, ka Viņš stāv tālumā un nenāk vairs mums tuvāk! Redziet taču, Viņš māj, lai mēs nāktu Viņam tuvāk... Mostieties! Ejam Viņam pretī, uz satikšanos ar Kungu gaisā!” (Gaiss – atbilstība jēdzienam “garīgā realitāte”).

Lāsts pār slinkumu

Jer 48:10 “Nolādēts lai ir, kas tā Kunga darbu dara nolaidīgi!”.

Pār slinkumu ir izsaukts Dieva lāsts! Šis lāsts skar arī mūs, Jaunās Derības ticīgos, ja mēs neesam dedzīgi Kunga darbā. “Karsts vai auksts”, saka Jēzus beigu laika Laodiķejas draudzei. **Atkl 3:16 “Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, es tevi izspļaušu no savas mutes”.** Ko nozīmē “Kunga darbu darīt nolaidīgi”? Remdens (ebr. “rōmija`h”) burtiski nozīmē “kļūt šļauganam, zaudēt spraigumu” – tāpēc kā stops, kura stiegra

zaudējusi spraigumu. Izraēls savas sadalītības un remdenuma dēļ vairākkārt ir nosaukts par “šļauganu, mātīgu stopu”. **Ps 78:57 “Viņi novērsās un kļuva neuzticīgi kā viņu tēvi, viņi atslāba kā sabrucis, viltīgs stops”; Hoz 7:16 “Viņi gan atgriežas, bet ne īsti no tiesas (vāc. – ne pie Manis) ...Viņi ir kā pietiekami spēcīgi neuzvelkams un tādēļ nelietojams stops. Viņu vecākie un apgabalu pārvaldnieki kritīs no zobena savas asās un pretestīgās valodas dēļ. Viņu draudi radīs tikai nicinājuma pilnu smieklus par viņiem Ēģiptes zemē!”** Dievs sagaida mūsu neatlaidīgu “nospriegotību,” Viņa apsoliījumu sagaidīšanas sakarā. Vai mūsu dievkalpošanas stops vēl ir pastāvīgi nospriegots vai tas jau ir atslābis? Kā savu stopu uzvilkt no jauna, kad tas ir atslābis?

Ir tikai viens ceļš, kā izbēgt no slinkuma lāsta: mums no jauna ir sev jāpievelk pilnīga noteiktība, degoša visu lietu pilnveidojuma sagaidīšana: **Ebr 6:11-12a “Bet mēs gribam, lai katrs no jums parāda to pašu centību, lai pastāvētu pilnīgā cerībā** (vāc. – sagaidīšanā, un proti, draudzes uzvaras pār grēku, velnu, un nāvi) **līdz galam** (līdz galīgā pilnveidojuma “telos”- pierādījumiem), **KA JŪS NETOPAT KŪTRI...”**.

Tātad, ir tikai viens izejas ceļš no slinkuma varas, un tas ir – dzīva ticības sagaidīšana. Vai mēs vēl dzīvojam pilnā sagaidīšanas noteiktībā, ka Jēzus uzvara atklāsies visā un katrā, katrā laikā un visās vietās un vēl arī līdz pat pašam pēdējam ienaidniekam? Vai arī mēs esam kļuvuši par tādiem, kas katrās jaunās bēdās uzreiz uzvelk vaimanu dziesmu, katra traucēkļa priekšā sabruk un padodas jebkuru grūtību priekšā?

Kas katrā savas sekošanas solī Jēzum dzīvi neizdabū cauri Jēzus uzvaru, kas vēl nepārtraukti dzīvi un pilnīgi nesagaida

visu Viņa vēl nepiepildīto apsoliĵumu pilnīgu piepildīšanos, tas krīt slinkuma lāstā. Vai mēs gara spēkā vēl ik stundas liekam zem Kristus kājām vienu ienaidnieku pēc otra? Vai mēs vēl pakļaujam visus pelēkās ikdienas traucēkļus degošā sagaidīšanā, ka Kristus mūsos tieši uz šī ceļa beigās atgūs virskundzību arī pār katru valdību, pār katru vārdu un pat pār katru molekulu?

Saula laikā pilnīgā apziņa par nepārtraukto virskundzību Izraēla tautā bija pazudusi. Tā bija devusi vietu sāpes nesošajam slinkuma garam un bija pat gatava sev pasīvē veidā ļaut izdurt labo aci. Kad Sauls dzirdēja, kā tauta raud, viņš jautāja pēc tās rezignācijas iemesliem, un viņi pastāstīja tam, ko bija teikuši vīri no Jabešas. Tad Dieva Gars nonāca pār Saulu, kad viņš dzirdēja tos vārdus, un stipri iedegās viņa dusmas.

Uz vietas viņš sadalīja gabalos vienu vēršu aizjūgu un lika izziņot slinkajai tautai: **1 Sam 11:7 “Kas nesekos Saulam un nesekos Samuēlam, ar tā vēršiem tiks darīts tāpat! Tad bijība tā Kunga priekšā it pēkšņi pārņēma visu tautu, un tie devās karā kā viens vīrs.”**

Vai tu esi to dzirdējis? Un Jēzus Vārdā es tev saku: ienaidnieks, kas stāv mums pretī, prasa vairāk, kā tikai mūsu labo aci! Viņš aprīs mūs ar ādu un matiem, ar dvēseli un garu, ja mēs sagaidot neuzpurināsimies augšā un ticībā nekustēsimies pretī Kungam. **Atkl 12:3-5 “Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: redzi, liels pūķis, sarkans kā uguns; tam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņi ķēniņi kroņi. Viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigžņu no debesīm un nometa tās uz zemi. Pūķis stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi. Viņai piedzima bērns, dēls, kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs**

zizli; un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie viņa troņa.”

Vai nu mēs izpurināsimies

No visa gulēšanas kaites slinkuma ārā un no jauna satversim Kristus uzvaras dzelzs zizli, vai arī mūsu liellopiem būs jātiek sasmalcinātiem gabalos un pat mūsu mājām ir jākļūst par drupu kaudzēm. Klāt ir laiks (“kairos”) uzmosties un doties pretī! Kas šajā laikā vēl klaiņo apkārt, tas noteikti stāvēs aizslēgtu kāzu nama durvju priekšā: **Mt 25:10-11 “Un kad tās aizgāja pīrkt, nāca līgavainis, un kas bija gatavas, iegāja ar viņu kāzās, un durvis aizslēdza. Pēc tam atnāca arī pārējās jaunavas un sacīja: “Kungs, Kungs, atdari mums!” Lai atkal pār mums nāk dievbijība, lai Dieva Gars atkal varētu nākt pār mums, kā Izraēla laikā. Tādēļ ļauj arī tu caur šo līdzību sevi atkal iemotivēt dzīvā sagaidīšanā, un nevis tikai izbīties!**

Visu apsolīto Dieva lietu pilnveidojums taču ir visaizraujošākā lieta, kāda vispār pastāv! Iztēlojies: visrūdītākajam pretiniekam (kas saceļas pret visu) ir apsolīta pilnīga krišana, un Dieva dēliem – viss Dieva pilnīgums un valdīšana pār visām tautām – **Ef 3:20 “Bet viņam, kas darbodamies mūsos ar savu brīnišķīgo varu (spēku), spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam (vāc. - izdomājam) ...”;** **Dan 7:27 “Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visaugstā svēto tautai. Tās valstība ir mūžīga, un visas varas tai kalpos un būs padotas.”**

Naftas meklētājs

Mt 7:7-8 “Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts. Jo ikviens, kas

lūdz, dabū un kas meklē, tas atrod un tam, kas kladzina, taps atvērts.”

Katra grūtība un traucēklis mūsu ticības ceļā ir tikai vēl viens būvakmens Kristus valstībā. Bez izņēmumiem jebkurā situācijā mums ir dots absolūtas virsrokas apsolījums. Katra pārvarēta pretestība kalpo mums par garīgu stiprinājumu – **4 Moz 14:9** **“Tikai jūs paši nesacelieties pret to Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus; tie mums būs kā maizes kumoss. Viņu patvērums ir tos atstājis, bet tas Kungs ir ar mums; nebīstieties no tiem”,** un augšanai pilnvarotā Dieva valdīšanas tiesību izpildē.

Taču Dieva apsolījumi var tikt piedzīvoti vienīgi caur ticību un noturīgumu - **Ebr 6:121/10,362/11,333).**

Pirms dažiem gadu desmitiem bija kāds vīrs, kas man ir kļuvis par līdzību. Ar savu neatlaidību viņš padarīja uzskatāmu, kā caur sagaidīšanu un izturēšanu nonāk līdz “pilnumam”. Ja es pareizi atceros, tad šis vīrs bija parasts tūrists kādā tuksnešainā apvidū. Pēkšņi viņš nejauši kāda iezemiešu ciema malā uzgāja naftas dīķi. Kad šis vīrs šo naftas dīķi uz zemes virsmas ieraudzīja, viņš uzreiz pamodās gaišredzībai. Viņa, līdz tam ierastais, ērtums vienā mirklī bija pazudis, un vietā bija parādījušās neaprakstāmas gaidas, sagaidīšana. Kas garīgajā ziņā dara līdzīgi viņam, arī tas vienā mirklī tiks atbrīvots no visa sava kūtruma. Tikai dzīva sagaidīšana atbrīvo no slinkuma.

„Te ir jābūt lielām naftas atradnēm!”, šis vīrs teica sev. Viņa pārlicība kļuva nesatricināma pēc tam, kad viņš uzzināja, ka vietējie jau gadsimtiem lietojot šo naftu savām saimnieciskajām vajadzībām. Nezinot, ko visu var iztaisīt no naftas, šie pieticīgie ļaudis ik nedēļas smēla sev tikai mazliet naftas savām lampām.

„ka jūs netopat kūtri, bet sekojat tiem, kas ar ticību un pacietību iemanto apsolījumus.“

„Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu.“ „...kas ar ticību valstis ir uzvarējuši, taisnus darbus darījuši, apsolījumus saņēmuši, lauvu rīkles aizbāzuši.“

Kad es par to dzirdēju, man uzreiz prātā nāca Svētā Gara izliešana Vasaras svētkos. Nu jau drīz divus gadu tūkstošus arī mums – “iezemiešiem” – savā ziņā šāds naftas diķis atrodas virszemē, bet cik plaši mēs to lietojam? Lielākā daļa no Svētā Gara sagaida neko vairāk, kā tikai mazliet gaismas un palīdzības tumšajās stundās. Mēs gan ik nedēļas piepildām savas eļļas lampas ar to, bet nemaz neesam pietiekami pamatīgi papētījuši un padomājuši, kādas ārkārtīgi milzīgas iespējas un spēki, kādas neierobežotas enerģijas un dārgumi vēl slēpjas aiz šīs “eļļas”. Un tikpat maz mēs stādāmies priekšā, kādas neizsmeļamas atradnes vēl slēpjas zem “Vasaras svētku diķa”! Un tā mēs paliekam kūtrie tūristi. Bet tas vīrs uzreiz metās uz tuvāko lidmašīnu un kļuva aktīvs. Tā kā viņam pašam ar finansiālajiem līdzekļiem bija knapi, viņš “uztaustīja” kādu bagātu sponsoru un “uzpurināja viņu no miega” savas apņemšanās labā. Viņš tam visās krāsās attēloja savu pārliecību: “Nafta milzīgos daudzumos!” – un tā ļoti drīz bija ieguvis sev darījuma partneru. Ja mēs paši pavisam dzīvi esam Dieva apsolījumu un iespēju satverta, tad caur mums arī visa kūtrā vide ap mums tiek uzpurināta no miega. Ļoti ātri uz tās svešās zemes abi iegādājās sev milzīgas lietojamās teritorijas un urbšanas tiesības. Tas, kas iesākās par labām cenām, ļoti ātri sadārdzinājās. Tika iekārtoti pirmie urbšanas torņi, taču naftu viņi neatrada. Taču naftas meklētājs savā sagaidīšanā neatlaidās. “Kur ir naftas diķis”, viņš vienmēr atkārtoja, “tur ir jābūt arī āderei, ļoti lielai āderei.” Taču bagātā sponsora nauda

izbeidzās. Vispirms viņi gribēja padoties. Tomēr nē, te taču bija šis lielais naftas diķis! – Tā viņi sev sadabūja svešu kapitālu. Cik tālu ejam mēs, lai sasniegtu apsolīto Dievības pilnību Kristū? Cik daudzi neatlaižas, tikko pietrūkst savu spēku?! Bet vissmagākajiem pārbaudījumiem vēl tikai ir jānāk! Pat svešais kapitāls acīmredzami kusa – un naftas nebija. Ilgāku laiku šo biznesu uzskatīja par klupušu un visas investīcijas – par zaudētām. Taču tas vīrs meklēja tālāk. Nepaguris viņš pastāvēja uz to, ka atradnei šeit it jābūt. Lielos parādos, spītējot visām ierunām, viņš neatlaidīgi urba tālāk tajā karstajā tuksnesī. Un tad, kādu dienu – lielā izlaušanās: nafta plūda milzu daudzumā! Tā bija Brirish Petroleum (BP) dzimšanas stunda. Es ar savām acīm redzēju life-dokumentālo filmu: vispirms viņi uzpildīja lielas mucas ar naftu, tad veselus konteinerus, tad sekoja milzu “tanks” – vispirms ar kravas mašīnām, pēc tam ar šo naftu tika piekrauti veseli vilcienu sastāvi, un pēc tam milzīgi okeāna kuģi. – Dažu mēnešu laikā tur tuksnesī jau stāvēja gigantiskas naftas ieguves iekārtas, un resnas caurules nepārtraukti pumpēja miljardiem litru naftas uz visu pasauli. Caur šo vienu atradumu radās tūkstošiem BP-degvielas uzpildes staciju un vēlreiz daudzas naftas urbšanas stacijas visos kontinentos. dažu nedēļu laikā līdz ar to visas pirmās lielās investīcijas bija daudzkārtīgi nosegtas. Investēti tika miljoni, bet ārā izcelti tika desmitiem miljardu.

Kad es domāju par to vīru, tad mani vienmēr satver naftas drudzis – dabiski, ka ne jau pēc “melnā zelta”! Vēl aizvien man ir jādomā par Vasaras svētku “naftas – peļķi”! Un tad es nonāku gaišā nomodā.

Tik patiesi, cik tika izliets Svētais Gars, – mēs visi līdz šim vienmēr esam smēlušī tikai no virspusītes! Dieva pilnību mēs neesam ne pietiekami skaidri nomanījuši, ne pietiekami

konsekventi “urbuši pēc tā”. Visos laikos gan ir bijuši atsevišķi naftas meklētāji – daži no tiem ir arī atraduši, taču, lai kādas garīgās āderes arī ir tikušas “uzurbtas”, visas šīs atradnes visīsākajā laikā jau atkal ir izsīkušas. Tās visas ir bijušas tikai “blakusāderes”! Vai nu tās bija grēku nožēlas, kristības, svētīšanas, evaņģelizācijas vai Vasaras svētku straumītes, tās visas pēc īsa laika ir atkal izsīkušas un izžuvušas. Bet neizsmeļamā galvenā ādere, patiesā un īstā atradne, vēl joprojām stāv mūsu priekšā neizmantota. Dievs taču ir apsollījis Gara pilnību, spēka pilnību un pats savu klātbūtni. Šī pilnība neizmērojami pārsniedz visu līdz šim bijušo: Kristum ir jākļūst “visam visos” un Dievam - “visam visā”! – **Kol 3:11, 1 Kor 15:28**

Visai Radībai ir jākļūst vienam ar Kungu tā, kā ūdeņi apsedz jūras dibenu – **Jes 11:9 “ Visas Radības nopūtām ir jāpārvēršas godībā atklājušos Dieva dēlu priekšā – Rom 8:18-19 “ „Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne apgraizīšanas, ne neapgraizīšanas, ne barbara, ne skita, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos - Kristus. “**

„Bet, kad Viņam viss būs nodots, tad arī Dēls pats paklausies Tam, kas Viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss iekš visa.

„Ļauna neviens vairs nedarīs un negrēkos visā Manā svētajā kalnā, jo zeme būs Tā Kunga atziņu pilna kā jūras dziļumi, kas līdz pašam dibenam ūdens strāvu pilni.“

Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums. “Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā.”

Draudzei vēl mūsu dienās ir jāsasniedz pilnīgais vīra vecums (Vasaras svētki bija tās piedzimšanas stunda!) –

Ef 4:11 “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, Elles vārtiem pār to nav jāpatur pārsvars –

Mt 16:18 “Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.”

Mums ir jāizlaužas līdz tiem pašiem un vēl lielākiem darbiem, kā ir darījis Jēzus (lielākiem kā atsevišķu mirušo uzmodināšana u.c.) – **Jņ 14:11-12 “Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī; bet, ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet! Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.”** Vai tādu milzīgu un vēl nepiepildītu apsolījumu priekšā tu vēl vari slinki gulšņāt uz sava guļamā? Tad es tev saku, ka tu esi pazudis grēcinieks, tad tu esi necilvēks! Tādēļ nokaunies uz visdziļāko un nožēlo savu bezdibeņa-dziļo kritienu! Uz vietas nokrati no sevis savu slinkumu! Dievam ar mums padomā vēl ir neizmērojami lielas lietas – un tas viss, apsoltās Dieva pilnības Svētajā Garā, spēkā! Vai mēs spējam apjaust, ko tas praktiski nozīmē? Un kas to īstēnos? Kas urbs tikai neatlaidīgi tālāk, kamēr sāks plūst straumes? Kas pazīst precīzas urbšanas koordinātes?

Vienreizējais urbšanas koordināšu lauks

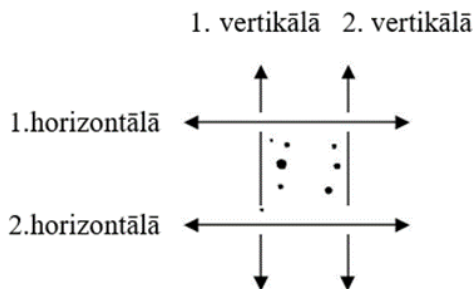
Es uzdrošinos apgalvot, ka pastāv tikai viens vienīgs koordināšu lauks, tikai viens vienīgs urbšanas centrs, no kura sāks plūst neizsīkstošas garīgās svētības straumes. Pie tam ir skaidrs kā uz delnas, ka uzurbt šo pilnību var tikai tas, kas pilnīgi precīzi spēj sajūst Dieva sirds vēlmes un padarīt tās par

savējām. Ikviens uzņēmējs attur savu kapitālu un savas rezerves tik ilgi, kamēr viņš ierauga, ka ir atnākusi viņa lielā stunda.

Arī Dievs joprojām gaida šo x-stundu. Vai tu pazīsti Viņa centrālo sirds vēlmi? Daudzi Dieva bērni ik dienas stāv Viņa troņa priekšā, un visi prasa svētību kaut kādām vēlmēm, un Dievs dod ikkatram no viņiem, jo Viņš nav skops. Taču tādēļ – **Fil 2:21 “...ka visi meklē savu, nevis to, kas ir Jēzus Kristus”**, dāvanas vienmēr iznāk tikai ierobežotas un taupīgas. Arī mums lielās modināšanas kustības Dieva acīs vēl iekrīt kategorijā “taupīgi”.

Tikai, skatoties uz Dieva iemiesošanos Kristū, plūst Viņa neierobežotā pilnība! Tikai realitātēs “Kristus mūsos” un “mēs Kristū” plūst eļļa (nafta)!

„Kristus“ ir un paliek mūžīgais un neizsmeļamais Dieva projekts un noslēpums. Apustuļa Pāvila visdegošākie jautājumi tādēļ dienu un nakti grozījās tikai ap četriem pamatjautājumiem, kas savā ziņā veido divas vertikālās un divas horizontālās mūsu urbšanas lauka koordinātes. Labākas sapratnes dēļ es tās īsi uzskicēšu: punktētais laukums ir urbšanas laukums. Viss, kas nenotiek tieši šo četru kopdarbīgo prāta-uzskatu (Gesinnung) pamatlīniju iekšienē, neved uz mērķi.

1. *horizontālā: kā man atrast ceļu dziļāk iekšā Kristū?* **Fil 3:7b-9** “Bet, kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu un atrastos Viņā; “.

2. *horizontālā: kā mums atrast ceļu dziļāk iekšā Kristū?*

Kol 1:27b-28 “.. proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība. Viņu mēs sludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū.”

1. *vertikālā: kā Kristus manī nokļūst pie visas vadības pulsts?* „Jo es bauslībā bauslībai esmu nomiris, lai dzīvotu Dievam. Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; “ (**Gal. 2,19b-20**).

2. *vertikālā: kā Kristus mūsos nokļūst pie visas vadības pulsts?* „... Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst. “ (**Joh. 17, 23.261**).

Vai mēs apzināmies, ka pastāv būtiska atšķirība starp “Kristus manī” un “es Kristū”? Es nevaru kļūt pilnīgs “Kristū”, ja arī Kristus manī arvien skaidrāk neiegūst veidolu. “VIŅŠ manī” ir Viņa nepastarpinātā dzīvība, būtība, darbošanās un rīkošanās manī. “Es

Viņā” turpretim nozīmē manu daļu Viņa stāvoklī, Viņa aicinājumā, Viņa apsolījumos, spēkos un līdzekļos. Tēlaini runājot, “Kristus manī” ir Ķēniņa ievēšana manos īpašumos un manā mājā; bet “es Kristū” ir manis ievēšana ķēniņa īpašumos un ķēniņa mājā.

Tālāk tikpat liela atšķirība pastāv starp “Kristus manī” un “Kristus mūsos”. Šī atšķirība ir apmēram tikpat liela kā starp atsevišķu miesas šūnu un visu miesu. Dieva īstais mērķis ir ne tikai “Kristus manī”, bet gan – “Kristus mūsos”. *Dievs atsevišķo šūnu ir radījis visa ķermeņa dēļ, nevis ķermeni šūnas dēļ.*

Tādēļ viņš meklē ķermeni, no atsevišķajām šūnām kopā saistīto organismu. Tikai tas, kas tiecas pēc šīs kopējās dimensijas, var rēķināties ar “naftas straumēm”. Tikai kopīgajā Dievs investē savas bagātības. Tikpat maz Dievs savu pilnību investē realitātē “es Kristū”. Lai vai cik neapejama var būt šī individuālā vajadzība “atrasties Viņā”, - Dieva pilnības slūžas atveras tikai skatoties uz “mēs Kristū”.

Kamēr mēs savu sirdi, prātus un tieksmes nevēršam vienīgi uz *kopīgo “ieiešanu Kristū”*, mēs turpinām urbt garām galvenajai āderei.

Man nekas nav tik ļoti uz sirds, kā šī atšķiršana, ka izšķirošais urbšanas laukums neatrodas uz koordinātu krustpunktiem, bet gan tieši šo četru kopdarbīgo koordinātu līniju iekšpusē.

Katra atsevišķā koordināte par sevi gan ir neatņemama, taču vienīgi centrā, ko veido, kopā saņemtas, šīs četras taisnes, atrodas urbšanas laukums. Cik daudz gan jau ir urbts koordinātu krustpunktā “es Kristū” un “Kristus manī”?! Noteikti, arī no šī krustpunkta plūst mazliet naftas, taču tikai tik daudz, cik ir vajadzīgs vienai atsevišķai šūnai salīdzinājumā ar visu organismu. Pilnums, kas ir vajadzīgs veseram organismam, pārsniedz atsevišķas šūnas vajadzības

desmitiem biljonu reižu! Tādēļ mums urbis ir jānovieto urbšanas laukuma centrā, nevis uz atsevišķiem krustpunktiem. Bet līdz pat šai stundai tika un tiek urbts uz visiem krustpunktiem. Un visi šie urbumi iet pavisam tuvu garām galvenajai āderei. Šo “Kristus manī” nedrīkst atšķirt nost ne no “Kristus mūsos”, ne no “mēs Kristū”, ne no “es Kristū”. Tas pats attiecas arī uz citām atsevišķām koordinātēm savā starpā.

Pašlaik pastāv kustības, kas vispirms vēlas īstenot koordināti “mēs Kristū”. Caur visvisādām pūlēm cenšas kopīgi apzināties, ka kopā ar Kristu mēs esam uzcelti debesīs, sēžam ar Viņu uz troņa un mums ir daļa pie visiem Viņa spēkiem un aicinājumiem. Taču, no otras puses, atstāj novārtā individuālo dimensiju “es Kristū” un “Kristus manī”.

Kas nesākas individuālā līmenī, (tas ir – personīgajā pelēkajā ikdienā), un proti, ar skatu uz kopīgo līmeni, to nekad nevar dabūt pilnīgu arī kopīgajā līmenī. Mēs, ticīgie, nodarbojamies arī ar daudzām kopīgām aktivitātēm, taču, kamēr tās nav radušās no “Kristus mūsos”, tās mūs arī neieved dziļāk kopīgajā realitātē “mēs Kristū”. Šajā nozīmē pastāv dažādi, ļoti bībeliski koordināšu krustpunkti, no kuriem tomēr neviens, kamēr tas tiek praktizēts izolēti, neatrodas mērķa laukumā. Tādēļ es saku vēlreiz: tikai šīs četras koordināšu līnijas, *saņemtas kopā*, veido īsto urbšanas laukumu, tikai vidū starp tām visām četrām kopā, nafta plūst straumēm.

Šī iemesla dēļ, es nedomājot atstāju aiz muguras katru, vienalga cik dievbijīga un apsolījumu pilna izskata “svešo koordināti”. Un to ir ārkārtīgi daudz! Mēs nedzenamies ne pēc “zīmēm un brīnumiem”, ne pēc “pamodināšanas”, ne pēc “Gara dāvanām”, ne pēc “labklājības”. Mēs dzenamies vairs tikai pēc Kristus, un tas ir – pēc “Kristus viss un visos”. Tikko, kā runa ir par “Viņa izveidošanos

manī un mūsos”, tikko, kā runa ir par “manu un mūsu izveidošanos Viņā”, mēs pievelkam visus Dievišķos apsoliņumus sev klāt. *Jebkura Gara dāvana zaudē savu jēgu, ja tās pielietojumā Kristus Viņa pilnīgajā izveidojumā nav tās mērķis.* Tādēļ mēs mierīgi ļaujam cilvēkiem palikt slimiem, kamēr viņi veselību vēlas tikai sev pašiem. Tāpat mēs pateicoties atsakāmies no katra garīgā spēka, gudrības un svētības pieplūduma, ja ar to ir domāts nosegt tikai sevi izolējoša indivīda vajadzības.

Bet, ja posts, slimība vai bezizeja ir savu mērķi pie indivīda sasnieguši, tas ir – ka viņš ir kļuvis padevīgāks kopīgā vajadzībām (“Kristus mūsos” un “Mēs Kristū”), tad lai no debesīm līst zīmes un brīnumi! *Katra Gara dāvana mums ir dota vienīgi kopīgā uzbūvēšanai, bet nevis egoistiskai pašlietošanai;* jo ir rakstīts **1 Kor 12:7 “Bet ikvienam ir dota gara izpausme** (vāc. – atklāsme), **lai nestu svētību** (vāc. – kopīgajam noderīgo; grieķ. “sympheron” – kopā nesošs).” Tieši neatļautās “lietošanas pēc paša ieskatiem” dēļ vienmēr atkal uzreiz ir izsīkušas pat visspēkpilnākās, īstā Vasaras svētku garā esošās un vispamodinātākās naftas āderes.

Kas palīdz mums urbt šajā aprakstītajā naftas laukumā? Pēc tam, kad gandrīz 2000 gadu laikā dažs labs urbējs ir notrulinājies, dažs labs izmēģinājums ir atkal aplūzis, un dažāda daudzsološa ādere atkal ir izsīkusī, mūsu uzsaukums var likties kā iedomība, kā nogurdinoša pārmērīga prasība. Taču mēs te stāvam ar tādu pašu tērauda pārliecību, kā reiz tas naftas meklētājs, kas, balstoties uz sagaidāmo, nenogurstoši tikai urba un urba. Šeit un nekur citur atrodas nafta! – tā investējiet kopā ar mums, lai mēs kopīgi izlauztos caur sīksto velnišķās pretestības zemi. Dieva pretinieks savus visstiprākos ieročus un karotājus visus kopā ir nostādījis tieši pret šo galveno mērķi. Tādēļ katru personīgo mērķi, katru citu urbšanas caurumu atmetīsim un investēsim vairs tikai šajā minētajā koordinātu laukumā. Visām manām līdzšinējām investīcijām,

lūgšanām, semināriem, pasākumiem un zaudējumiem ir bijis tikai šis vienīgais mērķis:

„Kristus viss un visos, un Dievs viss visā.“

Jau sen ir klāt laiks, kad arī par kristietību runā kā par “klupušu pasākumu”, kā par “zaudētām investīcijām”. Katram, kas atskatās uz pagājušo gadsimtu daudzajiem izzuvušajiem urbja caurumiem, ir jāzaudē drosme investēt tajā kaut vienu centu. Taču mūsu acu priekšā uz zemes virsmas joprojām ir tas naftas dīķis, un mēs zinām: te ir jābūt milzīgām naftas atradnēm, un proti, tieši vidū starp četrām minētajām koordinātēm! Tikko sāks špicēties nafta, neviens vairs nedomās par augstajām investīcijām. Ienākums būs nesalīdzināmi daudzveidīgs. Tādēļ turpināsim Ābrahāma noskaņojumā un visi mērķēsim uz apsolījumu, urbdami tieši šajā marķētajā laukumā, kā ir rakstīts **Rom 4:18-20 “... Pretī katrai cerībai cerēdams, viņš ir ticējis, ka viņš kļūs par tēvu daudzām tautām, kā sacīts: tāds būs tavš dzimums. Viņš arī nezaudēja ticību, vērodams, ka viņa miesa jau pamirusi - viņam varēja būt jau simts gadu - un ka pamiris arī Sāras mātes klēpis. Dieva apsolījumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību, bet, Dievam godu dodams, kļuva stiprs ticībā,**

Ebr 6:11-12 “Bet mēs gribam, lai katrs no jums parāda to pašu centību, lai pastāvētu pilnīgā cerībā līdz galam, (Kristus viss visos un Dievs viss un visā) ka jūs netopat kūtri, bet sekojat tiem, kas ar ticību un pacietību iemanto apsolījumus.”Pirmā izdevuma datums: augusts 1994

Otrā izvēle

Priekā starodama, jaunā Rebeka ielec savas mātes mājā, rāda savu, ar zeltu izrotāto ķermeni un krustām-šķērsām kaut ko stāsta par desmit kamieļiem, par bagāto onkuli no tālienes, par 700 l ūdens un par brīnišķīgo vecā kalpa vadību tuksnesī. Un jau atkal viņa ir prom un skrien lejā uz avotu. Kad apjukums ir galīgs, arī Lābans, Rebekas brālis, skrien viņai pakaļ un patiešām - atrod to veco vīru ar minēto svītu pie avota. Uzreiz viņš aicina veco vīru ar visiem saviem kamieļiem iegriezties viņa mājā un lūdz pēc kārtas visu kārtīgi izstāstīt – **1 Moz 24: 34-44** “Viņš sacīja: “Es esmu Ābrahama kalps. Un tas Kungs manu kungu ir ļoti bagāti svētījis: tas ir audzis augumā, Viņš tam ir devis sīklopus un liellopus, sudrabu un zeltu, kalpus un kalpones, kamieļus un ēzeļus. Un mana kungs sieva Sāra dzemdējusi manam kungam dēlu, kad tas jau bija sirmgalvis. Tam viņš novēlējis visu, kas tam ir. Un mans kungs lika man zvērēt, piekodinot: tev nebūs manam dēlam sievu ņemt no Kānaāna meitām, kaut arī es dzīvoju viņu zemē. Bet tev būs noiet uz mana tēva namu un uz manu cilti, lai manam dēlam gūtu sievu. Es iebildu savam kungam: varbūt šī sieva nesakos man? Tad viņš sacīja man: tas Kungs, kura priekšā esmu staigājis, sūtīs savu eņģeli tev līdz un liks tavam ceļam labi izdoties, ka tu varēsi manam dēlam gūt sievu no manas cilts un no mana tēva nama. Tikai tad tu būsi atbrīvots no sava zvēresta, ja tu gan nonāksi pie manas cilts, bet tie tev to nedotu; tad tu būsi no zvēresta solījuma brīvs. Un es šodien nonācu pie akas un sacīju: Kungs, mana kunga Ābrahama Dievs, ja Tu gribi būt tas, kas manam ceļam ļaus sekmēties, kuru es esmu uzņēmis, redzi, es stāvu te pie ūdens avota; lai tad notiktu,

ka tā jaunava, kura iznāks smelt ūdeni un kurai es teikšu: dodī lūdzama, man nodzerties no tava trauka; lai viņa man atbildētu: dzer, un arī tavus kameļus es gribu dzirdīt, un ir tā sieva, kuru tas Kungs ir izraudzījis mana kunga dēlam.”

Viņi nespēja vien nobrīnīties. Kamēr vecais vīrs runā par savu līgavas meklēšanu Ābrahāma uzdevumā, visu skati visu laiku griežas pie Rebekas, kas ir apkārta ar zeltu, kura arvien labāk sāk apzināties savu īpašo izredzējumu.

Moz 24: 45-49 „Un, iekams es biju pabeidzis savā sirdī tā spriest, lūk, nāca Rebeka, un trauks tai bija uz viņas pleca, un viņa nokāpa akā un smēla ūdeni, bet es viņai sacīju: dodī, lūdzu, arī man dzert. Tad tā steidzās un nolaida trauku un sacīja: dzer, un arī taviem kameļiem es došu dzert. Un es padzēros, un arī manus kameļus tā padzirdīja. Tad es jautāju viņai un sacīju: kā meita tu esi? Un tā atbildēja: (Betuēla, Nahora dēla meita), ko viņam Milka dzemdējusi, un es liku viņai pieres sprādzi pie vaiga (vāc. riņķi pie deguna) un rokassprādzes ap viņas rokām. Un es noliecos un nometos ceļos tā Kunga, mana pavēlnieka Ābrahāma Kunga priekšā, un slavēju to Kungu, kas mani bija vadījis pa taisnu ceļu, lai ņemtu brāļa meitu mana kunga dēlam par sievu. Bet tagad, ja jūs patiesi gribat mīlestību un uzticību parādīt manam kungam, pasakiet to man; un arī ja ne, paziņojiet, lai es varētu doties pa labi vai pa kreisi. “

Tuvāk papētot, ir skaidrs: šī lieta nāk no Dieva - **50. pants:** **“Un Lābans un Betuēls atbildēja un sacīja: “No tā Kunga tas ir nācis, - mēs nevaram tev teikt ne labu, ne ļaunu”.** Rebekai un visiem klātesošajiem, redzot šo zeltu un atklāto Dieva žēlastību, nav grūti uzreiz izdarīt savu izvēli. Viņa uz

vietas ir gatava padoties Dieva gribai un sekot šim kalpam, kas tēlaini atbilst Svētajam Garam. Kad viņa savu izvēli ir izteikusi, viņa tiek vēl vairāk apdāvināta ar sudrabu, zeltu un dārgiem apģērbiem: **52. pants “Un notika, kad Ābrahama kalps dzirdēja viņas vārdus, ka tas nometās zemē tā Kunga priekšā.”**

Arī mums parasti iziet līdzīgi, kad mēs satiekam Dieva aicinājumus un prasības vārda, žēlastības un godības veidā. Vai tas būtu klusajā stundā, svēto sabiedrībā vai svētītās konferencēs; iedarbīgā Dieva atklāsmes gaismā katram patiesi ticīgam izvēle vienmēr ir viegla: “Jā, Kungs, es gribu iet ar Tevi, jo Tavi tikumi un ceļi ir brīnišķīgi un pilnīgi.” Taču šajā vietā stāsts nebeidzas.

Pirmajai izvēlei jau drīz sekoja otrā. Un Kunga īpaša uzmanība pieder tieši šai otrajai izvēlei. Jo tajā slēpjas nedzirdēti svarīga likumsakarība mums visiem. Tādēļ īpaši ievēro, kas notiek tālāk tajā, līdzībā dotajā, stāstā – **1 Moz 24 panti 54-58 “Un viņi ēda un dzēra, viņš, un arī tie vīri, kas bija ar viņu, un tie palika pa nakti, un no rīta tie piecēlās un sacīja: “Atlaidiet mūs uz mūsu mājām.” Bet viņas brālis un viņas māte sacīja: “Ļauj, lai meitene paliek kādas pāris desmit dienas vēl pie mums, pēc tu varēsi iet.” Bet viņš sacīja tiem: “Neaizturiet mani! Tas Kungs manam ceļam ir licis labi izdoties, atlaidiet mani, ka es noeimu pie sava kunga.” Tad tie sacīja: “Ataicināsim meiteni un jautāsim viņai.” Un viņi pasauca Rebeku un jautāja viņai: “Vai tu gribi sekot šim vīram?”**

Pirmajai izvēlei zelta un dāvanu gaismā kā pirmais sekoja “pārnakšņošana”, citiem vārdiem runājot, kļuva tumšs **(54. pants ...)**“tie palika pa nakti”). Nākamā rīta aina ar tā

izaicinājumu uz otro izvēli satur pavisam citas perspektīvas, kā iepriekšējā dienā. Te runa vairs nav par zeltu, sudrabu un citādām dāvanām. Šajā rītā rampas gaismā ir tikai konfrontācija ar jauno realitāti un upuri.: atlaišanu, atvadišanos, pazīstamā nomaiņa pret nepazīstamo. Un šajā aizturēšanas atmosfērā tad iziet uzaicinājums uz otro izvēli: “Vai tu gribi iet līdz šim vīram?” *Tikai šajā brīdī tika apzīmogota pirmā izvēle*, un Rebekas apņemšanās varēja kļūt par īstenību.

Kā mēs atbildam tādos brīžos? Vai mēs apzināmies to brīžu autoritatīvās pretenzijas un nozīmību? Klusajā laikā vai svētītu konferenču gaismā mēs, iespējams, spontāni sakām “jā”: “Šim un tam turpmāk ir jāklūst citādam” ... “Jā, Kungs, es gribu iet ar Tevi un turpmāk mīlēt savu brāli”...”Jā, es gribu iet ar Tevi un visas tradicionālās saites atstāt”... “Jā, es gribu iet ar Tevi un nedarīt vairs šos netikumus, kas man ir tik stipri pieķērušies”... “Jā, Kungs, turpmāk es gribu iet tikai Tavus ceļus, dzīvot saistoši, izdzīvot Tavus tikumus un darīt Tavus darbus”. Un jau šai pirmajai izvēlei seko nepieciešamās “pārnakšņošanas” tumsa un pelēkā ikdiena ar savām pretestībām, prasībām un upuriem. Cik daudzi šajā vietā vēl joprojām sūdzas par garo ceļu, kas savā ziņā atrodas starp sirdi un galvu, ar to domājot neko citu, kā to, ka viņi nespēj saulainās vakardienas zeltmirdzošo apņemšanos īstenot ar tādu pašu apgarotību ikdienas tumšpelēkajā tumsā.

Tādēļ, ka viņu vakardienas priecīgā gribēšana nav automātiski pārvērtusies par šodienas tikpat priecīgu īstenošanu, viņi uzreiz atlaižas no savas labās apņemšanās, un tādēļ Svētais Gars nevar apzīmogot viņu lēmumus. *Taču Dievs tieši ar šīm tumšajām un šķietami bezizejas situācijām ir saistījis visu apņemšanos, spēku, aicinājumu, tikumu utt. īstenošanas noslēpumu.* Šāda

veida satricinājumi mums ir dzīvībai svarīgi. Nenoniecīnāsim tos un ļausim sev trāpīt otrajai izvēlei.

Kad ķēniņš Sauls savā tik bezcerīgajā situācijā sākumā saņemto pravieša vārdu neapstiprināja ar “otro izvēli”, pravietis Samuēls viņam spontāni atbildēja – **1 Sam 13: 13-14a “Tu esi aplami darījis. ...patlaban tas Kungs būtu tavu ķēniņa varu pār Izraēlu apstiprinājis uz mūžīgiem laikiem, bet nu tagad tava ķēniņa valsts nepastāvēs.”**

„Tieši tagad“, un šis “tieši tagad” nozīmē otro, un nevis pirmo izvēli, lai aicinājums varētu tiktu īstenots un iesakņots. Neviens nevar apiet šo likumsakarību. Pirms dažām dienām arī Sauls bija viegli kritis piekrišanā pirmajam aicinājumam. Tad Samuēls bija viņam devis ne mazāk kā septiņas zeltmirdzošas zīmes, kas viņam nepastarpināti apliecināja Dieva patiku par viņa ķēnišķīgo valdīšanu. “Jā,” izsaucās Sauls šīs godības priekšā, “es gaidīšu tavu nākšanu un neiešu kaujā ātrāk, pirms tu nebūsi upurējis par Izraēlu”. Taču izšķirošajā stundā viņš nožēlojami salūza, jo nebija sapratis to dziļo “otrās izvēles” likumsakarību. Vai mēs nākamībai esam sapratuši šo dziļo “*tieši tagad*”, lai Sv. Gars mūsos varētu apzīmogot visas pirms tam pamodinātās apņemšanās, vēlmes un aicinājumus? Tikai tad, kad mēs būsim satvēruši šo īstenošanas likumsakarību, mēs to atradīsim visur Svētajos Rakstos. Tad mēs vairs nesūdzēsimies par kavēkļiem un smagajām stundām, bet tieši tajā mēs tad atradīsim mums tik bagātīgi pretim nesto žēlastību. Jo tas, kas mūsu acīs ir “kavēklis”, Dieva acīs ir “veicinātāji”.

Jau Dāvids caur Sv. Garu atklāja – **Ps 23:5 “Tu klāj man galdu (tieši tagad), maniem ienaidniekiem redzot”**. Caur “zaļajām ganībām un aitiņām” Dāvids saņēma pirmo aicinājumu no Dieva, bet apsolītais īstais galds viņam tika klāts

tikai vēlāk - viņa ienaidnieku priekšā. Arī Jozua un Kālebs saprata šo “tieši tagad” likumību. Tādēļ viņi paļāvīgi izaicināja mazdūšīgo kara tautu uz “otro izvēli” – **4 Moz 14:9 “...nebīstieties (tieši tagad) zemes iedzīvotājus; tie mums būs kā maizes kumoss”.**

Mūsu maize! Taču Izraēls maizi gribēja labāk pašu vēderam. Lielo zīmju un brīnumu priekšā viņi gan ātri iedvesmojās, taču lielākoties tie palika stāvam pie šīs pirmās izvēles, kuru pieņēma savā apgarotībā, un tādēļ viņi gāja bojā.

Vienmēr no jauna arī mēs krītam kļūdā domādami, ka kāda, no sirds apsveikta lieta mūsu atzīšanas dēļ jau uzreiz ir arī kļuvusi par pašu lietu. Taču prakse mums bez kompromisiem māca, ka tā tas nav. Ir tā kā fotografējot. Ar bildes uzknipsēšanu vēl lieta nav galā. Tikai skābju peldē un tumsā uzbildētais var atklāties un kļūt paliekošs. Tā arī garīgajā dzīvē par paliekošu realitāti var kļūt tikai tas, kas ir radies no tumsas, no nāves un no nekā. Nekad kādas paliekošas spējas, dievišķs tikums vai pilnīgums nav radies tikai no gaismas stundām. Gaismas stundas mūsu dzīvēbai gan ir tikpat nepieciešamas kā apgaismojums filmai, jo tas veido pamatu, sēklu visam jaunradāmajam. Bet, ja šī gaismas sēkla neiekrīt ikdienas konfrontāciju tumsā un nenomirst, tā paliek neauglīga un tukša. Tādēļ atstāsim visu saņemto atklāsmju zeltaino spožumu un no tā izplūdušo pirmo gribas paziņojumu un mierīgi soļosim uz tumšajiem pelēkās ikdienas šķēršļiem zinādami, ka tur mūs gaida nevis beigu stunda, bet gan – apzīmogošanas stunda. Tā un nekā citādi mēs gaismā saņemto apņemšanos pārvērtīsim par reālu darbu. Vispirms mēs, piem., tieši “ienaidnieka” priekšā sākam vingrināt praktisko “ienaidnieka mīlēšanu”, un uz vietas piedzīvojam grūdienveida pieaugšanu pilnības virzienā – **Mt 5:44-48 “Bet es jums saku: mīliet savus ienaidniekus, un**

lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava debesu Tēva bērni, jo Viņš liek savai Saulei lekt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem. Jo, ja jūs tos mīlat, kas jūs mīl, kāda alga jums nāks? Vai muitnieki nedara tāpat? Un kad jūs sveicināt tikai savus brāļus, ko sevišķu jūs darāt? Vai muitnieku nedara tāpat? Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu debesu Tēvs ir pilnīgs.” Mēs soļojam tieši kārdināšanas priekšā, skatoties uz Kristu, garām visiem vilinājumiem un pavisam reāli piedzīvojām, kā mēs neesam neko parādā ne grēkam, ne miesai, ne velnam, lai tiem kalpotu –

Rom 6:12 “Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausait vairs viņa iekārēm!”

Rom 8:12 “Tā tad, brāļi, mūs vairs nekas nesaista ar miesu, ka mums būtu jādzīvo pēc miesas.”

Tieši briesmu priekšā mēs saucam –

Ebr 13:6 “Tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos!” Provokāciju priekšā mēs sakām – “Es nedusmojos, jo tieši tā būs man vislabāk!” utt., utt. Un tieši tik bieži, cik bezizejas tumsā mēs “tieši tagad” pirmajai izvēlei ļaujam kļūt pat otro, mēs konstatējam, ka uzreiz notiek nākamā apzīmogošana uz vēl dziļākām spējām.

Šo, izaicinājumā iedegušos, īstenošanas un realizācijas procesu Pēteris 1 Pēt 1:7 sauc par “...jūsu pārbaudītā (apzīmogotā) ticība, kas ir daudz vērtīgāka, nekā iznīcīgais zelts...”

Un tādā pašā veidā šo “otrās izvēles” jeb “tieši tagad” principu var pielietot visās mūsu garīgās dzīves jomās. Tāpat kā augšāmcēlšanās dzīve var izplūst tikai no nāves, dziedināšanas spējas var praktizēt tikai pie slimajiem, nevis pie veselajiem, un

gudrības dāvanas var rasties tikai bezpadoma stāvoklī, tāpat arī katrs dievišķais tikums (spējīgums, pilnīgums) var izplūst un izveidoties tikai pretējā (pretpola) priekšā: lēnprātība pacietības pārbaudījumā, mīlestība no konfrontācijas ar tās trūkumu, nosvērtība no provocācijas, atturība no vilināšanas, miers no vētras, godība no vajāšanas, spēks no vājuma utt. Vai mēs to īstenojam?!

2Kor 4:7-11 “Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva, un ne no mums. Mēs viscaur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, un tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus nāves zīmi savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā. Jo kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība (tieši tagad) parādītos mūsu mirstīgajā miesā.”

Vienveidošana (uniformēšana) vai pilnīgveidošana?

1 Kor 12:17-20 “Ja visa miesa būtu acs, kur paliktu dzirde? Ja visa miesa būtu dzirde, kur paliktu oža? Bet Dievs locekļus ir nolīcis miesā ikvienu savā vietā, kā Viņš gribēja. Bet, ja tie visi būtu tikai viens loceklis, kur paliktu miesa? Bet tagad ir gan daudz locekļu, bet viena miesa.”

1 Pēt 4:10 “Kādu *katrs* dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi.”

Dievs ir dzīvība, daudzveidība, pilnība. Tikai nāve ir vientonīga, bāla, auksta un vienveidīga. Tādēļ viss, kas tiecas uz vienpusīgumu, ir no tumsas un nāves valstības. Īpaši, skatoties uz Kristus miesu un tās pilnveidošanu, šie pamatkonstatējumi ir ārkārtīgi svarīgi. Mums, kristiešiem, nekas nav tik tuvs, kā tendence uz vienpusīgumu, vienalga, no kādas nometnes mēs esam. Bet nekas nav tik labdarīgs un veicinošs kā Dieva daudzveidība! Tikko mēs esam kaut ko garīgi sasnieguši, mēs uzreiz esam kārdināti to, labi domājot, uzbāzt arī *visiem* citiem locekļiem, lai arī tos pārtaisītu pēc tās pašas bildes. Parasti mēs esam tik ļoti pārliecināti par *mūsu* perspektīvu, ka mums nekas nešķiet svarīgāks kā tas. Un patiešām, tas tā arī ir nepieciešams, un patiešām, tā tādā pašā mērā ir domāta citiem Kristus miesas locekļiem. Tikai runa nav par “uzbāzamu lietu”. Uzbāzt var tikai kaut ko nedzīvu vai paštaisītu, piem., kādu džemperu vai zeķu pāri, bet nekad neko dzīvu vai organisku. Organiskajā dzīvē “piedalās”, tādēļ attiecībā par mūsu kopīgumu Raksti runā par “koinonija”, kas nozīmē “*daļas piederēšana*”, “*piedalīšanās*”. Tātad, es brīvprātīgi piedalos kādā ārpus manis pastāvošā svētībā. Mēs cilvēki, atkal un atkal esam spējīgi tikai vai nu mētāties ar

patiesībām, vai arī aklā mīlestībā un ar daudziem kompromisiem cits citu “pieņemt”. Bet pēc Ef 4, pilnveidošanās ceļš ir tas, ka mēs cits citam mīlestībā *sakām patiesību*. Tikai tādā ceļā izraisās efektīvi augšanas procesi ar īstu progresu. Bet tādēļ, ka mēs cits citu nevedam pa šo patiesības ceļu mīlestībā uz augšanu, no debesīm ir jānāk daudziem satricinājumiem, lai mūs iebīdītu tādā stāvoklī, kas atbilst radības kārtībai. Lūgsim atvērtas sirds acis, lai mēs varētu šo satricinājumu iemeslu atšķirt no visiem citiem. Tikai tā mēs atradīsim arī jau sagatavotos izejas ceļus. Organiskā savienošanās procesā ir atrodams liels izejas ceļš no satricinājumiem! Taču – cik maz līdz šim mēs, kristieši, esam sapratuši šo organisko piedalīšanos un to pielietojuši darbos! Tādēļ mēs mēģinām atkal no jauna *mūsu* redzes viedokli, veidu un domas “uzstiept” citiem. Un nav miera, kamēr otrs nedomā, nerīkojas un nejūt tāpat kā tu pats.

Taču tieši tas ir organiska neiespējamība! Tā kā cilvēka ķermenis ir precīzs Kristus ķermeņa attēls, tad mums ir jāmacās no Viņa. Kad satiekas roka un kāja, tad tās taču netieksies pēc “eksistences apmaiņas”! Kāds būtu rezultāts, ja roka tikmēr darbotos ap kāju un kāja tik ilgi piesietos rokai, kamēr roka kļūtu par kāju un kāja par roku? Tad tev pie vienas kājas būtu pēda, bet pie otras – roka, bet pie vienas rokas delna, un pie otras – pēda!

Ja mēs apskatām savu ķermeni, tad tieši daudzpusīgumā ir lielā svētība. Aknām vienmēr ir jāpaliek aknām un sirdij – sirdij. Niere nekad neklūs par žulti un plauša nekad nevarēs ieņemt sirds vietu. Katram loceklim Kristus miesā ir absolūti jāpaliek savā īpašajā dabā un tur arī ir jākalpo. Atņem kuņģim skābi, jo tā tev izskatās par kodīgu, un tu redzēsi, kādu nelaimi tu ar to izraisīsi. *Tādēļ pilnveidošanās atslēga ir “piedalīšanās”, nevis*

“apmaiņa” vai “vienveidīgums.” Es piedalos mana brāļa un manas māsas Kristū darbībā un būtībā, brīvprātīgi ļaujot viņa/viņas būtības veidam mani caurstrāvēt un papildināt.

Ja kādam ir brīnumskaista balss, tad man pietiek, ka es drīkstu klausīties viņa brīnišķīgajās skaņās. Es piedalos dāvanā, nemaz nesajūtot pienākumu arī man tik skaisti dziedāt. Kas to vairs nespēj, tas ir slims vai arī viņš cieš no skaudības un greisirdības grēka. Un, kad es kaut kur esmu viesos, un uz galda ir garšīgi ēdieni, tad es piedalos šajā devumā, neiekrītot kompleksos gribēt arī pašam mācēt tik labi gatavot. Cik neizteicami brīnišķīgi, ka mēs esam “ieguldīti” tik ļoti daudzveidīgajā Kristus miesā! Tikai, cik akli mēs esam, ka mēs nespējam ļaut pastāvēt šim principam visos garīgās dzīves līmeņos!

Te ir kāds brālis, kas sludina tik asi, ka neviens no turienes neizsprūk neapstrādāts. Kāda neaizmirstama pieredze, kad pat viscietākie puīši nokrīt ceļos, lai ar lūgšanos meklētu savu grēku piedošanu! Cik viegli pēc tam vienam otram ir iedomāties, ka tikai šāda sludināšana esot pareizā, jo ir sajusta svētījošā šādas sludināšanas ietekme. Un tomēr tai pašā laikā notiek arī daudzi citi pasākumi, kur darbojas tāda pati svētība, lai gan tur tiek kalpots tik maigi, kā ir iespējams tikai Sv. Gara baloža būtībai. Es esmu piedzīvojis visdažādākās sludināšanas, kas pēc veida atšķīrās tik ļoti, kā rietumi no austrumiem, un tomēr tās visas darbojās pamodinoši un dzīvinoši. Tieši tāpat pastāv neatceļama atšķirība starp nieri un sirdi, starp aci un ausi. Ak, lai tas viss taču pastāv un katrs nonāk savā īpašajā veidā līdz pilnīgumam. Nedomājiet, ka kāds cits loceklis sasniegs pilnību tikai tad, ja būs galīgi un pilnīgi piesavinājies arī jūsu īpašības. Tādas domas ir tik mulķīgas, kā kad acs atzītu auss gatavību tikai tad, kad tā beidzot varētu arī redzēt.

Kas ir praktiskā atšķirība starp “piedalīšanos” un “eksistences apmainīšanu”? Piedalīšanās cita žēlastībā! Tikko auss piedalās acs darbībā, tā var zināmā mērā “redzēt” arī tad, ja netiek pārveidota savā īpašajā uzbūvē. Kas citādi veidotos neapkaru, un arī nepūlas tos ar sīkiem slepeniem solīšiem pārveidot, tas liek miesas pilnīgumam funkcionēt-spējīgu pamatu. Vēlreiz pieminēšu dziedātāja piemēru: priecājies no visas sirds par viņa dziesmu un vēlies, lai viņš tajā sasniedz visu pilnību. Baudi viņa dāvanu kā savu paša. Piedalies viņa spējās tāpat, kā tu ar savām rokām un kājām piedalies pie visiem tava ķermeņa locekļiem. Viņa īpašības padari par tavējām, negribēdams pats tāds būt. Es esmu sprediķotājs ar manu personīgo stilu. Un es varu kļūt pilnīgi viens ar citāda veida sprediķotājiem. Man patīk, kā ducina stingrie pravieši, un man patīk klausīties maigi iestīgotos. Tādēļ man divas svētījošākās pamattēzes skan sekojoši: 1. “galvenais, ka tas notiek caur Kunga Garu”; 2. “Galvenais, ka citādi, nekā es”.

Tieši mūsu organisko konferenču laikā ikreiz mana sirds pārplūda aiz pateicības un simpātijām pret katru atsevišķo locekli, kas varēja uztvert lietas, kuras es pats nevarēju aptvert. Tā ir mana absolūtā glābšana tikpat patiesi, kā manas acis ir absolūtā glābšana visam manam ķermenim! Kur vien Kristus darbojas caur kāda cita veida locekli, valda brīnišķīga brīvība un pacilātība. Mūsu sabiedrībā bija laiks, kad bija ienākusi tendence, kad daži gribēja no sevis taisīt “mazas Ivo-kopijas”. Nekas cits mani nevar padarīt vēl nelaimīgāku. Es varu vēl paciest, kad es satieku kādu vienu, kas ir tāds pats kā es; bet kopdzīve ar vairākiem tādiem ar laiku, visticamākais, man dzīvi padarītu neizturamu. Mēs taču neesam nekādi kloni! Man ir vajadzīga daudzveidība, papildinājums, Kristus pilnība! Jo

daudzveidīgāk, jo labāk! Katram ir jābūt oriģinālam, tikai tā mums patiešām ir labi.

Kā jauns kristietis es reizēm neatzinu manas Bībeles skolas māsu svētlaimīgo dziedāšanu. Tās palaikam pastaigājās, rokās sadevušās, pa ielām un divatā dziedāja jaukas evaņģēlija dziesmas. Uz mums, misionējošajiem censoņiem, tas, protams, iedarbojās kā laika šķiešana. Mēs labāk tikāmies mazos pulciņos, lai lūgšanu vētrā tuvinātu pamošanos. Kā mēs toreiz vēlējāmies, kaut arī mūsu māsas to būtu sapratušas, *...taču viņas vienkārši bija aklas pret patiesajām cīņām un Dieva prioritātēm...* Mēs bijām stipri un nelokāmi, viņas turpretī vājas un virspusējas. Kad es reiz ugunīgi lūdzos, lai šīs maigās māsas arī celtos ticības cīņai, viņas tikai raudāja un sūdzējās skolas vadībai par manu nežēlsirdību. Mēs nekādi nevarējām tās iegūt. Taču šodien, pēc daudziem gadiem, es ar arvien lielāku ieguvumu atceros tās svētlaimīgās balsis. Cik reti šodien cietajā frontē vēl dzird tādu dziedāšanu. Kad es to kaut kur dzirdu, es uzreiz aplkustu un uzmanīgi klausos. Es dzeru to kā kāds ceļinieks no skaidra kalnu strauta, pirms turpinu savu ceļu. Es esmu un palieku karavīrs; bet cik mīlīgi ir atspirdzinājumi ceļa malā! Kas zina, vai tās trauklās māsas šodien vēl ar tādu pašu novērtējumu atceras savus cīnītājus brāļus?

Pa šo laiku jau arī viņas būs pamanījušas, ka bez šīs dedzīgās ticības -, Vārda - un - lūgšanu cīņas nekas nenotiek. Savā garajā ceļā viņas bieži vien būs sajutušas, ka viņas vienkārši nav radītas šai frontes cīņai. Varbūt viņas ir ļoti norūpējušās, vai mēs vēl cīnāmies, vai arī esam jau noguruši un izvārguši. Bet mēs norūpējušies jautājam: “Nez, vai mūsu māsas vēl dzied?” Cik žēl un cik traģiski, ja viņas būtu zaudējušas savu oriģinalitāti. Cik ļoti nāvei nodoti ir brāļi, ja māsas vairs nedzied, un tāpat māsas, ja brāļi vairs necīnās! Kāds

zaudējums, ja cietais sludinātājs kļūst mīksts un maigais – ciets! Kādu nāvi nes tas, ka acs grib dzirdēt un auss redzēt! Un kādu pilnību nes tas, ja katrs savā radītajā būtībā un veidā nonāk līdz pilnīgumam un ar savu oriģinalitāti ir visa organisma rīcībā. Dievs mums ir dāvējis to, lai mēs visas Kristum atbilstošās dažādības atzītu kā daļu no sevis un varētu tās pieņemt. *Lai Viņš pats to dara, ka mēs savstarpēji tā atspirdzinām un papildinām cits citu visos līmeņos, līdz pat galīgai Dieva pilnībai, kas ir Kristus daudzveidībā.*

„Un turklāt vēl - 1000 dāvanu!”

Mēs esam ielaiduši lielas kļūdas. Daži, piemēram, ņemdami no **1 Kor 12**, sludina par deviņām Gara dāvanām kā par noslēgtu veselumu. Bet kā Dieva pilnīgumu varētu ierobežot ar “deviņi”? Mīļotie, Dievā ir neierobežota Gara dāvanu pilnība – daudz vairāk par Pāvila uzskaitītajām deviņām. Apskati taču savu ķermeni – vai tas sastāv tikai no deviņām īpašībām? Kristū ir apslēpta “tūkstoškārtīga” pilnība. Viņam nav novilkta nekādas robežas – **Mk 9:23 “Bet Jēzus uz to sacīja: “Tu saki – ja tu spēji! ... Tas visu spēj, kas tic.”** Tādēļ izpletīsim arī mūsu sagaidīšanu šajā ziņā nesalīdzināmi plašāk! Attaisiet vārtus un plaši atveriet durvis! Izpletiet plaši telts segas un pagariniet telts virves! Stingri iesitiet sagaidīšanas mietiņus, lai Dieva svētība varētu izlīst visā pilnībā!

Jes 54:1-4 “Gavilē, tu neauglīgā, kas neesi bērņus dzemdējusi! Priecājies un liksmojies tu, kas nepazīsti dzemdību sāpes! Jo vientulei būs vairāk bērnu, nekā precētai!” - saka tas Kungs. Paplašini savas telts vietu un telpu, izplet un izspriedz jo plaši sava dzīvokļa segas, pagarini savas telts virves un nostiprini jo spēcīgi savas telts mietus un stabus! Jo tu izplatīsies pa labi un pa kreisi, tavs

dzimums iemantos veselās tautas un no jauna apdzīvos tuksnešainās pilsētas. Nebīsties, jo tev nebūs jāpievīlas, tev nebūs jākaunas, jo tev nebūs jānosarkst! Tu aizmirsīsi savas jaunības kaunu, un tev nenāksies vairs pieminēt sava atraitnes laika negodu!”

Dieva vēl piepildāmais darbs taču aptver visu kosmosu! Ir vēl daudz kas, pie kā būtu jāpieķeras un vēl ir jāizdara lieli darbi. Tādēļ strādāsim pie tā kā viens vīrs, lai Dieva pagodinājums mūsos iegūtu veidolu. VIŅAM kā Vienvaldniekam ir jānonāk uz Troņa! Bet mums, caur Dieva Garu mūsos, ir jāuzbūvē šis ceļš, jāuzceļ šī valdīšana. Darīsim tā, lai mums atkal nebūtu jādzied šī sēru dziesma **Lk 19:14 “Mēs negribam, ka šis pār mums valda”**.

Mēs arī šodien vēl esam Visaugstākā sūtņi, kam visas tautas un nācijas ir jāpadara par mācekļiem – **Mt 28:19 “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā...”** Nebeidzams spēka pilnums, ideju bagātība un gudrība tiem, kas ir gatavi izpildīt šo visaptverošo uzdevumu! Tādēļ mēs atkal un atkal no jauna esam gatavi kaut ko izgudrot, atklāt ko jaunu, izdarīt kaut ko lielāku, lai piepildītu Dieva plānus. Dieva žēlastības iedarbību taču ir tūkstoškārt vairāk, nekā mēs lūdzam un spējam iedomāties – **Ef 3:20 “Bet Viņam, kas darbodamies mūsos ar savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam...”** Kas iznes kaut ko jaunu no Dieva pilnības? Vai mēs vēl apzināties, ka Dieva valstības uzcelšanas dēļ Izraēlā reiz viens vajāja tūkstoti? – **5 Moz 32:30 “Kā viens vienīgs var vajāt tūkstošus, un kā divi vien var likt bēgt desmit tūkstošiem?”**, un - ka kristietības pirmssākumos Filips tika pārcelts no vienas vietas uz citu, un tam viņam nebija vajadzīga ne mašīna, ne lidmašīna, ne kāds cits transporta līdzeklis? –

Apd 8:39 “Kad tie no ūdens bija izkāpuši, tā Kungs Gars Filipu aizrāva, un galminieks viņu vairs neredzēja.” Toreiz tas bija visjaunākais un vislielākais – un kas tas ir šodien? Kas šodien to turpinās?

Vai mums vēl ir skaidrs, ka ne saindēti ēdieni, ne dzērieni nevarēja iztraucēt Dieva plānu tiem, kas bija Viņa kalpošanā – **Mk 16:18** “Tie ar rokām pacels čūskas, un kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli.” Dieva žēlastības pilnībai nespēj pretī stāvēt ne skorpioni, ne čūskas – **Lk 10:19** “Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skarpījiem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs.” Viņi slimajiem uzlika Pāvila priekšautus un sviedrautus – un tie dziedināti pieleca kājās **Apd 19:11-12** “Dievs darīja neparastus brīnumus ar Pāvila rokām, ... pat sviedru autus un priekšautus no Pāvila miesas uzlika neveseliem, un slimība tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja.”

Un tagad? Visi “viņiem pakaļ”? Vai mums būtu jādzenas pēc toreizējiem brīnumiem? Ak nē! Ir jāiet tieši pretējā virzienā! Nekad neskaties tikai pēc kaut kā, kas reiz jau ir bijis. Tieši tas jau no seniem laikiem ir nozīmējis Dieva godības nolūšanu. Iekaro jaunu zemi! Esi tu pirmais jomās, kas vēl nekad nav bijušas atslēgtas. Citi, bez šaubām, tad to pārņems un darīs tos pašus darbus. Taču progress vienmēr būs tikai tur, kur mēs tiecamies uz priekšu uz darbiem, kādus vēl neviens nav darījis. Mēlēs tiek runāts kopš seniem laikiem un tāpat dziedināts utt., un tā lai tas arī paliek! Bet mums joprojām ir jātiecas uz jauniem krastiem. Saki Dievam: “*Liec mums darīt to, kas vēl nekad nav darīts. Mīlestība lai paliek, tāpat cerība un ticība – un tajā visā Tu nepārtraukti dari arvien lielākas lietas!*” Kur

vien kāds atklāj kaut ko jaunu, pēc tam uzreiz visi skrien tajā virzienā. To mēs zinām no zeltračiem un no naftas meklētājiem.

Tā tika izveidots arī kompjuāters. Paskaties pats, kā tas attīstījās. Patiess progress notiek tikai tad, ja mēs jau tagad meklējam jaunus dziļumus. Kas pirms dažiem gadu desmitiem būtu kaut tikai iedomājies par mājas kompjuāteriem u.c.? Bet šodien tas jau ir vai katram. Bet, ja tagad jau atkal visi skrien tikai šajā virzienā, kur tad paliks kosmorētika un planetogrāfija utt.? Vai tu nezini, kas ir kosmorētika un planetogrāfija? Es arī nezinu - bet redzi, tieši tā pēkšņi uzpeld jauni jēdzieni, kas vedīs mūs uz nekad nepazītiem apvāršņiem. Tikko mēs tiekam ievadīti tādās pilnīgi jaunās dimensijās un jomās, mēs atkal sev jautājam: “Kā gan es līdz šim nekad neesmu pat iedomājies par tādām kopsakarībām?” Jā, tad mūs nodarbinās tieši šādi jautājumi.

Taču šeit nav jādoma par laicīgiem un pasaulīgiem pētījumiem. No tiem es paņemu tikai pamatprincipus, lai tad tos pielietotu Dieva darba veicināšanai. Jo, tieši tāpat kā tur, arī Dieva evaņģēlija “cauri izdabūšana” ir atkarīga no mūsu “jauno zemju ieņemšanas”. Mums, kristiešiem ir jāsagaida neierobežota jaunvirzienu un izlaušanos daudzveidība arī garīgajās lietās. Tādēļ, ja katrs no mums izbeigs gribēt tuvākos pārvērst savā paša bildē, bet tā vietā veicinās viņa ieiešanu viņam paredzētajā pilnīgumā, tad mēs izlauzīsimies līdz nekad nepazītām Dieva pilnības godībām. Salīdzinājumā ar to, tad viss, kas jebkad ir bijis vai arī būs bijis, atskatoties ikreiz no jauna izskatīsies tikai kā tas sinepju graudiņš, kas sevī slēpj nesalīdzināmu pilnīgumu.

Dieva Kristus, tas ir – paaugstinātā Galva un tās pagodinātie locekļi, caur kuriem Viņš darbojas - nav kaut kāda vienveidība, bet gan daudzveidības kopums, vienotība. Kristus ir

VIENĪGAIS, bet ne vienveidīgais. Tikai tad, kad mēs visi ieiesim mums paredzētajā oriģinalitātē un daudzveidībā, mēs būsīm spējīgi citi citu saprātīgi papildināt un vadīt uz kopīgu pilnīgumu. Tādēļ sargieties no visas šaurības, no visas vienpusīgās vienveidības. Viss tas ir velnišķīgi un dēmoniski, kas grib visu savstarpēji pārveidot savā bildē vai ierobežot.

Nobeigumā ir jāpiemin, ka te runa nav par kaut kādu dievbijīgu individuālismu. Visai dažādībai ir jāsader kopā, un pat vēl tad, ja tās darbojas viens otram pretī kā “bicepss” ar “tricepsu” (bicepss ir augšējais muskulis, kas dara mūs spējīgus smagumus *pievilkt mums klāt*, bet “tricepss” ir tam pretī atrodošais augšdelma muskulis, kas mūs dara spējīgus lietas *grūst prom* no mums). Dieva Kristus, neskatoties uz, vai tieši savu vispretmetīgāko uzdevumu dēļ, ir pilnīgi viens. Viņš sevi atpazīst no “tās pašas dzīvības smaržas”, no “būtības vienotības” un no tās pašas “dabas”.

Un tā, mēs te nerunājam par nesvētīgo sinkrētismu. Te runa nav par visdažādāko reliģisko strāvojumu un garu sajaukumu! Patiesība un meli ir atkal cita tēma. Ir cilvēki, kas “viltus ceļus” spītīgi grib iztēlot kā “oriģinalitāti”. Mēs ar to visu nedomājam dievbijīgu nesaistītību un ekstravaganci, un nepavisam jau ne stūrgalvīgo nepamācāmību un individuālisma mīlestību. Un te ir vajadzīga Kristus gudrība! Sevi savstarpēji atpazīs un atzīs tikai patiesie Kristus locekļi – un ieies kopīgajā pilnībā. Tikai caur paļaušanos uz Dieva žēlastību mēs tajā ieiesim. Savu draudzi būvē Viņš, nevis mēs!

Iespējams, ka mēs sev jautājam, kā praktiski kādreiz var nonākt līdz šai, sevi papildinošajai pilnībai. Tā mums ir jāpatur sirdī kā salda vīzija, par to ir jālūdz Gara iedvestā degsmē un nav jāpalaiž garām neviena piedāvātā iespēja to praktiski pārvērst

darbos. Taču viens ir skaidrs: mēs, cilvēki, esam pārāk stingri iepinušies ērtuma, patmīlības un labklājības lamatu-tīklā, lai mēs paši varētu sevi no tā izvilkt. Tādēļ Dievs mums nāk palīgā ar smagiem satricinājumiem. Kustēsies debesis un zeme un pamodinās mūs visus no katra pašsaudzēšanas un pasivitātes miega. Mums ir jātiek pārslogotiem tik lielā mērā, lai nevienā lietā mēs vairs nevarētu paļauties uz sevi. Bet tur, kur mēs visas bezcerības vidū ticībā sāksim palikt mierā, un turēsim un paturēsim savu acu priekšā tikai Viņu vienu pašu, tur viss bezspēks pavērsīsies, vienpusība kļūs par daudzveidību un individuālisms kļūs par organisku veselumu. Tas notiks caur šādu žēlastību! Tādēļ ļausim cits citu, savstarpējā aizlūgšanā par šādu Kristus miesas pilnveidošanu, nenogurstoši nest Dieva Troņa priekšā.

Kopsakarības uz vienu acu uzmetienu

Ps 50:3-4 „Mūsu Dievs nāk un necieš klusu; iznīcības uguns iet Viņam pa priekšu, un stipra vētra plosās Viņam visapkārt. Viņš uzsauc debesīm augšā un zemei, lai tiesātu savu tautu...” Vāciski: “Nevis tādēļ, ka jūra plosās un ūdeņi viļņojas, Kristus nāk atkal, bet tādēļ, ka Kristus nāk, trako jūras un viļņojas ūdeņi.”

„Tici, kamēr ir nelabvēlīgi, – pēc tam būs par vēlu.“

„Patiesa ticība nozīmē: problēmas atrisināt Dievā – nevis pārlidot tām pāri!“

„Mēs jau ticam, un ticam visi – pirms posts ir klāt.“

„Skaitās nevis tas, ko saka mūsu ienaidnieki un kas tiem padomā pret mums, skaitās vienīgi tas, ko saka Dievs un kas Viņam padomā ar mums.“

„Mēs visu laiku varam novērot sevī Kristus darbus, pat tad, ja atrodamies uz nepareizās takas – jo Kristus mūsos neatlaidīgi mūs spiež uz pareizo taku.”

„Zināt Bībeli vēl nenozīmē būt redzīgam. Tikai tas, kas pamana aktuāli klātesošā Dieva darbošanos, tas ir redzīgs.”

„Nekā nav dzīvē, kur runa nebūtu par Kristu.“

„Ja patvērums posta dienā ir VIŅĀ – tas ir patiesais mantojums.“

„Nav teikts: “Kuri no tēviem nav vajājuši praviešus ...“

„Drošākā zīme par tuvojošos stipru vētru ir tā, kad zivis kožas kā nekad citreiz.“

„Ja ēd par maz, rodas izsalkums – ja ēd par daudz – arī.”

„Mēs esam gudrie muļķi, stiprie švakūļi, cēlie nekas. Mēs esam kārotās putas, vajāti apjūsmotie, ienīsti mīļotie. Neskatoties uz pastāvīgo bojā eju, mēs visu laiku kāpjām uz augšu; neskatoties uz ilgstošo nemiera celšanu, mēs ilgstoši ieejam mierā; neskatoties uz neatzīto mīlestību, mēs esam mīlestības atzīti.”

„Pārāk daudz gaismas padara aklu.”

„Dievu kā glābēju no visa posta nevar pieredzēt ārpus visa posta.”

„Mūsu absolūti visneatrisināmākā problēma – tieši tas ir domāts, kad Dievs saka – paļaujies!”

”Pasaule” nav tikai šis vai tas. “Pasaule” ir viss, kas mani šķir no VIŅA.”

„Mums ienaidnieka priekšā ir jābūt pilnā apziņā par Dievu, un nevis Dieva priekšā pilnā apziņā par ienaidnieku.”

„Cilvēki neko nesaskata skaidrāk kā ilūziju, kuru tiem nepārtraukti mālē acu priekšā.” „Tas ir kliedziens pēc dzīvības, kas mūs tik neatlaidīgi ved uz nāvi.”

„Pakļaušanās nav nekas cits kā saprātīga kapitulācija zem nemainīgajām Radības kārtībām.”

„Neviens nevar svinēt pavasari tikai sev vien.”

„Vai nu, esot fiksētam uz problēmām, pazaudēt Kristu no acīm, vai arī – esot fiksētam uz Kristu, pazaudēt problēmas no acīm. Kamēr mēs neesam iemācījušies caurskatīt Kristu caur mūsu problēmām un mūsu problēmas caur Kristu, mēs vēl neesam daudz iemācījušies.”

„Kārdināšana runā: „Tas nevar būt, kristietis nekad nenonāks tiesā!” tikt sapulcinātam – vēl nebija mans laiks.”

„Šīs saules lielākā no traģēdijām ir tā, ka mēs vienmēr atstājam aiz sevis cilvēkus kā atpalikušos tikai tādēļ, ka tie ir gadiem mums priekšā.”

„Ja tu meklēsi gudrību, tad tu atradīsi Tēvu; ja tu meklēsi Tēvu, tad tu atradīsi gudrību.”

„Dievs nav kāds punkts kaut kur visumā. Visums ir punkts kaut kur Dievā.”

„Neupurēsim ne kvalitāti uz kvantitātes altāra, kā arī ne kvantitāti uz kvalitātes altāra!”

„Ak vai, ja no misijas rūpēm un vēlmēm iznāk tikai misijas darbs!”

„Mēs ilgojamies pēc tās svētības, kāda mums reiz bija mūsu paļāvības dēļ – tā vietā, lai vienkārši atkal paļautos, kā toreiz.”

„Nebaidies, tu tārpīņ Jēkab, vētra tos izkaisīs. – No tārpā par vētru!” (vāciski te ir vārdu spēle).

„Kas grib uzvarēt, iegūt nākotni, tam šodien ir jādzīvo piepildītā pagātnē.”

„Ja tu vienmēr meklē to, kas arī nav varējis noturēt ticību, tad tu esi slikti mierināts. – Mēs vēl joprojām meklējam to, kas to nav pazaudējis.”

„Ir cilvēki, kas ceļo no viena pasaules gala uz otru, lai kaut kur saņemtu dzīvību. Mēs ceļojam noviena pasaules gala uz otru, lai kaut kur dzīvību dotu.”

„Caur Jēzus asinīm mēs esam dabūjuši tiesības, caur Viņa Garu – spējas ieiet Dievā.”

„Nevienā citā stundā cilvēks labāk neatpazīst savu laimi, kā tad, kad tā viņam tiek atņemta.”

„Nevienā citā stundā cilvēks labāk neatpazīst savu „Pie mums visam vienmēr vispirms ir jābūt apskatītam iespējamā un izdarāmā aspektos, pirms mēs ļaujam sevi izkustināt uz paļaušanos.”

„Kāds botānisks pamatprincips: “Tikai ziedošie augi nes augļus”
„Pie mums visam vienmēr vispirms ir jābūt apskatītam iespējamā un izdarāmā aspektos, pirms mēs ļaujam sevi izkustināt uz paļaušanos.”
„OCG pārvalda nevis atziņu, bet praksi!”

„Vēl nekad neviena reliģija nav ļāvusi citai sevi tiešām uzvarēt – un tagad pēkšņi cilvēks grib cīnīties ar visām uzreiz!”
„Izraēlam vajadzēja vest cilvēkus pie Dieva, nevis Dievam cilvēci pie Izraēla.”

Kas ir antikristīgi?

Rom 15:18 Pāvils saka: „Jo es iedrošinos stāstīt tikai par to, ko Kristus ir darījis caur mani, gan vārdos, gan darbos.” Antikristīgi ir viss, ko mēs esam Jēzus vārdā dzīvojuši, teikuši vai darījuši, un nevis patiešām pats Kristus to būtu darījis caur mums. Jēzus par sevi varēja teikt – **Jņ 5;30** “Es no sevis nespēju darīt nekā. Kā es dzirdu, tā es spriežu...”

Jņ 5:19 “Dēls no sevis neko nevar darīt, ja viņš neredz Tēvu to darām... to arī Dēls dara tāpat.”

Jņ 14:10 “Vārdus, ko es jums saku, es nerunāju no sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir manī, dara savus darbus.” To pašu Jēzus teica arī par mums – **Jņ 14;18** “Es jūs neatstāšu bāreņus, bet es nāksu pie jums.” –

Jņ 14:23 “Un mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie viņa un ņemsim pie viņa mājvietu.” –

Jņ 15:5 “Jo bez manis jūs nenieka nespējat darīt.” –

Fil 2:13 Pāvils to apkopo šādi – “Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc labpatikas (pāri jūsu labajai gribai).”

Antikristīgais sākas tieši tur, kur mēs Jēzus vārdā kaut ko sakām vai darām, bet Viņš pats to mūsos nemaz nav darījis. Tādēļ arī vārds antikrists burtiski nozīmē “Kristus vietā” (anti - kaut kā vietā). Tādēļ visneatpazītākie antikristīgie darbi zem debesīm ir daudzie Bībeles citāti, daudzas kristīgās lūgšanas un vēl daudz kas cits – visi neskaitāmie dievbijīgie vārdi, kas nāk pār atzīstošo kristiešu lūpām. Viens Dieva vārds savā laikā – cik tas ir labs; taču viss tas, kas izplūst no mums ne Kunga laikā, nav bijis Kristus, bet gan ir anti-kristīgs. Kristīgs vārda

patiesajā nozīmē var būt tikai tas, ko *pats Kristus* dara mūsos un caur mums. Šī iemesla dēļ Pāvils neuzdrošinājās liecināt par kaut ko, par ko viņš ar pilnu pārliecību nevarēja teikt, ka to viņā būtu darījis pats Kristus. Cik daudzus kristīgus darbus – līdz pat zīmēm un brīnumiem – *nav* darījis pats Kristus!

Vai tu šo atšķirību jau pazīsti savā dzīvē? Mums tā noteikti būtu jāpazīst, jo **1 Kor 3:13** mums tiek teikts, ka mūsu katra darbs atklāsies un tā diena to noskaidros, jo tā diena atklāsies ar uguni. Šajā sakarā Pāvils **11. pantā** saka **“Jo citu pamatu neviens nevar likt, kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus. Bet, ja kas ceļ uz šī pamata zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu vai salmus, katra darbs tiks redzams...”**

Mīļotie, nākamā Kunga diena jau sākas. Ar šo dienu mēs saprotam 1000-gadīgo valstību, kad valdīs Kristus ar savu pilnīgo Kristus-organismu. Vai mēs visu laiku rēķināties ar to, ka šī diena atklāsies ar uguni? Ar citiem vārdiem runājot, sadegs viss, kas nav pats Kristus mūsos. Šis uguns pārbaudījums jau ir sācies. Tā turpināsies līdz šīs dienas pilnīgai izveidei. Tagad arvien pieaugoši parādīsies, kurš ir teorētiskais, un kurš ir praktiskais kristietis. 10 000 teorētiskās lekcijas par garīgo peldēšanu šajā tiesā nevar aizvietot nevienu vienīgu peldēšanas kustību. Debesis un zeme tiks satricinātas, lai radītu mūsos Kristu! Pārbaudījumi sasniegs mūs, atbilstoši mūsu stāvoklim – **1 Kor 10:13** **“Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcīgs pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri pār jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.”** Un tajā, kurā Viņš nevarēs dzīvot, *atbilstoši stāvoklim*, to Viņa uguns-daba šajā uguns pārbaudē diskvalificēs. Tikai – nevis tīri juridiskā, teorētiskā veidā, kā daudzi to tik jauki iztēlojas. Tēlaini runājot, nopietnā

gadījumā nosodišana būs nevis tīri teorētiski “nepraša jūrniecībā”, bet būs brutāla, reāla dzīves kuģa apgāšana. Un tad apgāztos nediskvalificēs tikai ar juridisku spriedumu “nepeldētājs”, bet to izdarīs pēkšņā nāve noslīkstot. Attiecībā uz tuvojošamies garīgajām pretvarām, diskvalificētājs nebūs tikai ieraksts kaut kādā dienesta grāmatiņā “karadienestam nederīgs”, bet – kā neaizsargātas un bezieroču būtnes, tos samīdīs nežēlīgās elles varas. Viss, kas mūsos nenotiek no Kristus, tiks diskvalificēts un sadegs ugunī! Praktiskā dzīvošana Kristū un Svētajā Garā nav sarežģīta, bet tas ir kaut kas ļoti daudzslāņains un vispirms jau – pilnīgi bez kompromisa! Ir vajadzīga konkrēta, konstruktīva garīgā skološana un likumsakarīgi soļi un mērķtiecīga garīgā vingrināšanās, lai staigātu Kristū. Kādēļ tad ir domāti visi Dieva sūtītie evaņģēlisti, skolotāji, pravieši, gani un apustuļi? Vai tu esi neatlaidīgi čakls, “mācīdamies Kristu”? Lai kur tu būtu, lai kādi būtu tavi uzdevumi, skaties, lai tu *kopā* ar saviem vietējiem brāļiem-māsām atrastos reālā, kopīgā, Gara vadītā ceļā. Arī tagad es atkal uzsaucu: ļaujiet savlaicīgi izmērīt jūsu garīgo dzīvi un strādāji pie pamatiem! Tā kā toreiz Jāņa Kristītāja kristīšana toreizējos mācekļus savlaicīgi sagatavoja pirmajai Jēzus atnākšanai, tā mūsdienās mūs sagatavo mērīšanas kalpošana Viņa otrreizējai atnākšanai – **Atkl 11:1-2** **“Man deva niedri, līdzīgu mērkokam un sacīja: Celies un mērī Dieva namu, altāri un dievlūdžējus, kas iekšā. Bet atstāj Dieva nama ārējo pagalmu ārpusē un nemērī to, jo tas ir dots pagāniem, un tie samīs svēto pilsētu četrdesmit divi mēnešus.”** Nepalaid garām šo padomu. Tev ir jānogatavojas, lai tu atkal pie citiem varētu pildīt mērīšanas dienestu. Nāc un iestājies šajā lielajā darbā, kļūsti par daļu Organiskajā Kristus Paaudzē! Vētra ir tuvāk, nekā mēs visi

domājam. Pārbaudījumi nāk. Simti jau mums ir apliecinājuši, ka bez mērīšanas viņi nebūtu atpazinuši savu pašapmānu un garīgos maldu ceļus. Vai viņi ir bijuši desmit, divdesmit vai piecdesmit gadus ticībā, tas bija vienalga. Lielākā daļa satvēra uzdoto laiku un sāka savu ceļu no jauna. Paklausies viņu liecības, jo kopš tā laika viņi vienā gadā ir saņēmuši vairāk, nekā līdz tam gadu desmitos! Nāc arī tu un ierindojies arī šajā kopīgajā OCG-procesā. Nebaidies nekādu investīciju. Iesāc ar sevi pašu un ar savu ģimeni un mācies kopā ar mums staigāt Kristū.

Aborti un to sekas

Nabaga Šveice, nabaga Eiropa

Kopš 60. gadiem Šveicē abortu sodīja ar trīs gadiem ieslodzījuma, izņemot medicīnisku indikāciju gadījumus. Trīs reizes – un proti, 1977., 1978. un 1985. gados – nav pieņemtas Parlamenta iniciatīvas par šī likuma liberalizāciju (no CM-K, jūlijs 2002)

2002. gada jūnija sākumā šveicieši ar 72% “par” nobalsoja par termiņu noregulēšanu. Ar to pašu uzvarēja Šveices valdība, kas prasīja Šveices likumu pielāgošanu “Eiropas standartiem”.

Kā rodas abortu likumi, izskaidroja prof. Bernards N. Nathasons savā referātā par īru konstitūcijas izmaiņām:

“Daudzi no jums būs par mani dzirdējuši, kā par pasaules vislielākās abortu klīnikas direktoru. Mūsu klīnika bija pazīstama zem “skaistā” nosaukuma “Reproduktīvās un seksuālās veselības centrs” Ņujorkā. Tā atradās Ņujorkas austrumu pusē, un, manu divu gadu laikā, kad es biju tās dibinātājs un direktors, mēs izdarījām 60 000 abortus. Tur bija 35 ārsti, kas strādāja manā vadībā...

Mēs izdarījām 120 abortus visās gada dienās, izņemot pirmajā Ziemsvētku dienā. Es personīgi piedevām vēl esmu izdarījis 15 000 abortus savā privātpraksē, tā kā es personīgi esmu atbildīgs par 75 000 abortiem.

Es biju viens no Nacionālās apvienības abortu likuma atcelšanai NARAL (National Association for Repeal of abortion Law) dibinātājiem ...

Dibināšana notika 1968.gadā. Tas bija neticami drosmīgi – dibināt tādu kustību, tādu politisku akciju grupu. Mēs bijām

maza grupiņa ar budžetu 7 500 dolāri mūsu darbības pirmajam gadam.

Ja toreiz būtu izdarīta reprezentatīva attieksmes aptauja, laikam amerikāņi 99,5% būtu pret legālo abortu. Bet mēs, šī mazā grupa ar tikai četriem angažētajiem dalībniekiem, divu īsu gadu laikā dabūjām gatavu, ka Ņujorkas štata 140 gadus vecais likums tika atcelts, un līdz ar to iztaisījām Ņujorku par Amerikas abortu galvaspilsētu.

Pēc trijiem gadiem mēs pārliecinājām Augstāko Tiesu tā, ka tika izdots kaunpilnais tiesas lēmums, kas legalizēja abortus visos 50 štatos.”

Asinsgrēka likums

(pravietisks brīdinājuma sauciens par abortu tēmu)

4 Moz 35:33 „Jums nebūs sagānīt to zemi, kurā jūs dzīvojat, jo asinis zemi apgāna, un zemi nevar salīdzināt to asiņu dēļ, kas tur izlietas, kā vienīgi ar tā asinīm, kas tās izlējis.”

Didache - (pirmkristiešu Raksti, izdoti 100. gadā pēc Kristus, Kunga mācība pagāniem, dota caur 12 apustuļiem) **2:2 “Tev nebūs nogalināt bērnu mātes klēpī un nogalināt jaundzimušus bērnus.”**

Didache 5:2 “... kas nodarbojas ar bērnu nogalināšanu un mātes klēpī iznīcina Dieva attēlu... atraujieties, bērni, no tā visa.”

Pēc izvilkuma no kādas nāves cēloņu statistikas (BfS 1997), Šveicē divi visbiežākie nāves cēloņi ir vēzis un sirds-asinsrites atteikšanās kalpot. 1998. gadā 15 998 cilvēki ir miruši no vēža un 19701 no sirds-asinsvadu slimībām. Bet šajā valsts oficiālajā statistikā nav minēts fakts, ka tajā pašā gadā vairāk kā 12 000 šveiciešu bērni ir kļuvuši par aborta upuriem. Līdz ar to aborti bija trešais visbiežākais nāves cēlonis Šveicē. 2002. gada jūnijā mūsu tauta nobalsoja par izmaiņām likumos, kas, starp citu, paredz ieviest vispārēju nesodāmību par abortiem pirmajās divpadsmit grūtniecības nedēļās. Bet Dieva priekšā ar to mēs vēl paaugstinām savu tiesas mēru! Jau kopš neskaitāmo pirmsbalsošanas diskusiju sākuma tika izvirzīti visi iespējamie argumenti un perpektīvas; tikai sev vietu nekādīgi neatrada mums visdraudīgākā lieta – *asins grēka likums*.

Aborts ir asins izliešana – tas ir asins grēks

Katra anatomijas grāmata mums māca, ka cilvēka sirds jau starp trešo un ceturto nedēļu sāk pumpēt asinis uz visām embrija ķermeņa daļām. Šajā laikā topošais cilvēks vēl ir tikai 3-5 mm liels. Visā diskusiju laikā par abortiem atkal un atkal tiek daudz debatēts par bērna ķermeņa lielumu un formu. Runā par “tikai šūnu čupiņu”, kas esot jāizņem. Taču diskusiju pamats, par to, runājot no Dieva perspektīvas, nav ne ķermeņa forma, ne ķermeņa masa, bet gan par asinīm: **“Viņa asinis ir viņa dvēsele** (vai viņa persona, viņa dzīvība)”, vai **3 Moz 17:14 “...jo ikvienas miesas dvēsele (persona) ir viņas asinīs”**; lasi arī 11. pantu.

Dzīvība, vai labāk – persona, kas ir Dieva radīta, Dieva acīs nesākas ar tās pašapziņu, ķermeņa lielumu un tā formu, bet ar tās pirmo asins pilienu. Asinis *ir* dvēsele, dzīvība, eksistence, īsi – pati persona. Kas kaut kā pieskaras šīm asinīm, resp., tās izlej, tas ar to izdara asins grēku!

Jēzus Kristus abortu sauca par “bērna slepkavošanu”

Viens no vissvarīgākajiem 1. gadsimta kristīgajiem mācību rakstiem bija “Didache”. Tai bija liela autoritāte. Šī Jēzus mācības “tradīcija” (saglabājies raksts) otrajā bauslī skaidri pavēl: “Tev nebūs nogalināt! Tev nebūs nogalināt bērnu mātes klēpī un nogalināt jaundzimušo!” Nodaļā 5:2 vēlreiz tiek runāts par šo pašu tematu: **“Kas nogalina bērnus un iznīcina mātes klēpī Dieva attēlu, tie novēršas no vajadzībā esošajiem... Atraujieties, bērni, no visiem tiem!”** Tātad, jau pirms 2000 gadiem Jēzus Kristus ir pamācījis savus apustuļus burtiski tā, ka aborts ir bērna noslepkavošana, tas ir – asins

grēks. Saskaņā ar Dieva vārdu, asins grēkam ir vienmēr smagas sekas, un to nevar izpirkt tā, kā katru citu grēku. Bada postu:

2 Sam 21:1 “...Dāvida...laikā bija bads trīs gadus ..., un Dāvids meklēja tā Kunga vaigu. Un tas Kungs sacīja: “ Uz Saula un viņa nama guļ asins grēks tāpēc, ka viņš nogalināja gibeoniešus” - sērgas, karus:

2 Sam 12:9-10 “Tu esi nogalinājis hetieti Ūriju ar zobenu un viņa sievu tu esi ņēmis sev par sievu, bet viņu pašu tu esi nokāvis ar Amona bērnu zobenu. Bet tagad no tava nama zobens vairs neatstāsies uz mūžīgiem laikiem, tāpēc ka tu esi ņēmis hetieša Ūrijas sievu ar nolūku, lai tā kļūtu tava sieva” - plēsīgus zvērus un daudz ko citu - Bībele saved nepastarpinātā kopsakarībā ar asins grēku. Pēc Dieva vārda asins grēks vienmēr apgāna visu zemi pat tad, ja grēkojis ir tikai viens vienīgs cilvēks. Un šīs izlietas asinis, pēc Dieva taisnīguma, var tikt zemei atņemtas vienīgi tad, ja tam, kas tās ir izlējis, tiek atprasītas viņa paša asinis:

4 Moz 35:33 “...jo asinis zemi apgāna, un zemi nevar salīdzināt to asiņu dēļ, kas tur izlietas, kā vienīgi ar tā asinīm, kas tās izlējis.” Mēs bijību Dieva priekšā esam bez atlikuma pazaudējuši! Mēs taču varam Dievu pilnīgi noklusēt nost, izsmiet ārā, nodiskutēt nost vai ko vien mēs gribam; mēs varam sadedzināt Svētos Rakstus un kristīgās vēsts sludinātājus vajāt un iznīcināt; mēs varam sev radīt jaunus, mūsu pašu likumus un liberalizēties vēl tālāk – līdz pat absolūtam: taču ar visu to mēs netiksim garām TAM, kas mūs piemeklēs par katru nevainīgi izlieto asiņu pilienu, jo nevis mēs esam radījuši Viņu, bet gan Viņš ir radījis mūs! Nevis Viņš nāks mūsu tiesā, bet mēs – Viņējā. Un tā tas paliks!

Aborts nerēķināšanās ar faktiskajiem apstākļiem!

Nav debatējamas tās lietas – vai viņš ir tikai embrijs, šūnu čupiņa vai jau cilvēks, vai aborts iedragā psihiski - fizisko labsajūtu, vai nevēlama grūtniecība ir pārmērīga prasība, vai bērnam ir tiesības uz dzīvību, vai pēc termiņa noteikšanas un pasludināšanas abortu skaits pieaugs vai samazināsies, vai aborti ir legāli vai krimināli utt., utjpr. Vispirms runa ir par jautājumu, kā asins grēks iedarbojas uz tā izdarītāju un uz līdzī skarto zemi un kā no šī asins grēka atkal var tikt vaļā. Mēs runājam par “spiedienu dzemdēt”, par „pašnoteikšanās tiesībām” un par visiem iespējamajiem pastāvošajiem likumiem, kurus mēs paši sev esam sataisījuši.

Taču, kopumā ņemot, lielākā daļa argumentu runā vienīgi par kaut kādām cilvēciskajām perspektīvām, par cilvēku izdotiem likumiem vai uzskatiem. Tādā veidā mēs nerēķināties ar faktiskajiem apstākļiem. Mēs esam pazaudējuši bijību dzīvā Dieva un Tiesneša priekšā, par ko brīdināja jau apustuļi **Ebr 12:29 “ Jo arī mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina.”**

Dieva radītā daba un apkārtējā vide pieaugoši soda visu mūsu nepareizo rīcību ar negatīvām fiziskām reakcijām. Dievs ir radījis visus neskaitāmos garīgos likumus, kas nenovēršami izraisīs mūsu bojā eju, ja mēs rīkosimies netaisnīgi un neatstāsimies no tā, kā ir Dieva kārtībā. Kā sekas nevainīgu asiņu izliešanai, Dievs ir noteicis pat visas zemes, kurā tāda netaisnība ir notikusi, bojā iešanu bez žēlastības

4 Moz 35:33 “ Jums nebūs sagānīt to zemi, kurā jūs dzīvojat, jo asinis zemi apgāna, un zemi nevar salīdzināt to asiņu dēļ, kas tur izlietas, kā vienīgi ar tā asinīm, kas tās izlējis.”

Tādēļ aborts nav nekāda privātā lieta! Kas vien izlej nevainīgas asinis, tas līdzinās atomstacijai ar noteci, no kuras iziet radioaktīvais izstarojums pār visu zemi. Tikai garīgi pareiza profesionāla pieeja var apturēt katastrofu.

Abortu noraidīšana nepasargā no tiesas!

Tas viss būtu tikai pusi tik slikti, ja mēs varētu izbēgt no Dieva tiesas, tikai atklāti nostājoties pret abortiem un atteiktos no tiem. Taču tas ir nepietiekami. Dieva dusmas ir jāremdina atbilstoši Viņa noteikumiem. Mēs vairs nepazīstam bailes no Dieva. Agrākie ķēniņi, kā piemēram, Abimelehs, kas Dieva tiesu bija piedzīvojuši uz savas miesas, vēl runāja tādu valodu – **1 Moz 26:10 “Kāpēc tu šādas lietas esi mums darījis? Daudz netrūka, ka kāds no šiem ļaudīm būtu gulējis ar tavu sievu. Tu mums būtu uzkrāvis lielu noziegumu!”**

Tā runāja pat pagānu ķēniņi, kurus izraēlieši uzskatīja par bezdievīgiem jau tādēļ, ka runa vēl bija tikai par kārdinājumu uz laulības pārkāpšanu!

1 Moz 12:17-18 mēs lasām **“Bet tas Kungs piemeklēja faraonu ar lielām mocībām, tāpat arī viņa namu Sāras, Ābrahama sievas, dēļ. Tad faraons aicināja Ābrahamu un sacīja: “Kāpēc tu esi man to darījis? Kāpēc tu man neesi sacījis, ka viņa ir tava sieva?”**

Pār faraonu nāca lielas mocības, jo viņš bija ņēmis pie sevis Ābrahama sievu; pie tam viņš viņai vēl nebija pieskāries! Kā bezdievīga, laulību pārkāpjoša un izlaidīga pēdējo dienu sabiedrība grib izbēgt no Dieva dusmām, kad tās gāzīsies pār visu zemi?

2 Moz 34:6-7 “ „Tas Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlsirdības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā,

kas saglabā žēlastību un piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem līdz trešam un ceturtam augumam.” Ar šiem vārdiem Dievs mūs pārliecinoši brīdina, ka Viņš tiesās katru grēku – un vispirms jau asins grēku. Bet mūsu zemes visas kopā ir asiņu aptraipītas. Ka Dievs, kā Viņš saka – vakar, šodien un mūžīgi ir viens un tas pats, tad, pēc **3 Moz 18:24-28** “**Nekļūstiet nešķīsti...šādu nodarījumu dēļ, jo ar tiem sevi ir padarījušas par nešķīstām pagānu tautas, ko Es izdzišu jums pa priekšu. Ar to ir arī zeme apgājusies, un Es pie tās piemeklēšu viņu pārkāpumus, tā ka zeme izspļaus savus iedzīvotājus. Bet jums būs pasargāt Manus likumus un Manas taisnās tiesas, un nekā nedariet no visām šīm negantībām – ne iedzimtais, nedz svešinieks, kas mīt jūsu vidū. Jo visas šīs negantības ir darījuši šīs zemes ļaudis, kas pirms jums bijuši, tāpēc zeme ir apgājīta. Ka šī zeme jūs neizspļauj, kad jūs to padarāt nešķīstu, tāpat kā tā ir izspļāvusi pagānu tautas, kas priekš jums bija”-** zeme agrāk vai vēlāk izspļaus tautu jau tādēļ vien, ka tā pacieš homoseksualitāti, netiklību, incestu (asins radniecīgu grēku), sodomiju un tamlīdzīgas lietas, un vēl daudz vairāk - tiek izlietas asinis, nevainīgas asinis! Tad neviens piliens nevainīgo asiņu nepalikis neatriebts! Nu mēs varētu šausmās atkāpties un teikt – “Tad jau visas zemes kopā ir briesmīgi apgājītas un pazudušas!” - Jā gan, tieši tādas tās arī ir!

Es gribētu, lai mani šeit saprastu pareizi. Mēs neprasām Mozus manierē, ka tagad ir jānomētā ar akmeņiem visi tie, kas kaut kad ir izdarījuši abortu vai kaut kā citādi ir izlējuši nevainīgas asinis, resp., ir mūsu zemi apgājījuši ar kaut kādiem grēkiem. Pat, ja visi vainīgie šodien tiktu notiesāti un iznīcināti, tad tomēr tās asinis – pēc Dieva vārda - vēl nebūtu noslaucītas no

mūsu zemes, un Dieva dusmām vajadzētu nākt pār mums. Jo daudzi no tiem jau sen ir aizgājuši, kas jau senos laikos ir atnesuši asins grēku pār šo zemi. Un viņu grēks cauri paaudzēm tiek pārmantots līdz trešajam un ceturtajam pēcteču augumam.

Pastāv tikai viens vienīgs bēgšanas ceļš

Vienīgais bēgšanas ceļš ir Jēzus Kristus asinis, kas mūs dara tīrus no visiem grēkiem – tikai nevis caur kaut kādu lētu ticības atziņu. Arī vēl šodien Dievs prasa to, ka galvenajiem vaininiekiem, kopā ar visiem tā grēka inficētajiem, ir jāzaudē dzīvība. Jaunās Derības gaismā tas nozīmē, ka mūsu dzīvē ir jānotiek apzinātai kundzības jeb valdības nomaiņai. Tādēļ, kamēr mūsu ticība izpērkošajām Jēzus Kristus asinīm mūs nenoved pie reālas *valdības nomaiņas*, mums neko nedos par visdārgākā ticības atziņa – **2 Kor 5:14** **utt. “Jo Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam: Tā kā viens ir miris par visiem, tā tad visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. Tad no šī brīža mēs nevienu nepazīstam pēc miesas...Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.”** Šādā nozīmē mums visiem ir jānobeidz sava dzīvība (asinis), nomainot savu personīgo valdīšanu pret Kristus valdīšanu mūsos, tas nozīmē – mēs bez noteikumiem nododam savu dzīvi Viņa pārvaldīšanai, un ik mirkli no jauna caur Svēto Garu izlūdzamies Viņa vadību un Viņa valdīšanu. Nekāds citāds dzīves veids nespēj novērst tiesu!

Es uzsaucu katram atsevišķajam pilsonim, kas lasa šo rakstu, atgriezties. Ļaujiet sevi glābt, novērsoties no visa, kas aizlibalizē prom Dieva svētumu – **Apd 2:38+40 “Bet Pēteris tiem atbildēja: Atgriezties no grēkiem un liecieties**

kristīties ikviens Jēzus Kristus vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu... Izglābieties no šīs samaitātās cilts!” Atzīstiet savus grēkus un nožēlojiet tos Dieva priekšā. Izmainiet savu dzīvi, ļaujot sevi nokristīt Jēzus Kristus vārdā grēku piedošanai. Ļaujiet sevi atraut no vienotības ar grēcīgo cilvēku cilti caur novēršanos no grēka – **Kol 2:11 “Viņā jūs arī esat ieguvuši derības zīmi (esat apgraizīti), ne cilvēku roku darinātu, bet Kristus zīmi (miesas ķermeņa noģērbšanu), ar kuru esat vaļā tikuši no savas grēcīgās dabas.”**

Visā atklātībā stāviet pretī ikvienam kārdinājumam, bērna slepkavību mātes miesās nosaukt par nekaitīgu vai par attaisnojamu. Vai jūs gribētu sasniegt personīgu, dzīvu un stipru ticību Dievam Kristū? Mēs jums tad labprāt palīdzēsim. Prasiet mūsu bezmaksas lasāmos materiālus vai mūsu padomu un palīdzību (adresi skat. 2. lpp. vai 152. lpp.)

Pirmā izdevuma datums: maijs 2002

Sirsnīgās simpātijās un aizlūgumā

Ivo Sarek

Un jūs jautājat kādēļ...?

(dažādu kristiešu kopprodukts)

Billy Grahama meitai televīzijā tika jautāts par terora uzbrukumiem uz World Trade Center Ņujorkā (2001. gada septembrī): „Kā Dievs varēja ko tādu pieļaut?” Anne Graham deva šādu, ārkārtīgi dziļu atbildi: „Es esmu pārliecināta, ka Dievs par šādiem notikumiem ir tikpat sarūgtināts kā mēs, bet mēs gadiem ilgi esam Viņam teikuši, lai Viņš atstāj mūsu skolas, mūsu valdības un mūsu dzīvi. Un tādēļ, ka Dievs ir “džentelmenis”, es ticu, ka Viņš ir mierīgi atkāpies. Kā mēs varētu gaidīt, lai Dievs mūs svētī un pasargā, ja mēs Viņam lūdzam atstāt mūs vienus?”

Klāt šim izteikumam, kas visā skaidrībā parāda, kur ir mūsu sabiedrības slimība, ir izteikti vēl citi ievēribas cienīgi konstatējumi, kuri arī ir jāpieved šajā vietā:

... Palūkosimies uz šo lietu mazliet tuvāk: viss iesākās ar to, ka Madeline Murray O'Harre (viņa tika noslepkavota, viņas līķis ir nesen atrasts) pastāvēja uz to, ka viņa skolā vairs nevēloties nekādas lūgšanas, un mēs viņai piebalsojām.

Tad kāds lika priekšā, skolās vairs nelasīt Bībeli, Bībeli, kura saka: “Tev nebūs nogalināt, tev nebūs zagst, un būs tuvāko mīlēt kā sevi pašu! Un mēs piebalsojām.

Tad Dr. Benjamin Spock lika sludināt, ka mums nav jāpielieto ķermeņa sodīšana, kad bērni neklausā, jo tā tiekot kaitēts viņu mazajām personībām un mēs negatīvi ietekmējot viņu pašvērtējumu. (Dr. Spock'a dēls izdarīja pašnāvību) Mēs domājām, ka ekspertam būtu jāzina, ko viņš runā, un mēs teicām: ok.

Mēs bijām vienis prātis ar to, ka augstākminētajam izskaidrojumam ir jāklūst skolām par likumu un skolotāji nepaklausīgajiem bērniem vairs nedrīkst “pieskarties”.

Tad kāds domāja: „Dosiem savām meitām iespēju taisīt abortus – arī vecākiem nezinot.” Un mēs teicām: ok.

Tad daži gudri skolas padomes locekļi vienojās: „Kaut kad mūsu puikas “to” darīs tik un tā. Izsniegsim viņiem prezervatīvus, ja viņi to grib; vecāki par to nav jāinformē. Tā viņi varēs izlaisties pēc sirds patikas un papriecāties”. Un mēs piekritām.

Tad daži no mūsu ievēlētajiem augstākajiem ierēdņiem lika pasludināt: „Nav svarīgi, kāda ir mūsu privātā dzīve. Galvenais, lai mēs savu darbu izdarītu labi”. Un mēs teicām: ok, un domājām, ka nav svarīgi, ko kāds, prezidentu ieskaitot, dara savā brīvajā laikā, kamēr viņš nevainojami pilda savu darbu, un saimniecība funkcionē.

Un tad kādam ienāca prātā ideja drukāt žurnālus ar kailām sievietēm un to nosaukt par “dabisko sieviešu ķermeņa skaistuma apbrīnošanu”. Un mēs teicām: ok.

Tad kāds šo “dabisko apbrīnošanu” pavirzīja mazliet tālāk, un internetā publicēja kailu sieviešu un bērnu fotogrāfijas, tā kā šodien tās var aplūkot ikviens. Un mēs teicām, ka viņiem ir “izteikšanās brīvība”, un tam piekritām.

Tad izklaides industrija lika priekšā: „Izplatīsim TV – šovus un filmas, kas satur vardarbību, homoseksualitāti un seksuālo brīvību un atskaņosim mūziku, kas aicina uz izvarošanu, narkotikām, pašnāvībām un uz sātanismu.” Un mēs ticējām, ka tā ir vienkārši izklaide, un tai nav nekādas ļaunas ietekmes, jo to taču neuztver nopietni, un tam visam teicām – ok.

Tagad mēs sev jautājam, kādēļ mūsu bērniem vairs nav sirdsapziņas, kādēļ viņi nespēj atšķirt labo no ļaunā, un kādēļ tiem nekas netraucē, nogalināt savus klasesbiedrus, skolotājus, vecākus vai pašiem sevi? Varbūt mēs sev spēsīm noskaidrot šīs lietas, ja pietiekami nopietni un ilgi par to pārdomāsim. – Vai tam nav visai liels sakars ar *“Ko sēsi, to pļausi”*?

Par mērišanas kalpošanu

Izjauktais motors

Tā bija tāda pati diena kā visas citas. Motors bija sadalīts atsevišķās sastāvdaļās uz darbagalda, bet iedomātā vaina nebija atrodamā – atkal nekā! Es toreiz vēl biju māceklis un tikai “no malas” uzzināju, kas notiek blakus vietā. Par laimi šis smagais gadījums nebija iedalīts man! Te visiem “latīņu zināšanas” bija galā: pieņemšanas darbinieks, klases mehāniķis, priekšstrādnieks, līdz pat darbnīcas šefam – nekam nekas vairs neizdevās. Man toreiz tas, dabiski, bija mazliet, kā gandarījums, jo parasti tikai mēs, mazie mācekļi, bijām tie lielie minētāji. Vai visi pamata testi patiešām bija pietiekami nopietni izdarīti, pirms izjauca visu motoru? Šis mokošais jautājums ik pa laikam atkal uzpeldēja. Taču jā, pēc priekšrakstiem vispirms bija pārbaudīts viss aizdedzes process, pēc tam no benzīna pumpja līdz karburatoram viss bija smalki izpētīts. Runa varēja vēl būt tikai par kādu vadības kļūdu vai par lielāku defektu motora iekšienē. Vienīgā problēma bija tā, ka neko nevarēja atrast! - Kam bija jānāk, tas arī notika: tieši absolūti vissliktākās omas brīdī pielāčo kāds brīnum-pinkains māceklis un izsmējīgi jautā: “Vai šai tačakai bākā vispār ir bendža?” Speciālistu pietūkušās dusmu āderes nodeva to, cik dziļi un sāpīgi viņus bija skārusi šī neveiklā piezīme. Taču galu galā visa viņu izlocīšanās un nolādēšana neko nelīdzēja – tas rezgalis nu reiz bija trāpījis naglai uz galvas!

Smagāka svara kļūdainās diagnozes

Toreiz es, dabiski, nenojautu, ka šis amizantais teātris tēlaini pravietiski attēlos mana garīgā likteņa 20 gadus. Tā tiešām bija. Kad es pārskatīju visus savus pagājušo gadu desmitu sprediķus,

dvēseles aprūpes un rakstus, es nevarēju nekonstatēt, ka es pa to laiku jau esmu izpētījis, izjaucis, apstrādājis un iztīrījis visas iedomājamās bloķētās kristietības kaites un iemeslus – taču tā ķerra neripoja! Garīgi skatoties, pa šo laiku es jau biju izdevis darbnīcai veselas rokasgrāmatas, un tomēr visas, sākumā vai cik daudzsološās, pēdas agrāk vai vēlāk pazuda smiltīs. Beidzot 1998. gads izcēla gaismā neizpušķotu mokošo realitāti. Tāpat kā neviens mehāniķis nekad nerēķinās ar iespēju, ka visi transporta līdzekļi tiek atvesti uz darbnīcu tikai tādēļ, ka neviens autobraucējs bākā nav iepildījis benzīnu, tāpat arī mēs vienkārši nerēķinājāmies ar to, ka gandrīz visi kristieši nav varējuši spert pašus fundamentālākos no fundamentālajiem soļiem garā. Taču tieši tā tas ir!

Kad no šī pierādījuma 1998. gadā mūsos izcēlās pirmā doma par garīgo mērīšanas kalpošanu, mēs vispirms jutāmies kā “mācekļa izsmiekla” ķerti. Tas garā mūsu sejā iesvēla kauna sārtumu. Kas jēlkad varētu kaut ko tādu padomāt par kristietību? Taču mērīšanas zizlis kopš tā laika iznes gaismā neapstrīdamu mokošo realitāti: lielākā daļa bāku ir tukšas!

Sapuvušie pamati

Pravietiskajā vārdā kristīgajām sapulcēm es 1998. gada martā es nopietni norādīju uz sekojošo:

„Es redzēju ap draudzi grēka un tumsas nocietinājumus. Par ikkatru atsevišķo no mums būs ārkārtīgi liela cena, lai izbēgtu no šīs nakts.” „Visa morāles sprediķošana un ārējā iedarbība zaudēs iedarbības spēku uz apcietinātajām sirdīm. Pašgribīgajiem būs tikai viens ceļš: viņiem pēc pašu iniciatīvas vajadzēs iet, lai satvertu Dieva Vārdu. Viņiem vajadzēs vēlēties jau pateikto un patstāvīgi vajadzēs to meklēt. Ar nepārtrauktu lūgšanos viņiem vajadzēs cīnīties par to, lai viņi vispār atzītu

savu kailumu un savu atkrišanu, lai atrastu nožēlu un atgriešanos pie dziedināšanas. Katru kristieti, kas turpmāk brīvprātīgi necelsies, lai sevi no visas sirds pārbaudītu Dieva gaismā, lai pēc tam padotos atzītajam, pārvarēs virsū nākošās tumsas vara.”

Neskatoties uz to, ka mēs kopš 1998. gada jau esam saņēmuši neskaitāmas liecības par to, ka šī traktāta saturs pašlaik precīzi piepildās, mēs mērīšanas nedēļās arvien vairāk kļūstam par nepastarpinātiem aculieciniekiem to cīņām, kas ir gatavi savlaicīgi izbēgt no sagandēšanas. Atkal un atkal mēs izbijušies sev jautājam kā: **1 Pēt 4:18 “Ja taisnais tikko tiek izglābts, kur nonāks bezdievis un grēcinieks?”**

Tā kā jau gadiem simtiem kristiešu no visām denominācijām un baznīcām nāk pie mums uz mērīšanu, tad arī viņos mums ir vēl citi neapgāžamie patiesības liecinieki. Tādēļ mēs atkal un atkal apliecinām: nav nekādu atšķirību starp atsevišķām denominācijām, brīvajām baznīcām, vasaras-svētku baznīcu, harizmātiķiem vai neharizmātiķiem un grupējumiem. Nav atšķirības arī tajā, no kuras zemes ir kristieši. Pilnīgi visur pamati ir sapuvuši un būvēti uz smiltīm. Gandrīz visās draudzēs u.c. ir iespējams, ka kristieši var dzīvot, iesaistīti visdziļākajos un visšausmīgākajos grēkos, draudzēm to neatpazīstot un nepierādot grēku. Tas ir visdrošākais pierādījums tam, ka viss dzīvo sasaistīti.

Kad beidzot tu salieksies, tu lepnā un augstprātīgā kristietība, zem šīs liecības? Tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi mirusi! Tev ir atziņa, ka tu esi brīva, bet tu esi pasaulīgā, grēka, miesas un pašvaldīšanas paverdzināta! Tu sevi sauc par Kristus miesu, bet tu patvaļīgi atkāpies no jebkādas reālas un saistošas orgānu sadarbības! Uz āru tu parādies ar spožumu un godību, bet

vienlaicīgi tavas pamatšūnas pamatos ir sapuvušas! Ja kopā sanāk tikai sapuvušas šūnas, kā tad no tām veidotā miesā var būt īsta gaisma un spožums? Liekuļi, pseido-svētie! Dieva priekšā es apliecinu: Vētra tuvojas, tajā sabruks visi puvušie pamati. Kas grib izbēgt no šīs lielās krišanas, lai tagad atgriežas un atjauno savu dzīvi, sākot no pamatiem. Kā Jānis Kristītājs sauca cilvēkus uz ūdens kristību, tā mēs tos saucam uz mērīšanu, lai tos sagatavotu Viņa pilnās klātbūtnes dienai. Daži kļūdaini domā, ka ar šo aicinājumu mēs skriesim pakaļ kādiem cilvēkiem. Bet mēs ar to tikai dodam iespēju pazemīgajiem, kopā ar mums dzīties pakaļ Svētā Gara aktuālajām darbībām, jo mēs jau gadiem bez pauzēm atrodamies šajā glābšanas procesā. Izpērciet šo piemēroto, īso laiku! Aktuālie mērīšanas laiki ir atrodami Panorama – Nachrichten (ziņās). Nāc un piedalies, kļūsti par daļu no organiskās Kristus-paaudzes. Šai pasaulei ir vajadzīgs Kristus organisms! Dosim tai to, kas tai tik ļoti ir vajadzīgs – svētību miesai, dvēselei un garam!

Pamati no Bībeles

Jes 28:17a “Es padarīšu tiesības par lietu mērauklu un taisnīgumu par atsvaru (svariem)”.

Jer 6:27 “Es iecēlu tevi par savas tautas... metāla lējuma pārbaudītāju, lai tu uzzinātu, izpētītu un pārbaudītu tās dzīves ceļus”.

Ec 42:15 “Un, kad viņš bija pabeidzis mērīt nama iekšpusi, viņš mani veda virzienā uz vārtiem, kuru priekšpuse bija vērsta pret rītu pusi, un viņš izmērīja visu apjomu”.

1 Kor 3:16 “Vai jūs nezina, ka jūs esat Dieva nams?”; 2 Kor 6:16 “Jo jūs esat dzīvā Dieva nams”; Ef 2:21 “Viņā, visa celtne kopā salaista, aug par svētu templi tam

Kungam”; Atkl 3:12 “To, kas uzvar, es darīšu par balstu sava Dieva namā”. Atkl 11:1 “Man deva niedri, līdzīgu mērkokam un sacīja: celies un mēri Dieva namu, altāri un dievlūdzejus, kas tur iekšā.”

Ec 40-43 tiek smalki izmērīts templis, un tā mēs atkal un atkal lasām: „... un viņš mērīja ... un viņš mērīja ...un viņš mērīja ...“

2 Kor 13:5 “Pārbaudait paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi.” 2 Kor 10:5-6 “Mēs apgāzam prātojumus un visas augstrātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi, un esam gatavi nosodīt visu nepaklausību kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga.”

Kā praktiski izskatās mērīšanas dienas?

Mērīšanas dienu kalpošanu mēs piedāvājam tiem brāļiem – māsām, kas pamatos vai kādos savas ticības dzīves punktus stagnē un nezina, kādēļ viņi vairs netiek tālāk. Mēs mērām, vai un cik tālu, atbilstoši mūsu aktuālajam stāvoklim, Kristus mūsos jau ir ieguvis veidolu. Vienlaicīgi tiek pārbaudīts mūsu derīgums organismam, tas ir – vai es esmu spējīgs uztvert kopīgo garīgo realitāti tajā, kas notiek ap mani, un šajā kopīgajā atrast savu daļu? Katram ir jāiemācās pašam atpazīt, kur un ko paša dzīvē Dievs tagad dara, un kādi ir nākamie soļi, lai augtu attiecībās ar Dievu.

Tas izskatās apmēram tā: mērīšanas dienas parasti sākas ar kādu sprediķi no Valcenhauzenas. Sekojošās dienās dalībnieki (precētie pēc iespējas kopā ar laulātajiem partneriem) strādā ar šo vēsti kopīgi komandā. Mēs to “izkošļājam” un kopīgi “sagremojam”, atrodot smagumpunktus un mācoties tos

pielietot savā personīgajā dzīvē. Tās nav nekādas “dvēseles aprūpes” dienas ikdienišķajā nozīmē. Mēs sniedzam palīdzību pašpalīdzībai, lai katrs iemācītos pats stāvēt Dieva priekšā un saņemt atbildi.

Mums uz sirds ir uzsvērt to, ka tās ir apmēram trīs intensīva garīga darba dienas. Katrs saņem tik daudz, cik viņš pats atveras un cīnās par palīdzības un tālāk vadīšanas saņemšanu no Dieva.

Šo mērīšanas dienu beigās mēs, kā palīdzību sev, rakstiski fiksējam Dieva norādījumus mums personīgi, lai tie saistoši arī tiktu izpildīti dzīvē.

Pēcmērīšanā (viena atsevišķa diena) tiek pārbaudīts, vai dalībnieki ir palikuši norādījumos, kurus Dievs viņiem mērīšanas dienās ir devis, cik tālu viņi ir tikuši ar stāvoklim atbilstošu attīstīšanos tajā un, vai caur to viņu attiecības ar Dievu ir augušas.

Šādas pēcmērīšanas atkārtojas tik ilgi, kamēr mēs varam būt droši, ka dalībnieki ir nobrieduši iemācījušies personīgajā līmenī turēties kopsolī ar Svētā Gara norādījumiem, resp., tos izpilda.

Kas ir OCG?

OCG nozīmē „Organiskā Kristus-Paaudze” (“Organische Christus-Generation“.) Organiskā Kristus paaudze nav Valcenhauzenā dibināta kustība vai jauna denominācija. Tādēļ pie OCG pieder ne tikai tie, kas Valcenhauzenā ir pieteikušies saistībā. Organiskā Kristus paaudze ir tas, ko Svētais Gars kopš pasaules dibināšanas dzemdina “mājdzemdībās” visā pasaulē. Valcenhauzenu šī Gara kustība tikai satvēra līdzi, un tā 1999. gadā sākās līdz ar šīs pilnveidošanas darbošanās pasludināšanu. Pie šīs organiskās Kristus paaudzes pieder visi kristieši uz zemeslodes, kas, pateicoties atklāsmēm, faktiski un izmērāmi pierādās kā tādi, kas dzīvo Kristus noslēpumā. Kas OCG ierobežo tikai uz “Valcenhauzenas kustību”, tas sodāmi ierobežo patiesību un noslēpē sev šo kustību jaunas denominācijas podiņā. Organiskā Kristus Paaudze nāks un neatturami izlauzīsies visā pasaulē – ar vai bez Valcenhauzenas. Celies kājās un atklāti piesakies tajā. Kopā ar mums ienāc saistoši kalpošanā. Piesakies klāt pieliktajā kartē, un mēs kontaktēsimies ar tevi. Jēzus mīlestībā un patiesībā.

Ivo Sareks

Pēcvārds

Gadu desmitiem mēs neizskaidrojamu iemeslu dēļ neesam pastāvējuši uz to, ka jaunās filozofijas ir pārliecinoši jāpierāda, pirms tās drīkst tikt izplatītas sabiedrībā. Mēs jau ilgi esam pieraduši pie uzskata, ka jaunas tēzes nevar iepriekš tikt droši pierādītas. Taču visās praktiskās dzīves nozarēs mēs nekad un nekādīgi nevaram atļauties tādu rīcību. Kā gan citādi mēs jēlkad būtu nonākuši līdz gaisa- un –kosmosa “kuģošanai” u.c.? Vienmēr ir iesākts ar to, ka kāds ar kāda – kaut arī sākumā ar pavisam primitīva modeļa palīdzību – vispirms demonstrē kārtīgu funkcionēšanu. Cilvēcei ir nekavējoties jābeidz sekot tīriem teorētiķiem. Ja kāds cilvēks nāk ar kaut kādām teorijām, kurām mūs ir jāpārliecina, kā veidot un vadīt mūsu sabiedrību, politiku, ģimenes utt., viņam tik ilgi nevajadzētu piešķirt nekādas mācīšanas tiesības, kamēr viņš savā paša ģimenē vai kādā paša īstenotā dzīves kopienā, kā uz modeļa, nevar pierādīt, ka viņa tēzes funkcionē praktiskajā ikdienā. Ja viņš nevar simtprocentīgi pārliecināt, tad viņa mācībai nevajadzētu sekot. Mēs paši, pirms iznācām plašajā atklātībā, divdesmit gadus ar panākumiem esam īstenojuši funkcionētspējīgu sabiedrības modeli uz Bībeles pamata. Kuru vien interesē harmoniska un spēkpilna kristieša dzīve laulībā, ģimenē vai draudzē, tādēļ tas lai vispirms nāk un redz! Ja mūsu, jums priekšā dzīvotais, paraugs pilnīgi nepārliecina, tad nesejojiet nevienam mūsu vārdam! Bet, ja tas pārliecina, tad brīvi lietojiet dažādos mūsu mācību piedāvājumus. Vispirms nāciet uz apmeklētāju dienu (parasti mēneša pirmā svētdiena), pasūtiet mūsu, ik pārmēnešus iznākošo apkārt-avīzi un “Panorama-Nachrichten” (ziņas) un lūdziet, lai jums izsniedz pasūtījumu lapas mācību grāmatām un mācību kasetēm. Mums nav nekādu komerciālu nolūku. Mēs visu darām bez maksas un tikai aiz mīlestības uz Dievu un cilvēkiem. Tādēļ nāc un redzi!

Ivo Saseks

Svarīgs noslēguma vārds

Ja šī grāmata tev ir atnesusi svētību, tad tu viņu vari saglabāt, tikai nododot tālāk:

- ☐ praktiski to iedzīvinot savā personīgajā dzīvē,
- ☐ tālāk izplatot šo vēsti,
- ☐ stāstot par to citiem.

Lai tevi Kungs svētī, lai tava sēja bagātīgi uzdīgtu un nestu daudz augļus!

Ja tu, lasot šo grāmatu, noskaidroji, ka nestaigā patiesībā, par ko tiek liecināts šajā grāmatā, un, ja tu gribi būt dzīvs posms Kristus organismā, tad mēs ielūdzam tevi izmantot mūsu ikmēneša kalpošanu – mērīšanu. Tiem, kas nerunā vāciski, mēs labprāt meklēsim iespēju kalpot jums vai nu pie mums, Valcenhauzenā, vai kaut kur citur.

Mūsu cirkulārajā vēstulē „Panorama Nachrichten”(Panorāmas ziņas) ir šīs kalpošanas saraksts.

Visas mūsu grāmatas un brošūras varam atsūtīt bez maksas, ja tās mums vēl ir. Adrese:

Gemeinde-Lehrdienst

Nord 33

Ch- 9428 Walzenhausen

Tel.: (41)(0)71 888 14 31

Fax: (41) (0)71 888 64 31

Jūs varat arī pasūtīt brāļa Ivo Saseka sprediķus kasetēs, tāpat arī cirkulāro vēstuli ar aktuālajiem sprediķiem vācu, krievu un arī latviešu valodās. Pasūtiet, lūdzu, izmantojot mūsu pasūtījuma lapu.

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi: **Grāmatas**

„Ticīgais vai tāds, kas palaujas?”

Pasūtījuma Nr. 1 RUS

(RUS nozīmē, ka darbs ir pieejams krievu valodā).

Šī grāmata aicina dzīvi un dinamiski staigāt ticībā un tajā pašā laikā mēra mūsu dzīvi ticībā. „Ja mēs dzīvojam garā, tad mums ir arī jārikojas pēc ga-ra”, ir teikts vēstulē Galetiešiem 5.25. Izsakoties tēlaini, varētu teikt arī tā: „Ja jau mums ir spārni, tad arī lidosim!” Grāmata derīga evaņģelizācijas mērķiem. Ivo Saseks, 152 lpp.

„Māci mani, Kungs!”

NR.2 LV

Pamatus liekoša mācību grāmata ar viegli uztveramām pamācībām, kā ikdienā iet kristieša ceļu. Šo grāmatu var saprast kā turpinājumu iepriekšējai grāmatai. Īpaši labi der tiem kristiešiem, kas vēlas pastāvīgu un līdzsvarotu kristieša dzīvi. Ivo Saseks, 220 lpp.

„Laodikejas traģēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības drausmīgais kritums. Taču ir parādīti arī pilnīgi reāli ceļi iziešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamam un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam

izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mū-žīgais. Attiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grā-mata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Cīnas taisnīgumā”

NR.5 LV

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara veša-nas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kop-sakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem. Smalki tiek izskatīts jau-tājums par visu garīgo kauju rašanos un to veša-nas mērķi. Šī grāmata ir jālasa tikai tam, kam Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124 lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida”

NR.7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgša-nas un nonāk pie garu aizraujošiem secināju-miem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – atomsfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Audzini ar redzējumu!”

NR. 8 LV

Man skolā mācīja visu, tikai vienu nē – vīziju, kādēļ tas viss ir vajadzīgs! No tā radušās mokas likās bezgalīgas. Kad man atestāts jau bija rokās, tikai tad es pirmo reizi sapratu, ka visas manas mokas nav bijušas veltīgas. Ģimenes dibināšana, bērnu audzināšana, darbs dzīves garumā ar neap-jaustiem augstumiem un dziļumiem – taču nevie-na cena nebūs par augstu, neviens ceļš par stāvu un neviens liktenis par smagu, ja mēs šo dzīves darbu iesāksim ar to, kas man tik ilgi pietrūka – ar vīziju! Šī grāmata grib novērst šo trūkumu, tādēļ – „Audzini ar redzējumu!” Ivo Saseks, 179 lpp.

„Kēniškīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1. – 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jau-najiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēša-nās apjukuma laikā, mūsu ticības pamati un augstākie mērķi, praktiskas izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RUS

Iepazīt Dievu nenožīmē uzkrāt zināšanas par Vi-ņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošana ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsa-karības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lie-tas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kun-gam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

„Debesu valstība starp plīti un vēlas grozu”

NR.22 LV

Patiesībā atkal un atkal gadījās tā, ka grāmatas autorei bija saskaršanās ar Kungu tieši pie plīts, vēlas kalnu priekšā vai kādā no ikdienas neskai-tāmajām situācijām ar saviem 10 bērniem. Pēkšņi viņai atvērās garīgas kopsakarības, sarežģītais kļuva vienkāršs un sprediķis, pateicoties bērniem, kļuva uzskatāms. Gribētos, lai šīs ģimenes piedzī-votais palīdzētu iet tālāk ikvienam, kas vēlas, lai Dieva valstība atainotos ne tikai

vārdos, bet dar-bos un īstenībā - praktiskajā ģimenes ikdienas dzīvē. Annie Sasek, A6 formāts 168 lpp.

Miesas atpestīšana jeb izpirkšana”

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?”(Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus un neizskaidrojamus faktus. Miesas nāves pārvarēša-na tajā kļūst par visaugstāko organisko pienāku-mu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvu-si par draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grā-mata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus”

NR.25 RUS

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztve-ram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 RUS

Grāmatas autores citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavē-jais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvēru-šās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiess garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu pārliecināta, ka ikdiena ar sa-vām problēmām un nepatīkšanām arī tev ir vieta, kur dzimt taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši tramplīns priekš Dieva godības izpauša-nās.” Annie Sasek, 115 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) attīstību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp.

Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32

„Izraēls - ēna vai realitāte?”

NR.30 RUS

Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uz-tverama kalna..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Cīānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes ...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ievieš kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Se-cinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stāsta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

„Pamošanās pamatos”

NR. 34 LV

No personīgās pieredzes un dzīvi ar daudzu piemēru palīdzību Saseku bērni parāda, kā viņi ikdienā izdzīvo sava tēva Ivo Saseka sprediķus. Tas nav tikai praksei tuvs papildinājums visam Draudzes-Mācību-kalpošanas mācību materiālam, bet to ir arī aizraujoši un atsvaidzinoši lasīt – tas uzmundrina visā, bezbailīgi, paļauties uz Dievu. Saseku bērnu grāmata, 208 lpp.

Ivo Saseka brošūras:

„Apustuliskās lūgšanas”

NR.7a RUS

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pār-tulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības reali-tātes, kas formātā ir saspīestas līdz „rieksta čau-malas” lielumam. Šī brošūra patiesībā ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas kon-centrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva bruņojums”,

NR.11

(izvilks no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)).

Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ie-roči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas ie-spējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī ga-rīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk”

NR.13

Garīgo izteicienu krājums no I.Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robe-žām. Ideāls līdzeklis, lai

iepazītos ar autora do-māšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatū-ra grāmatiņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”

NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai paļāvīgais”- Nr.1)

Abrahama ticība mums atgādina par to lielo no-slēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz paļāvības pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielā-kus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad, kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi. Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm”

NR.20 RUS

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 RUS).

„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un nepa-rasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspīlēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Vinā”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)

„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svēta-jiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

NR.28

„Kā ievainotu un sapinušos aitu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekālē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti! Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

NR.31 RUS

„Es esmu Kungs un cita nav. Es veidoju gaismu un radu tumsu, Es radu mieru un izsaucu katas-trofās; Es, Kungs, to visu daru!” (Jesajas 45.6.7) Mūsu laika satricinājumi: iemesli – sekas – augļi.” Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

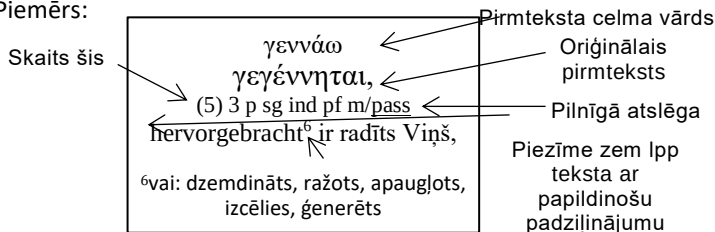
(Starprindu pilnā analīze, I-VO)

NR.33

Jauna starprindu analīze, pirmkārt, ir jāsaprot kā rokasgrāmata, nevis kā aizvietojuums parastajai Bībelei. Īpaši ticībā vēl jauni ļaudis viegli var zaudēt orientēšanos, ja uzreiz viņi sajūt pārāk daudz jauninājumu. Tādēļ mierīgi lasiet tālāk jūsu pašu Bībeles, bet tur, kur jūs gribat iedziļināties, tur lietojiet „starprindu pilno analīzi”. Tā I-VO nesīs efektīvu labumu katram.

Ivo Saseks, 72 lpp

Piemērs:

Ivo Saseks, 72 lpp

Citus Saseka I-VO-tulkojumus var dabūt kā apkārt-vēstulu izdevumus.

„Rekrūti (Dienestā iesauktais) spredikotāj, šurp!“ –

Militārais dienests ar ceļavēju –

NR. 46

20-gadīgais autors ar savu vienreizējo dzīvesveidu te atklāj kādu noslēpumu, kas spēj visus neveik-smīgos dzīves apstākļus pārvērst par patiesu misi-onēšanas avantūru. Tas ir jāizlasa katram, kas savā dzīvē meklē piedzīvot klātesošo un visu pārvarošo ceļavēju. Eliass Saseks, 72 lpp.

„Jahwe – Radītājs Dievs vai velns?“

NR. 47

Bībele – Svētie Raksti vai jūdu sazvērestības grāmata? Jūd- -izvēlētā Dieva tauta vai sazvēr-nieciska sātana sekta? Jahwe – Radītājs Dievs vai velns? Šis raksts rada skaidrību par to, kas patie-sībā ir rakstīts Bībelē. Ivo Saseks, 55 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm”

Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Loīze Saseka, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā.

Speciālais

„OCG-jaunatne“

NR.39

Šajā laikā, kad nepaklausību, strīdus un sacelša-nos mēģina definēt kā rakstuta stiprumu, jo anti-autoritārās audzināšanas sekas prasa savus bez-kompromisa augļus, bērni un jaunieši ceļas augšā, un pierāda patieso rakstura stiprumu savās četrās sienās. OCG-jaunatne, 148 lpp.

„Varoni mirst citādi“

NR. 36

Piecu autoru rakstniecisks kopdarbs, kas Ivo Sa-seka, filmas scenārija autora un režisora, tāda paša nosaukuma filmu ir pārveidojuši par aizrau-jošu romānu.

„Varoņi mirst citādi“ ir kāda vīra likteņa stāsts, kas par vēlu aptver, ka atriebība vienmēr skar arī nevainīgos. Cīņā pret Habsburgu apspiešanu tiek 1386. gadā panākta šveiciešu zvēresta biedrības vēsturiska uzvara.

Arnolds Winkelread par to samaksā ar savu dzī-vību. Grāmata aizraujoši un dramatiski stāsta par ticības, miera un brālības spēcīgo iedarbību un uzaicina mūs to visu atkal atklāt. Jo patiesā brīvī-ba ir kas vairāk, kā tikai uzvarēts slaktiņš. Autori Günter Voelk, Maja Brändli, Magdalena Schulz, Beatrice Krähenbühl, Linda Garten, 335 lpp.

„Ideālais svars ar vīziju“

NR. 35

Atsvaidzinošs un motivējošs ievads ar svarīgāka-jiem akcentiem uz izlīdzinātu, veselīgu ēšanu ga-ram, dvēselei un miesai – ar dažām receptēm Iris Meyer, 63 lpp.

Elaion-izdevniecības izskaidrojošie raksti

Brošūras

„RFID – Radio Frekvenču Identifikācija“

NR. 32

(Izvilumi no grāmatas „Čaragma – zvēra zīme“, Pasūtījuma nr. 29)

RFID ir visur esoša tehnoloģija iespējamai totālajai uzraudzībai. Katram saprotami te tiek attēlots funkcionēšanas veids un pielietojums, robežas un bīstamības. Šī brošūra domāta informēšanai, izskaidrošanai un uzskata veidošanai. Noemi Sasek und Sabrina Langenegger, 56 lpp.

„Mobilais telefons – noklusētā bīstamība“

NR. 40

Main-stream mediji viscaur klusē par mobilo sa-karu un elektromagnētiskā starojuma potenciālo bīstamību. Šī brošūra koncentrētā veidā katram saprotami šīs briesmas izskaidro.

Klaus Weber, Anti-Genocīda kustība, 32 lpp.

„Vakcinācija – pirms un pēc“

NR. 41

Vakcinācijas kaitējuma ziņojums no pirmajām rokām: šeit savāktais ir miljonus pārstāvoša cietē-ju pieredze. Arī šī ir pretbalss main-Stream- me-dijiem. Lai katrs sev izveido savu personīgo at-tieksmi. Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 51 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 41a var saņemt izvilkumu no šīs brošūras.

„Agrīnās seksualizācijas sentēvi“

NR. 42

Saskaņā ar jauno starptautisko skolu plānu, seksuālajai audzināšanai un, līdz ar to, arī “agrīnajai seksualizācijai”, ir jāklūst par obligāto priekšmetu visiem bērniem. Kas grib kaut ko tādu un no kurienes nāk šādi ‘tendi’, tieksmes? Šīs brošūras

mērķis ir iznest gaismā to, kas ir šādas attīstības ciltstēvi, jo mēs visi daudz par maz ziņām par to. Ivo Saseks, 28 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 42a var saņemt arī 12-lpp. iz-vilkumu no šīs brošūras.

„Nauda valda pasauli – bet kas patiesībā val-da naudu?“

NR. 43

Nauda ir tas, kas visvairāk kustina visus cilvēkus. Vai jūs zinājāt, ka ir cilvēki, kas ne no kā rada naudu, kamēr jums tās dēļ ir grūti jāstrādā? Vai jūs zinājāt, ka ir daži nedaudzie, kas naudas sis-tēmu izmanto savā labā, kamēr lielākajai daļai cilvēku visu laiku jācīnās par izdzīvošanu? Šos un vēl citus ieskatus par tēmu nauda, jums sniedz šī brošūra. Karl-Heinz Christ, Anti-Genocīda-kustība, 16 lpp.

„Pamācībā kā nočiept“

Satīra par iedarbīgākajām metodēm, kā nočiept, resp., kā varētu kļūt par pasaules vislielākajiem čiepējiem. Vai varbūt tādi jau pastāv? Brošūra ar daudziem komiksiem. Autori: Peter Müller no „Berlīnes Infokarotāji“, izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 28 lpp.

Skrejlapas

„Agrā seksualizācija“ kā sodāmības pamats

NR. 44

Izvilkums no intervijas ar dr. med. Gustav Hirsch-u, Stuttgarte, no dokumentālās filmas „Agrās seksualizācijas ciltstēvi“, Panorama-Film Izde-vējs: Gustav Hirsch

„Vakcinācijas otrā puse“

NR. 45

Kas ir jāzina ikvienam obligātās vakcinācijas piekritējam!
Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, Šveice

Tālāku ieskatu mūsu darbā
piedāvā sekojošas interneta lapas:

Ieskats apmācību darbā:

www.ivo-sasek.ch

www.sasek.tv

www.familie-sasek.ch

www.novatorium.de

NOVATORIUM

Darbs pie filmām:

www.panorama-film.ch

Izskaidrojošais darbs:

www.antizensur.info

www.klagemauer.tv

www.medien-kommentar.tv

www.jugend-tv.net

www.agb-antigenozidbewegung.de

www.stimmvereinigung.org

MEDIEN
KLAGEMAUER.TV

AGB
Antigenozidbewegung

Stimmvereinigung.org

OCG liecības:

www.veraendert.de

www.ocg-jugend.com

veraendert.de

OCG-Jugend